

โครงการออกแบบชุดนุ่งกายสำหรับ
สตรีมุสลิม โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจาก
ขนมไทยสำหรับร้านซีจี (CG COVERGIRLS)

วิทยาลัยช่างศิลป์เป็นเจ้าภาพของงานนิทรรศการ
แสดงผลงานศิลปกรรมแห่งชาติ สาขาวิชาศิลปอุตสาหกรรม
แสดงผลงานศิลปกรรมแห่งชาติ สาขาวิชาศิลปอุตสาหกรรม
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2556 - 2557

โครงการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิม โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากขนมไทยสำหรับร้านซีจี
(CG covergirls)

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

สถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาศิลปอุตสาหกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

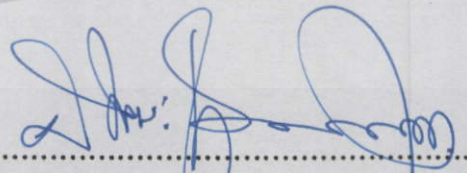
ปีการศึกษา 2556

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
สถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต

รองศาสตราจารย์บุญสนอง รัตนสุนทรากุล
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
อาจารย์ จารุพัชร อาชะสมิต
อาจารย์ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง
อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า
อาจารย์ปณาสาร สุขสงวน

อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า

อาจารย์ที่ปรึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์ โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิม โดยได้รับ
แรงบันดาลใจจากขนมไทยสำหรับร้านซีจี (CG covergirl)
Muslimah Fashion Design Project from Thai's dessert Inspiration for
CG covergirl

ชื่อ นางสาววราลี สุกกาทอง

รหัสนักศึกษา 52020218

คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์

ภาควิชา ศิลปอุตสาหกรรม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า

ปีการศึกษา 2556

บทคัดย่อ

โครงการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิม โดยได้รับแรงบันดาลใจจากขนมไทยสำหรับร้านซีจี มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นโครงการที่คำนึงถึงด้านสังคม ศิลปะ และศาสนาที่มีผลต่อการแต่งกาย รวมไปถึงด้านวัฒนธรรม เอกลักษณ์ความเป็นไทย โดยเลือกขนมไทยมาใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ มีการใช้วัสดุจากธรรมชาติและสังเคราะห์ผสมกัน ได้แก่ ผ้าลินิน ผ้าจีฟอง ผ้ายัด และผ้าสเปนเดก ผสมผสานกับเทคนิคการทำลวดลายผ้าจากขนมไทย แล้วนำไปประยุกต์ใช้กับเทคนิคพื้นท์ ย้อมไล่สี สกรีน ปักด้วยไหม และตกแต่งด้วยลูกบิด เพื่อนำมาออกแบบให้มีความแปลกใหม่และสอดคล้องกับการใช้งานในปัจจุบัน มีความทันสมัย เป็นการส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรมการแต่งกายของสตรีมุสลิมในรูปแบบใหม่ให้เป็นที่รู้จักและยอมรับมากขึ้น เพื่อสร้างทางเลือกใหม่ให้กับผู้บริโภค และยังเป็น การนำเอกลักษณ์ความเป็นไทยมาพัฒนารูปแบบให้เกิดความน่าสนใจ อีกทั้งยังสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและเผยแพร่เอกลักษณ์มุสลิมไทยสู่อาเซียน

จากการที่ได้ศึกษาลักษณะการแต่งกายของสตรีมุสลิม รวมไปถึงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย ทำให้สามารถสรุปประเภทของผลิตภัณฑ์โดยผลิตภัณฑ์ที่ทำคือ ชุดเครื่องแต่งกายสตรีมุสลิม 8 ชุด ประกอบด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ชุดลำลองสตรียาว จำนวน 3 ชุด
2. เสื้อคลุมยาว จำนวน 1 ตัว
3. เสื้อคลุม จำนวน 3 ตัว
4. เสื้อกั๊ก จำนวน 2 ตัว
5. เสื้อแขนยาว จำนวน 4 ตัว
6. เสื้อแขนกุด จำนวน 1 ตัว
7. กางเกงสตรี จำนวน 4 ตัว
8. จั๊มสูท จำนวน 1 ตัว
9. ผ้าคลุมศีรษะ จำนวน 14 ผืน ขนาด 175 x 50 cm.

จากขอบเขตดังกล่าว ได้ทำการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีมุสลิม กำหนดชนิดของเนื้อผ้าที่นำมาใช้ และคัดเลือกแบบเพื่อนำมาพัฒนาทดลองโดยใช้เทคนิคต่างๆที่เหมาะสม ซึ่งใช้แนวโน้มการแต่งกายภายใต้เบรนต์ซีจี จากนั้นจึงนำมาพัฒนาและสรุปแบบร่างขั้นสุดท้ายเพื่อนำไปผลิตเป็นผลงานจริง

จากการออกแบบ สามารถออกแบบชุดแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิม ให้มีความแปลกใหม่ และสอดคล้องกับการใช้งาน มีความทันสมัยและความเป็นสากล มีการผสมผสานลวดลายจากขนมไทย การแต่งกายมุสลิมให้เข้ากับอารยธรรมอิสลาม โดยใช้เทคนิคเพ้นท์ ย้อม ไล่สี สกรีน ปักด้วยไหม และตกแต่งด้วยลูกบิด ซึ่งสามารถออกแบบได้เหมาะสม ตรงตามกลุ่มเป้าหมายและเป็นไปตามจุดประสงค์ของโครงการ

กิตติกรรมประกาศ

โครงการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิม โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากขนมไทยสำหรับร้านซีจี (CG covergirls) จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีได้ ถ้าขาดบุคคลต่างๆที่จะกล่าวถึง ซึ่งได้ให้ความช่วยเหลืออย่างดีในทุกๆ ด้าน ในการเรียนและการทำงานตลอดมา ซึ่งข้าพเจ้ามีความซาบซึ้งและขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณนายสุนทร สุกกาทอง (คุณพ่อ) นางวรรณมา สุกกาทอง (คุณแม่) ผู้ให้กำเนิดมาในศาสนาอิสลาม ที่เป็นแรงผลักดันและแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าคิดทำโครงการนี้ และเลี้ยงดูส่งเสริมให้ข้าพเจ้าได้เล่าเรียน และคอยอบรมสั่งสอนข้าพเจ้าทั้งทางโลกและทางธรรม ดูแลทั้งในด้านร่างกายและด้านจิตใจ รวมทั้งคอยเป็นกำลังใจ ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือในการทำงาน การเงิน อาหารทุกมื้อ และคอยมารับ-ส่งในยามเร่งด่วน ให้ความรักความอบอุ่นมาตลอดการเรียนที่นี้ แม้ท่านจะเหนื่อยแต่เมื่อขอความช่วยเหลือท่านก็ไม่เคยบ่นเลย

Activeety SHOT ในค่าใช้จ่ายทั้งหมดของโครงการนี้

ศโรชา สุกกาทอง (พี่สาว) ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในยามที่ข้าพเจ้าเดือดร้อน เข้าใจและเป็นທີ່ปรึกษาในทุกๆ เรื่อง ทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจมากขึ้น คอยเป็นธุระให้ ดูแลรับส่งตลอดจนเป็นนางแบบ ช่วยจัดนิทรรศการจนจบด้วยดี

อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า ที่ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสดำเนินงานที่จังหวัดแพร่ ขอขอบคุณสำหรับที่พัก อาหารการกิน การเดินทางระหว่างอยู่ที่แพร่ ทำให้ข้าพเจ้าได้มีประสบการณ์และความรู้กลับมามากมาย และขอบคุณที่คอยให้คำปรึกษา ความรู้เกี่ยวกับเนื้อผ้า การพิมพ์ การปัก ตลอดจนเป็นที่ปรึกษาหัวข้อโครงการนี้อย่างดีมาโดยตลอด

อาจารย์ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง ที่ให้คำปรึกษาและความรู้เกี่ยวกับเส้นใย การย้อมสี เป็นอย่างดีมาตลอด และให้กำลังใจเป็นอย่างดีจนโครงการนี้ประสบความสำเร็จ

อาจารย์จารุพัชร อาชวะสมิต ที่มอบความรู้เรื่องสิ่งทอที่ดี ให้คำแนะนำ ข้อคิดที่ดี และฝึกวินัยมาตลอด 5 ปีนี้

อาจารย์ป้าณสาร สุขสงวน ที่ให้คำปรึกษาเรื่องการสกรีน ตลอดจนให้คำแนะนำที่ดี และให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสดำเนินงานที่บริษัทยัสपाल ทำให้ข้าพเจ้ามีประสบการณ์และความรู้ใหม่เพิ่มมากขึ้น

อาจารย์อุไรวรรณ ปิณฑนิยากุล ที่คอยอบรมสั่งสอนทั้งในด้านการเรียนและการใช้ชีวิต

อย่างดีมาโดยตลอด

อาจารย์ทุกๆ ท่านที่สอนข้าพเจ้ามาตั้งแต่ปี 1 ถึงปี 5 ทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้มากมาย มีประสบการณ์การทำงานที่หลากหลาย ให้แง่คิดต่างๆ จนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้

พี่ลาเวียร์ เจ้าของร้าน CG covergirls สำหรับคำปรึกษาและรายละเอียดของร้าน

น้ำเจียบ พี่แป๊ะ พี่โอและพี่ๆ ที่บายศรีเมืองแพร์ สำหรับมิตรภาพที่ดี และทุกๆ ความช่วยเหลือ คำแนะนำดีๆ อาหารการกิน การเดินทาง สำหรับการทำงานในครั้งนี้

อภิชัย อัสวาสาดี (น้ำ) และอนุชัย สาดี (น้ำ) สำหรับทุนการศึกษา และช่วยเหลือขนส่งไม้

นิทรรศการและจัด ไฟจนสวยงาม

ครอบครัวสมานวิจิตร สำหรับสถานที่การถ่ายแฟชั่นลูกบุด และเป็นกำลังใจที่คืออยู่เสมอ

มินตรา สาสกุล ที่ช่วยแนะนำช่างตัดเย็บที่ดี และคอยถามไถ่เป็นกำลังใจให้เสมอ

ช่างวนิดา ที่ตัดเย็บชุดอย่างตั้งใจและอดทนทำงานนี้ไปด้วยกันจนสำเร็จ

อนิส มะลิซ้อน ที่คอยให้ความช่วยเหลือ คอยรับ-ส่ง ตัดสติ๊กเกอร์ ทาสี พิมพ์งาน และ

อาหารที่ดี ตลอดจนเป็นกำลังใจที่คืออยู่เสมอ

รหัส 13354472 ที่ให้ความช่วยเหลือในการจัดนิทรรศการ และกำลังใจที่ดี

น้ำ ตู๋ หลิง เทซ น้ำตาล เจน ตาล โต้ส เฟย์ กานด์ และติก ที่เข้ามาช่วยจัดนิทรรศการ

ช่วยเหลือกันอย่างตั้งใจ และเป็นเพื่อนที่ดีมาตลอด

พี่บอย ที่มาเปิดชอปเท็กไทล์ให้ทุกวัน คอยช่วยเหลือทุกอย่างทุกวันที่ไปทำงาน ขอบคุณ

น้ำใจของพี่บอย ข้าพเจ้าจะไม่ลืมบุญคุณนี้เลย

เพื่อนๆ ทุกคนที่ร่วมสุขร่วมทุกข์ในการทำงาน ทำให้การเรียนตลอด 5 ปี มีครบทุกรสชาติ เต็มไปด้วยประสบการณ์และความทรงจำ

พี่ๆ น้องๆ ทุกคน ที่คอยถามไถ่ ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือ

บุคคลอื่นๆอีกหลายท่านที่คอยช่วยเหลือไม่ว่าจะทั้งทางตรงและทางอ้อม ที่ช่วยให้

วิทยานิพนธ์ครั้งนี้จบลงได้ด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์.....	I
บทคัดย่อ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	IV
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	X
สารบัญภาพประกอบ.....	XII
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของวิทยานิพนธ์.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	2
1.3 ปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหา.....	3
1.4 ความเป็นไปได้ของ โครงการ.....	4
1.4.1 ด้านนโยบาย.....	4
1.4.1 ด้านเศรษฐกิจ.....	4
1.4.1 ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม.....	4
1.4.1 ด้านการออกแบบ.....	5
1.5 ขอบเขตของโครงการ.....	5
1.6 แนวทางการวิจัย.....	5
1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง	
2.1 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	8
2.1.1 ข้อมูลประชาคมอาเซียน.....	8
2.1.2 ความร่วมมือทางเศรษฐกิจอาเซียน.....	10

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

2.1.3 ผลผูกพันของ AEC Blueprint ต่อประเทศไทย.....	18
2.1.4 สถานภาพอุตสาหกรรมไทยในปัจจุบันต่อเศรษฐกิจไทย.....	22
2.1.5 การวิเคราะห์โอกาสและภัยคุกคามที่มีผลต่ออุตสาหกรรมไทย.....	35
2.1.6 ผลกระทบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อภาคอุตสาหกรรมไทย..	39
2.1.7 แนวทางการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมไทย เพื่อรองรับการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	48
2.2 ข้อมูลการแต่งกายของสตรีมุสลิม.....	52
2.2.1 หลักการแต่งกายของสตรีมุสลิมตามหลักอิสลาม.....	52
2.2.2 การคลุมฮิญาบของสตรีมุสลิม.....	53
2.2.3 การแต่งกายของสตรีชาวไทยมุสลิมภาคใต้.....	58
2.2.4 การแต่งกายของสตรีมุสลิมอิหร่าน.....	60
2.3 ข้อมูลร้าน CG covergirls.....	62
2.3.1 ประวัติความเป็นมาของร้านซีจี.....	62
2.3.2 การเริ่มธุรกิจของร้านซีจี.....	64
2.3.3 ที่มาของคำว่า CG covergirls.....	64
2.3.4 ผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายซีจี.....	64
2.3.5 เป้าหมายของร้านซีจี.....	65
2.3.6 ผลงานประชาสัมพันธ์.....	66
2.3.7 แหล่งจำหน่ายผลิตภัณฑ์ร้านซีจี.....	68
2.3.8 อนาคตของซีจี.....	70
2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ.....	70
2.4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้า.....	70

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับสี.....	77
2.4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ.....	82
2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีในการผลิต.....	84
2.5.1 การพิมพ์ผ้า.....	84
2.5.2 การปักผ้า.....	89
2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับลวดลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ.....	96
2.6.1 ประวัติความเป็นมาของชนมไทย.....	96
2.6.2 การแบ่งประเภทของชนมไทย.....	97
2.6.3 วัตถุประสงค์ในการปรุงชนมไทย.....	98
2.6.4 สี.....	101
2.6.5 กลิ่นหอม.....	101
2.6.6 ชนมไทยแต่ละภาค.....	102
2.6.7 ชนมในพิธีกรรมและงานเทศกาล.....	104
2.7 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกาย.....	108
2.7.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบลายผ้า.....	108
2.7.2 หลักการเบื้องต้นในการออกแบบเครื่องแต่งกาย.....	111
2.8 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้ผลิตภัณฑ์.....	112
2.8.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบลายผ้า.....	108
2.8.2 ค่านิยมพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภค.....	112
บทที่ 3 การพัฒนาการออกแบบ	
3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปแนวทางที่ใช้ในการออกแบบ.....	114
3.1.1 ลักษณะการใช้ชีวิตของกลุ่มเป้าหมาย.....	114
3.1.2 แนวทางการออกแบบ.....	115

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2 การออกแบบและการทดลองเทคนิคลวดลายบนผืนผ้า.....	116
3.2.1 การออกแบบลวดลายขั้นต้น.....	116
3.2.2 การออกแบบเทคนิคขั้นต้น.....	117
3.3 การพัฒนาออกแบบลวดลายเพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับเทคนิคบนผืนผ้า.....	118
3.3.1 การพัฒนาลวดลาย.....	118
3.4 การออกแบบผลิตภัณฑ์.....	119
3.5 การวางลายและเทคนิคบนผลิตภัณฑ์.....	129
3.6 สรุปผลการออกแบบและความคิดเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์.....	133
บทที่ 4 การนำเสนอผลงานการออกแบบ	
4.1 รายละเอียดผลิตภัณฑ์.....	134
4.2 การวางแบบตัดและการประเมินราคาต้นทุน.....	139
4.3 ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ.....	160
บทที่ 5 สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการออกแบบ.....	164
5.2 ข้อเสนอแนะของนักศึกษา.....	165
5.3 ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์.....	165
บรรณานุกรม.....	166
ภาคผนวก.....	168
ประวัติผู้เขียน.....	170

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

1.1 แสดงปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข.....	3
2.1 สรุปเป้าหมายการเพิ่มสัดส่วนการถือหุ้นในสาขาบริการสำคัญของไทย.....	20
2.2 การวิเคราะห์โอกาสและภัยคุกคามที่มีผลต่ออุตสาหกรรมไทย.....	35
2.3 แสดงสินค้าไทยที่ได้เปรียบเทียบกับจากการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและ สินค้าที่ต้องเพิ่มประสิทธิภาพ.....	47
4.1 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 1 (จิมสูท)	139
4.2 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 1 (เสื้อคลุมยาว)	140
4.3 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 1 (ฮิญาบ/ผืน)	140
4.4 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 2 (ชุดกระโปรงยาว).....	141
4.5 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 2 (เสื้อคลุม)	142
4.6 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 2 (ฮิญาบ/ผืน).....	143
4.7 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 3 (ชุดกระโปรงยาว).....	144
4.8 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 3 (เสื้อคลุม).....	145
4.9 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 3 (ฮิญาบ/ผืน).....	145
4.10 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (กางเกง).....	146
4.11 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (เสื้อกั๊ก).....	147
4.12 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (เสื้อยืด).....	147
4.13 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (ฮิญาบ/ผืน).....	148
4.14 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 5 (ชุดกระโปรงยาว).....	149
4.15 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 5 (เสื้อคลุม).....	150
4.16 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 5 (กางเกง).....	150
4.17 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 5 (ฮิญาบ/ผืน).....	151
4.18 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 6 (เสื้อแขนยาว).....	152

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้.

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.19 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 6 (เสื้อแขนกุด).....	153
4.20 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 6 (กางเกง).....	153
4.21 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 5 (ฮิญาบ/ผืน).....	154
4.22 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 7 (เสื้อแขนยาว).....	155
4.23 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 7 (เสือกกสั้น).....	156
4.24 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 7 (กางเกง).....	156
4.25 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 7 (ฮิญาบ/ผืน).....	157
4.26 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 8 (กางเกง).....	158
4.27 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 8 (เสื้อยืด).....	159
4.28 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 8 (ฮิญาบ/ผืน).....	159

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
2.1 สัญลักษณ์และประเทศที่เข้าร่วม AEC	8
2.2 แสดงการแต่งกายของสตรีมุสลิมที่ถูกต้อง.....	53
2.3 แสดงการคลุมฮิญาบ.....	54
2.4 แสดงการคลุมแบบนิกอบ.....	54
2.5 แสดงการคลุมแบบบูร์กา.....	55
2.6 แสดงการคลุมแบบอะมีร์รา.....	55
2.7 แสดงการคลุมแบบเซลา.....	56
2.8 แสดงการคลุมแบบคิมาร์.....	56
2.9 แสดงการคลุมแบบชาดอร์.....	57
2.10 แสดงภาพรวมการคลุมฮิญาบแบบต่างๆ.....	57
2.11 แสดงลักษณะของเสื้อเกรง.....	59
2.12 แสดงลักษณะของเสื้อบานง.....	60
2.13 แสดงการแต่งกายของสตรีในอิหร่าน.....	61
2.14 แสดงการแต่งกายของสตรีในอิหร่าน.....	61
2.15 แสดงการแต่งกายของสตรีในซาอุดีอาระเบีย.....	62
2.16 แสดงการแต่งกายของสตรีในซาอุดีอาระเบีย.....	62
2.17 แสดง Covergirls Service.....	63
2.18 แสดง Instagram :CoverGirlsbylavear.....	64
2.19 แสดงตัวอย่างกลุ่มลูกค้าซีจี.....	65
2.20 แสดงตัวอย่างสื่อประชาสัมพันธ์ Covergirls “in the gardens”.....	66
2.21 แสดงตัวอย่างสื่อประชาสัมพันธ์ Covergirls ร่วมงาน muslimthai expo2013..	66
2.22 แสดงตัวอย่างสื่อประชาสัมพันธ์ Covergirls ในหนังสือนิตยสารนิตา.....	67

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
2.23 แสดงตัวอย่างสื่อประชาสัมพันธ์ Covergirls ในหนังสือพิมพ์กัมปงไทย.....	67
2.24 แสดงตัวอย่างสื่อประชาสัมพันธ์ Covergirls ในหนังสือพิมพ์กัมปงไทย.....	67
2.25 ร้านซีจีสาขากรุงเทพมหานคร.....	68
2.26 ร้านซีจีสาขานราธิวาส.....	68
2.27 ร้านซีจีสาขาปัตตานี.....	69
2.28 ร้านซีจีสาขาสุด.....	69
2.29 แสดงการจำแนกเส้นใย.....	70
2.30 แสดงดอกฝ้าย.....	71
2.31 แสดงใยฝ้าย.....	71
2.32 แสดงเมล็ดฝ้าย.....	71
2.33 แสดงค้ายฝ้าย.....	71
2.34 แสดงดอกลินิน.....	73
2.35 แสดงเมล็ดลินิน.....	73
2.36 แสดงค้ายลินิน.....	73
2.37 แสดงสีสกรีน.....	78
2.38 แสดงผงสีสกรีน.....	78
2.39 แสดงผ้าที่ได้จากการย้อม.....	79
2.40 แสดงภาพวิลเลียม เพอร์กิน.....	80
2.41 แสดงตัวอย่างผ้าจากการย้อม.....	82
2.42 แสดงตัวอย่างผ้าจากการพิมพ์ดิจิทัล.....	85
2.43 แสดงตัวอย่างผ้าจากการทรานเฟอร์.....	87
2.44 แสดงตัวอย่างการขึงผ้าซิลค์สกรีน.....	88

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
2.45 แสดงตัวอย่างการสกรีนลงบนบล็อคสกรีน.....	89
2.46 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	92
2.47 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	92
2.48 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	93
2.49 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	93
2.50 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	94
2.51 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	94
2.52 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	95
2.53 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	95
2.54 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ.....	96
2.55 แสดงขนมไทยชนิดต่างๆ.....	98
2.56 แสดงขนมไทยชนิดต่างๆ.....	98
2.57 แสดงขนมไทยชนิดต่างๆ.....	99
2.58 แสดงขนมไทยชนิดต่างๆ.....	99
2.59 แสดงกลุ่มเป้าหมาย.....	113
3.1 แสดงลักษณะกลุ่มเป้าหมาย.....	114
3.2 แสดงภาพแนวโน้มการแต่งกายสำหรับร้านซีจี.....	115
3.3 แสดงภาพแรงบันดาลใจ ลวดลาย สี สันที่นำมาใช้ในงานออกแบบ.....	116
3.4 แสดงภาพการทำเทคนิค ลวดลาย และสี สันลงบนผืนผ้า.....	117
3.5 แสดงภาพการออกแบบลวดลาย.....	118
3.6 แสดงภาพการออกแบบทั้งหมด.....	119
3.7 แสดงภาพการออกแบบ 8 ชุดที่เลือก.....	120
3.8 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 1.....	121

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
3.9 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 2.....	122
3.10 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 3.....	123
3.11 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 4.....	124
3.12 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 5.....	125
3.13 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 6.....	126
3.14 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 7.....	127
3.15 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 8.....	128
3.16 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 1.....	129
3.17 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 2.....	129
3.18 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 3.....	130
3.19 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 4.....	130
3.20 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 5.....	131
3.21 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 6.....	131
3.22 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 7.....	132
3.23 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 8.....	132
3.24 แสดงภาพรวมของผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบ.....	133
4.1 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 1.....	134
4.2 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 2.....	135
4.3 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 3.....	135
4.4 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 4.....	136
4.5 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 5.....	136
4.6 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 6.....	137
4.7 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 7.....	137

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
4.8 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 8.....	138
4.9 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 1.....	139
4.10 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 2.....	141
4.11 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 3.....	144
4.12 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 4.....	146
4.13 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 5.....	149
4.14 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 6.....	152
4.15 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 7.....	155
4.16 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 8.....	158
4.17 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ทั้ง 8 ชุด.....	160
4.18 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 1.....	161
4.19 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 2.....	161
4.20 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 3.....	162
4.21 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 4.....	162
4.22 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 5.....	163
4.23 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 6.....	163
4.24 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 7.....	164
4.25 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 8.....	164

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของวิทยานิพนธ์

ในสภาวะแห่งยุคทุนนิยม ที่เศรษฐกิจเป็นตัวขับเคลื่อนและผลักดันให้ประเทศต่างๆ ก้าวรุดไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ประกอบกับประเทศต่าง ๆ นั้นอยู่รวมกันเป็นสังคมโลก ไม่สามารถ อยู่โดดเดี่ยวเดียวดายได้ จึงต้องมีการรวมตัวกันของประเทศในแต่ละภูมิภาคเพื่อเพิ่มอำนาจในการ ต่อรองและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ ร่วมและพัฒนาประเทศในภูมิภาคไปพร้อมๆกัน ด้วยเหตุนี้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือ อาเซียน จึงได้มีข้อตกลงให้อาเซียนรวมตัวเป็นชุมชนหรือประชาคมเดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015)

อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN : The Association of South East Asian Nations) ได้ก่อตั้งเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2510 โดยประเทศ ผู้ก่อตั้งอาเซียน คือ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ ต่อมาในปี พ.ศ.2527 บรูไน ดารุสซาลาม ได้เข้ามาเป็นสมาชิก ตามด้วยเวียดนามเข้ามาเป็นสมาชิกเมื่อ พ.ศ. 2538 ขณะที่พม่า และลาวเข้ามาเป็นสมาชิกใน พ.ศ.2540 และประเทศสุดท้ายคือกัมพูชา เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน เมื่อ พ.ศ. 2542 ปัจจุบันอาเซียนมีประเทศสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ คือ บรูไนดารุสซาลาม (Brunei Darussalam), ราชอาณาจักรกัมพูชา (Kingdom of Cambodia), สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia), สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (The Lao People's Democratic Republic of Lao PDR), ประเทศมาเลเซีย (Malaysia), สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ (Republic of the Philippines), สาธารณรัฐสิงคโปร์ (The Republic of Singapore), ราชอาณาจักรไทย (Kingdom of Thailand), สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (The Socialist Republic of Vietnam), สหภาพพม่า (Union of Myanmar) พบว่าใน 10 ประเทศนี้มีประชากรรวมในระดับ 591 ล้านคน เป็นประชากร มุสลิมมากกว่า 227 ล้านคน และมีความต้องการอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายมุสลิมในอาเซียนมี ความต้องการสูงขึ้นเฉลี่ย 10-20% ทุกปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศาสนาอิสลามได้เข้ามาสู่ประเทศไทยตั้งแต่ก่อนสมัยสุโขทัย โดยมีอิทธิพลอยู่บนแหลมมลายูก่อนแล้ว เพราะมีหลักฐานปรากฏว่าชาวมุสลิมประเทศอาหรับและอินเดียได้เข้ามาทำการค้าและเผยแพร่ศาสนาอิสลามแก่ผู้ที่อยู่บนแหลมมลายู ในปัจจุบันมีชาวไทยที่นับถือศาสนาอิสลามอยู่ทั่วประเทศประมาณกว่า 2 ล้านคน ในจำนวนนี้กว่า 1 ล้านคน อาศัยอยู่ใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ยะลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล ซึ่งคิดเป็น 75% ของ ชาวมุสลิมทั้งหมดที่อยู่ในประเทศไทย

จึงเกิดร้านเสื้อผ้ามุสลิมจำนวนมากในภาคใต้ของประเทศไทย แต่ยังคงรูปแบบการแต่งกายเดิมๆและไม่เป็นที่ยอมรับของสากล แต่จากการสำรวจจึงพบร้านซีจี เป็นร้านที่ตั้งอยู่ในจังหวัดกรุงเทพมหานครและปัตตานี กลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นวัยทำงาน ขอบสีทันสมัย และเป็นชุดที่สามารถดัดแปลงใส่ได้หลายแบบ มีรูปแบบงานที่มีสีสันสดใส เน้นปัก ทิมพ์ลายลึบฉูดเห็นลาย ปัจจุบันกำลังจะขยายสาขาเพิ่มที่สตูลและนราธิวาสและมุ่งสู่อาเซียนในอนาคต

ด้วยเหตุนี้จึงมองเห็นคุณค่าและศิลปะของชนมไทย ชนมไทยมีเอกลักษณ์ด้านวัฒนธรรมประจำชาติไทยคือ มีความละเอียดอ่อนประณีตในการเลือกสรรวัตถุดิบ วิธีการทำที่พิถีพิถัน รสชาติอร่อยหอมหวาน สีสันสวยงาม รูปลักษณ์ชวนรับประทาน ตลอดจนกรรมวิธีที่ประณีตบรรจง จึงนำจุดเด่นนี้มาสร้างให้เกิดลวดลายลงบนพื้นผ้าด้วยเทคนิคต่างๆสำหรับร้านซีจี เพื่อเป็นการผลักดันศิลปะของชาติไทยออกสู่สายตาอาเซียนให้เป็นที่ยอมรับ โดยสากล

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อออกแบบชุดแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิม ให้มีความน่าสนใจและสอดคล้องกับการใช้งานในปัจจุบัน มีความทันสมัยมากขึ้น โดยออกแบบสีลวดลายจากชนมไทยเพื่อออกสู่อาเซียน

1.2.2 การส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรมการแต่งกายของสตรีมุสลิมในรูปแบบใหม่ให้เป็นที่รู้จักและยอมรับมากขึ้น เพื่อสร้างทางเลือกใหม่ให้ผู้บริโภค

1.2.3 ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิมที่ถูกต้องตามหลักการของศาสนาอิสลาม เพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับร้านซีจี และมุ่งสู่การเปิดตลาดสู่อาเซียน และประเทศมุสลิมในตะวันออกกลาง

1.2.4 เพื่อทดลองการทำสีลวดลายจากชนมไทยด้วยเทคนิคต่างๆ เช่น การเพ้น การพิมพ์ดิจิทัล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2.5 เพื่อเปลี่ยนมุมมองสตรีมุสลิมในรูปแบบเดิมๆ ให้ดูสดใสและมีเอกลักษณ์ของมุสลิมอาเซียนมากขึ้น

1.3 ปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหา

ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

ปัญหา	แนวทางการแก้ไข
1. รูปแบบเครื่องแต่งกายของสตรีมุสลิมในปัจจุบันยังมีปัญหาในด้านการใช้งานที่ไม่สะดวกและขาดความคล่องตัวในการดำเนินกิจกรรมต่างๆในชีวิตประจำวัน	1. ปรับปรุงและออกแบบ โครงสร้างของชุดแต่งกายให้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้ในด้านหน้าที่การใช้งานให้มีความสะดวกสบายมากขึ้น สามารถปรับเปลี่ยนได้และสวมใส่ได้ง่ายขึ้น
2. รูปแบบการแต่งกายของสตรีมุสลิมยังคงเป็นรูปแบบที่ดั้งเดิม ขาดความหลากหลายและทันสมัย ทำให้ไม่ได้รับความนิยมและไม่มีความเป็นสากลมากนัก	2. พัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์ทำให้มีความแปลกใหม่และทันสมัยมากขึ้น โดยผสมผสานกับเทคนิคอื่นๆที่มีความหลากหลาย แต่ยังคงมีกลิ่นอายและศิลปะของชนม ไทย เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมของคนไทยสู่อาเซียน ได้อย่างลงตัวกลมกลืน
3. ชุดแต่งกายสตรีมุสลิมในปัจจุบัน ที่มีการแต่งกายมีคิซิคคลุมฮิญาบ ถูกคนไทยต่างศาสนิกมองในแง่ลบต่างออกไป ถูกมองว่าไม่ใช่คนไทยและด้วยสถานการณ์ความรุนแรงทางภาคใต้ จึงส่งผลกระทบต่อสตรีไทยมุสลิม เพราะสามารถสังเกตได้ด้วยเครื่องแต่งกาย	3. ออกแบบเครื่องแต่งกายในรูปแบบที่สามารถเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างผู้สวมใส่ให้มองในแง่ดีขึ้น มีความเป็นแฟชั่นที่สอดคล้องอยู่ในผลิตภัณฑ์ โดยสามารถดึงดูดความรู้สึกและสร้างความประทับใจของผู้คนที่สวมใส่หรือบุคคลทั่วไปโดยไม่จำกัดศาสนา
4. มุสลิมไทยให้ความสนใจกับสินค้าที่จากต่างประเทศมากกว่าที่จะอนุรักษ์สินค้าและวัฒนธรรมไทย	4. ออกแบบเครื่องแต่งกายให้มีคุณค่าเทียบเท่าสินค้าต่างชาติ โดยใช้ความเป็นไทยสอดคล้องเข้าไป เพื่อให้คนไทยมุสลิมหันกลับมาสนใจสินค้าภายในประเทศ
5. เครื่องแต่งกายของร้านซีจีเป็นงานที่ทำลายลงบนพื้นผ้าธรรมดา และนำไปตัดเย็บเสื้อผ้า	5. เพิ่มพื้นผิวแบบให้กับผ้าด้วยการใช้เทคนิคย้อมและนำมาใช้ร่วมกับการปัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จึงไม่เกิดพื้นผิวที่แปลกใหม่บนชิ้นงาน	สกรีน เพื่อทำให้เกิดมิติพื้นผิวของงานแบบใหม่
---------------------------------------	--

1.4 ความเป็นไปได้ของโครงการ

1.4.1 ด้านนโยบาย

1.4.1.1 โครงการนี้เป็นโครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีมุสลิม เพื่อสร้างทางเลือกใหม่ให้กับผู้บริโภค และเพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของร้านซีจี ในการเสริมสร้างการแต่งกายที่ถูกต้องตามหลักศาสนาอิสลาม

1.4.1.2 ร้านซีจี มีนโยบายที่จะขยายตลาดสู่อาเซียน และมีความต้องการในการออกแบบเครื่องแต่งกายให้มีความน่าสนใจมีเอกลักษณ์ของความเป็นไทย และสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน

1.4.2 ด้านเศรษฐกิจ

1.4.2.1 เป็นโครงการที่พัฒนาและออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิมให้มีความน่าสนใจ หลากหลายและมีความเป็นสากล โดยเน้นให้ตอบสนองในด้านการใช้งานที่สะดวกสบายเหมาะกับสังคม ในปัจจุบัน เพื่อเพิ่มโอกาสทางการตลาดและให้ผู้บริโภคหันมานิยมมากขึ้น โดยไม่จำกัดศาสนา

1.4.2.2 การส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมร่วมกับมูลนิธิพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย ได้จัดทำโครงการ “พัฒนาเครื่องแต่งกายมุสลิมปีงบประมาณ 2554” เพื่อเป็นการผลักดันและส่งเสริมแฟชั่นมุสลิมให้ได้รับความนิยมทั้งในประเทศและต่างประเทศ เนื่องจากปัจจุบันเครื่องแต่งกายมุสลิมนั้นได้รับความนิยมอยู่เฉพาะในวงจำกัด จึงไม่ได้รับการพัฒนารูปแบบ และสร้างการรับรู้ไปยังกลุ่มลูกค้าทั้งในและต่างประเทศได้

1.4.2.3 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้ร่วมมือกับสถาบันการศึกษาและสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ในการพัฒนาการออกแบบเครื่องแต่งกายมุสลิมให้สอดคล้องกับความต้องการของกระแสโลกเพื่อที่จะผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางแฟชั่นมุสลิมของอาเซียนภายในปี 60

1.4.3 ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

1.4.3.1 มีการนำผ้าและการแต่งกายตามหลักอิสลามผสมผสานกับศิลปะของชนมไทย เพื่อพัฒนาและออกแบบให้มุสลิมมีทางเลือกเพิ่มมากขึ้น และเผยแพร่วัฒนธรรมไทยออกสู่อาเซียน

1.4.3.2 งานทุกชิ้นมีความโดดเด่นและเสน่ห์ของงานหัตถศิลป์และใช้วัสดุธรรมชาติที่หาได้ในประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4.4 ด้านการออกแบบ

เป็นโครงการออกแบบชุดแต่งกายสตรีมุสลิม โดยมีแรงบันดาลใจจากสีสันลวดลายของชนมไทย ให้กับร้านซีจี มีการนำเทคนิคบนพื้นผ้าที่หลากหลาย นำมาใช้ออกแบบสร้างสรรค์ลวดลายบนพื้นผ้าและรูปแบบเครื่องแต่งกาย โดยก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์ใหม่ที่สอดคล้องกับการใช้สอย ความงาม สังคม และวัฒนธรรมสำหรับผู้บริโภคมากขึ้น

1.5 ขอบเขตของโครงการ

1.5.1 เป็นโครงการวิจัยออกแบบชุดแต่งกายสตรีมุสลิม โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากสีสันลวดลายของชนมไทย สำหรับร้านซีจี สะท้อนให้เห็นเอกลักษณ์และสีสันของชนมไทย ทำให้ผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นได้เกิดความโดดเด่นและมีเอกลักษณ์

1.5.2 ออกแบบชุดแต่งกายและอุปกรณ์แต่งกายสตรีมุสลิม โดยผลิตภัณฑ์ที่ทำคือชุดเครื่องแต่งกายสตรีมุสลิม 8 ชุด ประกอบด้วย

1.5.2.1 ชุดลำลองสตรียาว	จำนวน 3 ชุด
1.5.2.2 เสื้อคลุมยาว	จำนวน 1 ตัว
1.5.2.3 เสื้อคลุม	จำนวน 3 ตัว
1.5.2.4 เสื้อกั๊ก	จำนวน 2 ตัว
1.5.2.5 เสื้อแขนยาว	จำนวน 4 ตัว
1.5.2.6 เสื้อแขนกุด	จำนวน 1 ตัว
1.5.2.7 กางเกงสตรี	จำนวน 4 ตัว
1.5.2.8 จิมสูท	จำนวน 1 ตัว
1.5.2.9 ผ้าคลุมศีรษะ	จำนวน 14 ผืน ขนาด 175 x 50 cm.

1.5.3 กลุ่มเป้าหมายมีลักษณะดังนี้ คือ กลุ่มเป้าหมายหลักเป็นสตรีมุสลิม อายุระหว่าง 20-30 ปี ศึกษาหรือทำงานอยู่ในสังคมเมืองที่มีการแข่งขันและเร่งรีบ ต้องการความคล่องตัวในการทำกิจกรรมในแต่ละวัน ชอบงานศิลปะและท่องเที่ยว มีใจรักแฟชั่นและต้องการมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่น โดยมีกลุ่มเป้าหมายรองคือ ผู้หญิงที่ไม่ใช่มุสลิม สนใจงานออกแบบที่มีกลิ่นอายวัฒนธรรมไทย

1.6 แนวทางการวิจัย

1.6.1 ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เพื่อเป็นพื้นฐานในการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6.1.1 ศึกษาขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ศาสนา และอารยธรรมต่างๆ ที่มีผลต่อการแต่งกายของสตรีมุสลิม

- 1) ศึกษาประวัติและรูปแบบการแต่งกายชนิดต่างๆ ของมุสลิม
- 2) ศึกษากฎเกณฑ์การแต่งกายของสตรีมุสลิม
- 3) ศึกษาขนาดสัดส่วนเพื่อนำมาใช้กำหนดขนาดของชุดแต่งกาย
- 4) ศึกษาโครงสร้างของชุดและการตัดเย็บ

1.6.1.2 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับร้านซีจี

- 1) ศึกษาประวัติและความเป็นมา
- 2) ศึกษากลุ่มเป้าหมาย
- 3) ศึกษาแนวความคิดในการออกแบบ
- 4) ศึกษาข้อมูลการตลาด
- 5) ศึกษารูปแบบเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย และระดับของราคาสินค้า

1.6.1.3 ศึกษาข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับขนมไทย

- 1) ศึกษาและประวัติความเป็นมา
- 2) ศึกษารูปแบบ ลวดลาย รูปทรง สี สัน และพื้นผิวเพื่อนำมาประยุกต์ใช้

ในการออกแบบ

1.6.1.4 ศึกษาข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับชนิดของผ้า

- 1) คุณสมบัติของเนื้อผ้า
- 2) พื้นผิวความแตกต่างของเนื้อผ้าและทดลองเทคนิคต่างๆ เพื่อให้เกิด

งานที่สวยงามและน่าสนใจ

1.6.1.5 ศึกษาเทคนิค วิธีการสร้างสี สัน ลวดลาย รูปทรง และพื้นผิวในการทำพื้นผ้า เพื่อให้เกิดความหลากหลายในการออกแบบ

1.6.1.6 ศึกษาแนวโน้มของผลิตภัณฑ์ในอนาคตและความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย รวมไปถึงรสนิยม พฤติกรรมของผู้บริโภคในการทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวัน และปัญหาด้านการใช้งานของผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน

1.6.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ เพื่อใช้ในการกำหนดแนวคิดหลักและแนวทางในการออกแบบ สามารถออกแบบชุดแต่งกายให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการได้และหาเอกลักษณ์เพื่อสร้างความแตกต่างให้กับเครื่องแต่งกายและตรงตามแนวคิดของร้านซีจี สามารถถ่ายทอดแรงบันดาลใจจากขนมไทยลงบนผ้าได้อย่างเหมาะสม

1.6.3 ขั้นตอนการออกแบบและพัฒนาารูปแบบตามข้อมูลและแนวคิดในการออกแบบที่ผ่านการวิเคราะห์มาแล้ว โดยมีขั้นตอน คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6.3.1 ขึ้นแบบร่างลายเส้น 2 มิติ เพื่อเลือกแบบและนำมาพัฒนาต่อไป

1.6.3.2 ขั้นตอนการทดลองการทำเทคนิคต่างๆลงบนพื้นผ้า ได้แก่ การสร้างพื้นผิว สี สัน รูปร่างและลวดลาย เพื่อให้ได้แนวทางที่หลากหลาย เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการผลิต ความเหมาะสมและสอดคล้องกับแนวทางการออกแบบที่กำหนดไว้

1.6.3.3 ขั้นตอนการเลือกแบบที่เหมาะสมที่สุดตามวัตถุประสงค์ของโครงการ และแนวคิดในการออกแบบ

1.6.4 ขั้นตอนการผลิตผลงานจริง

1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เป็นการสืบสานและต่อยอด แบบแผนที่ตั้งงามของศาสนาอิสลามในรูปแบบของชุดแต่งกาย เพื่อให้คนรุ่นใหม่ได้รับรู้และเข้าใจมากขึ้น และเพิ่มการจงใจให้หญิงสาวมุสลิมหันมาแต่งกายให้ถูกต้องตามแบบแผน

1.7.2 เครื่องแต่งกายสตรีมุสลิมมีความสวยงามโดดเด่น มีสีสันสดใสด้วยแรงบันดาลใจจากขนมไทย ผลักดันให้นักออกแบบรุ่นใหม่นำเอกลักษณ์ที่มีอยู่ในประเทศเพื่ออนุรักษ์ไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของไทย

1.7.3 มีการออกแบบที่ทันสมัยมากขึ้น มีความแปลกใหม่และรูปแบบใหม่ๆ ที่แตกต่างจากท้องตลาด เพื่อส่งผลให้เป็นที่ยอมรับทั้งในประเทศและต่างประเทศ

1.7.4 โครงการนี้จะช่วยขยายตลาดตามนโยบายที่จะมุ่งสู่อาเซียน ตามนโยบายของร้านซีจี

1.7.5 สามารถเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภค และเพิ่มตลาดใหม่ในการบริโภคสินค้าทั้งกลุ่มที่เป็นมุสลิมและไม่ใช่มุสลิม

1.7.6 เพื่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่สวยงามของสตรีมุสลิม ในสายตาของคนไทยที่นับถือศาสนาอื่นมากขึ้น เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในคำสอนของวัฒนธรรมอิสลาม ทำให้เกิดความเท่าเทียมและมีความสัมพันธ์ที่ปรองดองกันระหว่างคนไทยมุสลิมและคนไทยศาสนาอื่น

บทที่ 2

การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

2.1 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC: Asean Economic Community)

ภาพที่ 2.1 สัญลักษณ์และประเทศที่เข้าร่วม AEC

ที่มา : <http://www.thai-aec.com/41>

2.1.1 ข้อมูลประชาคมอาเซียน

อาเซียน (ASEAN) หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 2510 โดยในระยะแรกนั้น มีสมาชิกเริ่มแรกจำนวน 6 ประเทศได้แก่ บรูไนดารุสซาลาม อินโดนีเซีย มาเลเซียฟิลิปปินส์ สิงคโปร์และไทย ภายหลังได้มีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก 4 ประเทศคือ กัมพูชา ลาว พม่าและเวียดนามหรือที่เรียกกันว่า CLMV โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสันติภาพในภูมิภาคอันจะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมและได้มีการรวมกลุ่มเพื่อขยายความร่วมมือและการค้าระหว่างกันให้มากยิ่งขึ้น โดยการจัดทำเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) เมื่อปี 2535 ต่อมาในปี 2546 อาเซียนได้กำหนดทิศทางที่แน่ชัดว่าความร่วมมือจะต้องเดินทางไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ภายในปี 2558 ทั้งนี้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้นถือเป็นเพียงหนึ่งในสามเสาหลักของประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) โดยอีกสองเสาหลักคือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Security Community) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community) และได้มีการจัดทำกฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) เพื่อการดำเนินงานไปสู่ประชาคมอาเซียนในการที่จะรวมตัวเป็น “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” ภายในปี 2558 นั้น กลุ่มประเทศอาเซียน ได้จัดทำแผนงานในเชิงบูรณาการในด้านเศรษฐกิจต่างๆ หรือพิมพ์เขียวเพื่อจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC Blueprint) โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 เรื่อง ดังนี้

2.2.1.1 การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวจะนำไปสู่การใช้กฎระเบียบการค้าในประเทศสมาชิกทั้งหมดเป็นอย่างเดียวกัน (Harmonization of Rules and Regulations) ทั้งในด้านมาตรฐาน คุณภาพ ราคาอัตราภาษีรวมถึงกฎระเบียบในการซื้อขายการจัดมาตรการและข้อกีดกันต่างๆ รวมถึงการมีมาตรการอำนวยความสะดวกทางการค้าเงื่อนไขการเคลื่อนย้ายบุคคลสัญชาติอาเซียน และประเภทบริการและการลงทุนที่เสรีมากขึ้น

2.2.1.2 การสร้างอาเซียนให้เป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง (Highly Competitive Economic Region) ในเวทีการค้าโลกได้แก่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโทรคมนาคมการเงินการธนาคารการจัดระบบการค้าให้มีการแข่งขันที่เป็นธรรมและการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเป็นต้น

2.2.1.3 การพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียมกันระหว่างสมาชิกอาเซียน โดยพัฒนา SMEs และเสริมสร้างขีดความสามารถผ่าน โครงการความร่วมมือต่างๆ เช่น โครงการริเริ่มเพื่อการรวมกลุ่ม ของอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration: IAI) ในการลดช่องว่างการพัฒนาเศรษฐกิจของแต่ละประเทศสมาชิก

2.2.1.4 การเชื่อมโยงของอาเซียนเข้ากับเศรษฐกิจโลกด้วยการเน้นและปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจอาเซียนกับประเทศนอกภูมิภาคให้มีทำที่ร่วมกัน โดยการจัดทำเขตการค้าเสรีอาเซียนกับประเทศคู่เจรจาต่างๆ เพื่อให้เครือข่ายการผลิต/จำหน่ายภายในอาเซียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจ ส่วนอื่นของโลก อย่างไรก็ดีวิกฤติเศรษฐกิจในปี 2540 ทำให้ประเทศไทยหันมาดำเนินนโยบายการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มีผลิตภาพและความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น โดยหันมาให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจในประเทศบนพื้นฐานความได้เปรียบของประเทศมีการส่งเสริมกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ในปัจจุบัน จากภาวะความผันผวนของกระแสเศรษฐกิจโลกส่งผลอย่างมากต่อการแข่งขันด้านราคาทวีความรุนแรงมากขึ้น ทำให้ภาคอุตสาหกรรมไทยต้องปรับตัวอีกครั้ง เพื่อหนีจากการแข่งขันด้านราคาโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประเทศจีนและเวียดนาม โดยหันไปเน้นการผลิตบนพื้นฐานองค์ความรู้ (Knowledge-based) และความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) รวมไปถึงการสร้างคุณค่า (Value Creation) ให้กับสินค้าและบริการที่ผ่านมาจะเห็นว่า นโยบายอุตสาหกรรมของไทยมักจะมุ่งเน้นที่การผลิตและการขยายตัวทางเศรษฐกิจในเชิงตัวเลขเป็นหลักแต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โครงสร้างการผลิตและการยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศเพื่อลดการพึ่งพาการนำเข้าและสร้างความยั่งยืนอย่างจริงจัง

2.1.2 ความร่วมมือทางเศรษฐกิจอาเซียน

นับแต่อาเซียนได้รับการก่อตั้งจนถึงปัจจุบัน การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง โดยสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ช่วงเวลาหลักๆ ดังนี้

2.1.2.1 ช่วงแรกหลังการก่อตั้ง (พ.ศ. 2510 - 2520) ในช่วงเวลานี้ยังมีการเผชิญหน้าทางการเมืองในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทำให้การเจริญเติบโตของอาเซียนเป็นไปอย่างไม่รวดเร็วนักและขัดข้อง เพื่อให้สามารถรองรับความคิดเห็นหลากหลายของสมาชิกและสร้างรากฐานสำหรับจุดมุ่งหมายร่วมกันต่อไป ผลสำเร็จที่เป็นรูปธรรมจึงมีไม่ค่อนมากแต่อาเซียนก็สามารถสานสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลของประเทศสมาชิกได้เป็นผลสำเร็จ อย่างไรก็ตามทิศทางการวางแผนงานด้านเศรษฐกิจของอาเซียนเริ่มชัดเจนมากขึ้นหลังจากการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งแรกเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2519 โดยผู้นำอาเซียน 5 ประเทศคือ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์และไทย ได้ลงนามในเอกสารสำคัญสองฉบับ ได้แก่ Declaration of ASEAN Concord และ Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia ที่ระบุความร่วมมือทางเศรษฐกิจหลายด้านเพื่อการดำเนินการต่อไป

2.1.2.2 ช่วงเวลาแห่งการขยายตัวของความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (พ.ศ. 2521-2540) ในช่วงนี้อาเซียนมีการขยายสมาชิกภาพและความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกในส่วนที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกี่ยวข้องกับกรรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจเริ่มปรากฏเป็นรูปธรรมมากขึ้น รวมทั้งเกิดความตกลงทางด้านเศรษฐกิจต่างๆเกิดขึ้นหลายฉบับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำเร็จของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจครั้งสำคัญที่สุดคือเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area: AFTA) นอกจากนี้อาเซียนก็ได้รับสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก 1 ประเทศคือ บรูไนดารุสซาลาม เมื่อปี 2530 หลังจากนั้น ผู้นำอาเซียนจึงได้ออกแถลงการณ์สิงคโปร์ระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 4 เมื่อปี 2535 (Singapore Declaration of 1992) แสดงเจตนารมณ์ที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ทั้งทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจเพื่อรักษาความมีเสถียรภาพและความเจริญรุ่งเรืองภายในภูมิภาคและได้ลงนามความตกลง 2 ฉบับ คือความตกลงแม่บทว่าด้วยการขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียน (Framework Agreement on Enhancing ASEAN Economic Cooperation) และความตกลงว่าด้วยอัตราภาษีพิเศษที่เท่ากันสำหรับเขตการค้าเสรีอาเซียน (Agreement on the Common Effective Preferential Tariff Scheme for the ASEAN Free Trade Area) หรือเรียกโดยย่อว่าความตกลง CEPT เพื่อจัดตั้ง AFTA

2.1.2.3 วิฤตเศรษฐกิจและการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจตามแนวทางของ ASEAN Vision 2020 (พ.ศ. 2541 - 2547) ในช่วงเวลาดังกล่าวได้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรงไปทั่วทวีปเอเชีย ทำให้อาเซียนจำเป็นต้องวางแผนดำเนินงานด้านเศรษฐกิจให้ชัดเจนยิ่งขึ้นเพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งและความสามารถในการแข่งขันของภูมิภาคผู้นำอาเซียนจึงได้ประกาศวิสัยทัศน์อาเซียน (ASEAN Vision 2020) ในการประชุมสุดยอดอาเซียนอย่างไม่เป็นทางการครั้งที่ 2 เมื่อเดือนธันวาคม 2540 ณ ประเทศมาเลเซียเพื่อใช้เป็นเป้าหมายของการดำเนินงานความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียนในศตวรรษที่ 21 และอีก 1 ปีต่อมาผู้นำอาเซียนได้ให้ความเห็นชอบต่อแผนปฏิบัติการฮานอย (Hanoi Plan of Action) เพื่อใช้เป็นแผนการดำเนินงานให้บรรลุวิสัยทัศน์อาเซียนในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 6 ในเดือนธันวาคม 2541 ณ กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม

2.1.2.4 การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและการบูรณาการทางเศรษฐกิจกับประเทศคู่เจรจา (พ.ศ. 2545-ปัจจุบัน) ในขณะที่อาเซียนอยู่ระหว่างการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการฮานอยเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตาม ASEAN Vision 2020 นั้น สิ่งแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจการค้าภายนอกภูมิภาคได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอันเป็นผลมาจากกระแสโลกาภิวัตน์ความล่าช้าในการเจรจาการค้าพหุภาคีและกระแสภูมิภาคนิยม ทำให้อาเซียนเข้าสู่การเจรจาจัดทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เขตการค้าเสรีกับประเทศคู่เจรจาต่างๆ ซึ่งการเจรจาดังกล่าวก็ยังคงดำเนินอยู่จนกระทั่งปัจจุบัน ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น อินเดีย ออสเตรเลีย และสหภาพยุโรป นอกจากนี้อาเซียนยังได้จัดทำการศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดทำเขตการค้าเสรีอาเซียน-ปากีสถาน เขตการค้าเสรีตะวันออกและความตกลงพันธมิตรทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดในเอเชียตะวันออก

การจัดทำเขตการค้าเสรีเพื่อบูรณาการเศรษฐกิจของอาเซียนเข้ากับประเทศคู่เจรจาภายนอกภูมิภาคเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้อาเซียนต้องเร่งรัดให้การรวมกลุ่มภายในระหว่างประเทศสมาชิกภายในให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น ผู้นำอาเซียนจึงได้ประกาศแสดงเจตนารมณ์ที่จะรวมกลุ่มภายในภูมิภาคให้เสร็จสิ้น ภายในปี 2563 ตามแถลงการณ์บาหลีฉบับที่ 2 (Bali Concord II) ซึ่งได้มีการลงนามในช่วงการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 9 เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2546 ณ ประเทศอินโดนีเซีย จากนั้นในปี 2550 ผู้นำอาเซียนได้เร่งรัดเป้าหมายของการจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) จากเดิมที่กำหนดไว้ใน ปี 2563 เป็นปี 2558 เพื่อให้ทันกับสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่เปลี่ยนแปลงไป โดยได้ประกาศปฏิญญาเซบูว่าด้วยการเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมอาเซียน (Cebu Declaration on the Acceleration of the Establishment of an ASEAN Community by 2015) เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2550 ณ เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ ต่อมาในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 13 ในเดือนพฤศจิกายน 2550 ผู้นำก็ได้เห็นชอบและลงนามในเอกสารสำคัญอีก 2 ฉบับ ได้แก่ อนุบัตรและปฏิญญาว่าด้วยแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community Blueprint) ซึ่งจะเป็นแผนงานสำหรับการดำเนินกรตามพันธกรณีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อไปสู่การจัดตั้ง AEC

เขตการค้าเสรีอาเซียน

AFTA มีการพัฒนาหลังจากที่รัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนได้ลงนามในความตกลงว่าด้วยสิทธิพิเศษทางการค้าอาเซียน (ASEAN Preferential Trading Arrangements : PTA) เมื่อปี 2520 เพื่อให้สิทธิพิเศษทางภาษีโดยการลดอากรขาเข้าให้แก่สินค้าจากประเทศสมาชิกอาเซียน และการผูกพันอัตราอากรขาเข้า ณ อัตราที่เรียกเก็บอยู่ หลังจากนั้น ก็มีโครงการความร่วมมือต่างๆ เกิดขึ้น ตามมา ได้แก่ ความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมซึ่งมี 4 โครงการ ได้แก่ โครงการอุตสาหกรรมอาเซียน (ASEAN Industrial Project: AIP) พ.ศ. 2523 โครงการแบ่งผลิตทางอุตสาหกรรมอาเซียน (ASEAN Industrial Complementation: AIC) พ.ศ. 2524 โครงการร่วมลงทุนด้านอุตสาหกรรมของอาเซียน (ASEAN Industrial Joint Ventures: AIJV) พ.ศ. 2526 และ โครงการแบ่งผลิตชิ้นส่วนยานยนต์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(Brand-to-Brand Complementation: BBC) พ.ศ. 2532 ในระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 4 เมื่อปี 2535 (Singapore Declaration of 1992) อาเซียน ได้ลงนามความตกลง 2 ฉบับ คือ ความตกลงแม่บทว่าด้วยการขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียน (Framework Agreement on Enhancing ASEAN Economic Cooperation) เพื่อใช้เป็น กรอบการดำเนินการความร่วมมือทางเศรษฐกิจด้านต่างๆ และ CEPT เพื่อจัดตั้ง AFTA ภายใต้อาฟต้า ประเทศสมาชิกจะลดภาษีศุลกากรให้แก่สินค้าที่นำเข้า โดยอยู่ในบัญชีลดภาษีของทั้งประเทศผู้ส่งออกและนำเข้าจากประเทศสมาชิก โดยการลดภาษีจะเป็นไปตามกำหนดการในบัญชีลดภาษีที่ประเทศสมาชิกจัดทำขึ้น และมีเงื่อนไขในการได้รับสิทธิประโยชน์นอกจากนี้ จะยกเลิกมาตรการจำกัดปริมาณ และมาตรการกีดกันทางการค้าที่มีใช้ ภาษีอื่นๆ ด้วยความสำเร็จจากการจัดตั้งอาฟต้า ทำให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจอาเซียนขยายตัวอย่างรวดเร็วและอาเซียนก็จัดทำความตกลงด้านเศรษฐกิจที่สำคัญๆ ขึ้นอีกหลายฉบับในช่วงเวลาเพียงไม่ถึง 10 ปี เช่น กรอบความตกลงว่าด้วยการค้าบริการของอาเซียน (ASEAN Framework Agreement on Services: AFAS) ในปี 2538 และความตกลงเขตการลงทุนอาเซียน (ASEAN Investment Area: AIA) ในปี 2541 สำหรับสถานะล่าสุดของ AFTA นั้นจะเห็นว่าสมาชิกอาเซียนเห็นชอบที่จะปรับปรุงความตกลง CEPT เดิมให้มีความทันสมัย ทัดเทียมกับกฎเกณฑ์ทางการค้าในระดับสากลเพื่อมุ่งไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยได้ปรับกฎเกณฑ์ทางการค้าทั้งด้านมาตรการภาษีและที่มิใช่ภาษีให้ชัดเจนและรัดกุมมากขึ้น นำหลักการอื่นที่ใช้อยู่ในสาขารวมในความตกลงการค้าสินค้าของอาเซียน (ASEAN Trade in Goods Agreement: ATIGA) รวมทั้งปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้องกับความตกลงการค้าตลอดจนสินค้าระหว่างอาเซียนกับประเทศคู่เจรจาอื่นๆ โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงสิทธิและพันธกรณีที่มีอยู่เดิม ความตกลงฉบับนี้จะช่วย AFTA ให้เป็นระบบที่อิงกฎระเบียบมากขึ้น ใช้งานง่ายยิ่งขึ้น มีความโปร่งใสเพราะกฎเกณฑ์ต่างๆ กำหนดชัดเจนสะดวกต่อการตรวจสอบพันธกรณีของประเทศสมาชิกทำให้มั่นใจว่ามีความสอดคล้องกับความตกลงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าสินค้าส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในทุกภาคส่วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรอบความตกลงว่าด้วยการบริการของอาเซียน (ASEAN Framework Agreement on Service: AFAS)

AFAS มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2538 กำหนดให้สมาชิกทยอยเปิดตลาดบริการให้แก่กัน เป็นระยะๆ มากขึ้นเป็นลำดับเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือด้านบริการของอาเซียนและปรับปรุง ประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันสร้างความสามารถในการบริการอย่างหลากหลาย และกระจายการบริการทั้งในและนอกอาเซียน โดยจะยกเลิกข้อจำกัดในการค้าบริการในอาเซียน และเปิดเสรีการค้าบริการทั้งในทางลึกและทางกว้างให้มากกว่าที่ประเทศสมาชิกให้ในความตกลง การค้าบริการภายใต้ความตกลงว่าด้วยการค้าบริการภายใต้องค์การการค้าโลก (World Trade Organization, General Agreement on Trade in Services: GATS) ภายใต้ AFAS ปัจจุบัน AFAS ได้ ดำเนินการเจรจาลดข้อจำกัดด้านการค้าบริการระหว่างกันและจัดทำข้อผูกพันเปิดตลาดแล้วทั้งสิ้น 7 ชุด โดยได้ลงนามพิธีสารอนุวัติข้อผูกพันการเปิดตลาดการค้าบริการชุดที่ 7 ไปเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2552 ในช่วงการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 14 ซึ่งไทยได้ผูกพันเปิดตลาดทั้งหมด 143 รายการ ครอบคลุมสาขาบริการหลัก อาทิเช่น บริการธุรกิจ (ได้แก่ วิชาชีพวิศวกรรมสถาปัตยกรรม และ บัญชีเป็นต้น) คอมพิวเตอร์และการสื่อสารการก่อสร้างการจัดจำหน่าย (อาทิบริการคำสั่งเครื่องกีฬา และบริการแฟรนไชส์ เป็นต้น) การศึกษาในทุกกระดับ บริการด้านสุขภาพ บริการสิ่งแวดล้อมและ บริการท่องเที่ยว เป็นต้น

อย่างไรก็ดีไทยยังคงสงวนเงื่อนไขต่างๆที่เป็นไปตามกรอบกฎหมายไทยเช่นอนุญาตให้ ต่างชาติจากประเทศสมาชิกมีสิทธิถือหุ้นในนิติบุคคลที่เข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทยได้ไม่ เกินร้อยละ 49 ขณะนี้อาเซียนอยู่ระหว่างการเจรจาจัดทำข้อผูกพันเปิดตลาดชุดที่ 8 ซึ่งมีกำหนดแล้ว เสร็จในปี 2553 และยังคงต้องเจรจาเพื่อทยอยเปิดเสรีสาขาบริการอื่นๆเพิ่มเติมจนบรรลุเป้าหมาย การเปิดเสรีอย่างครบถ้วนในปี 2558

ความตกลงพื้นฐานว่าด้วยโครงการความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมอาเซียน (ASEAN Industrial Cooperation Scheme: AICO) ปีพ.ศ. 2539

เป็นความตกลงเพื่อทดแทนโครงการร่วมลงทุนด้านอุตสาหกรรมของอาเซียนพ.ศ.2526 และโครงการแบ่งผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ปีพ.ศ. 2532 สิทธิประโยชน์ภายใต้ AICO คือต้องมี ผู้ประกอบการอย่างน้อย 1 รายในประเทศอาเซียนประเทศหนึ่งร่วมมือกับผู้ประกอบการอีกอย่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้อย 1 รายในอีกประเทศอาเซียนหนึ่งยื่นคำร้องขอรับสิทธิประโยชน์ด้านภาษีในการส่งออก-นำเข้าสินค้าและวัตถุดิบภายใต้ AICO ต่อหน่วยงาน ที่แต่ละประเทศกำหนด โดยสินค้าที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ภายใต้ AICO ได้แก่สินค้าทั่วไป ยกเว้นสินค้า ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศชาติ ต่อศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม หรือเป็นอันตรายต่อชีวิตของมนุษย์สัตว์และพืช

กรอบความตกลงว่าด้วยเขตการลงทุนอาเซียน (Framework Agreement on the ASEAN Investment Area: AIA) ปีพ.ศ. 2541

AIA มีเป้าหมายหลักเพื่อดึงดูดการลงทุนทั้งจากภายในและภายนอกอาเซียน โดยการเสริมสร้างความแข็งแกร่งและเพิ่มความได้เปรียบของภาคเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมในอาเซียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนรวมทั้งอำนวยความสะดวกต่อการไหลเวียนและเคลื่อนย้ายเงินทุนเทคโนโลยีและแรงงานฝีมือในอาเซียน โดยให้การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติในทุกมาตรการแก่นักลงทุนอาเซียนภายในปี 2553 และแก่นักลงทุนทั่วไปภายในปี 2563 และการเปิดเสรีอุตสาหกรรมทั้งหมดให้แก่นักลงทุนอาเซียนภายในปี 2553 และแก่นักลงทุนทั่วไป ภายในปี 2563 แต่ครอบคลุมเฉพาะการลงทุนโดยตรง ไม่รวมถึงการลงทุนด้านหลักทรัพย์และการลงทุนที่ครอบคลุมโดยความตกลงอื่นๆสำหรับสถานะล่าสุดนั้น พบว่าอาเซียนได้ทบทวนความความตกลง AIA ให้ผนวกกับความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุนของอาเซียน (ASEAN Agreement for the Promotion and Protection of Investments) ที่มีอยู่เดิมเป็นความตกลงด้านการลงทุนฉบับใหม่ของอาเซียน ที่เรียกว่า ACIA (ASEAN Comprehensive Investment Agreement) ซึ่งเป็นการปรับปรุงความตกลงเดิมให้ทันสมัยครอบคลุมและตัดเชื่อมกับกฎเกณฑ์การลงทุนในระดับสากล ACIA ครอบคลุมตั้งแต่การส่งเสริมและการอำนวยความสะดวกการเปิดเสรีเพื่อให้เข้ามาลงทุน และการคุ้มครองการลงทุนในภาคการผลิตเกษตร ประมง ป่าไม้เหมืองแร่และบริการที่เกี่ยวข้องรวมทั้งการลงทุนทางตรงและการลงทุนในหลักทรัพย์

กรอบความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าผ่านแดน (ASEAN Framework Agreement on the Facilitation of Goods in Transit) ปีพ.ศ. 2541

เป็นกรอบในการดำเนินงานด้านการอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าผ่านแดนในอาเซียน ซึ่งจะเป็นการสนับสนุนให้การค้าของได้อาฟต้าขยายตัวเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่งจะ ให้สิทธิในการขนส่งสินค้าผ่านแดน (Transit) ไปยังประเทศที่สาม โดยที่ประเทศสมาชิกที่เป็นประเทศที่ถูกเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผ่านแดนจะต้องอำนวยความสะดวกให้กับประเทศอื่น โดยไม่มีการเปิดตรวจสินค้าโดยไม่จำเป็น ไม่มีการจัดเก็บภาษีสินค้านำเข้าจากสินค้าผ่านแดน และไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนพาหนะในการขนส่งสินค้า ทั้งนี้อาเซียนได้จัดทำพิธีสารแนบท้ายอีก 9 ฉบับ ได้แก่ฉบับที่ 1 การกำหนดเส้นทางการขนส่งผ่านแดนและจุดอำนวยความสะดวกฉบับที่ 2 การกำหนดด่านพรมแดนสำหรับเข้า-ออกฉบับที่ 3 ประเภทและปริมาณของรถฉบับที่ 4 ข้อกำหนดทางเทคนิคฉบับที่ 5 แผนแห่งกลุ่มประเทศอาเซียนว่าด้วยการประกันภัยรถยนต์ภาคบังคับ ฉบับที่ 6 จุดผ่านแดนสำหรับรถไฟและสถานีชุมทางฉบับที่ 7 ระบบศุลกากรในการผ่านแดน ฉบับที่ 8 มาตราการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชและฉบับที่ 9 สินค้าอันตรายข้อริเริ่มเพื่อการกระชับการรวมกลุ่มอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration: IAI) ปี 2544 เพื่อลดช่องว่างของระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและลดความยากจนในประเทศสมาชิกอาเซียน โดยการศึกษาวิจัยเพื่อชี้ให้เห็นถึงจุดแข็งของเศรษฐกิจและสนับสนุนรวมกลุ่มอาเซียน ส่งเสริมการพัฒนาของประเทศสมาชิกใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ทรัพยากรบุคคลเทคโนโลยีสารสนเทศและการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

สถานะการดำเนินงาน AFTA ของไทย

ไทยได้ผูกพันสินค้าทุกรายการ (จำนวน 8,300 ประเภทย่อย) ไว้ภายใต้ AFTA โดยแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน คือ สินค้าในบัญชีลดภาษีซึ่งจะต้องลดภาษีลงเหลือร้อยละ 0 ในปี 2553 (จำนวน 8,287 ประเภทย่อย) และสินค้าในบัญชีอ่อนไหว ที่จะมีอัตราภาษีสุดท้ายที่ร้อยละ 5 (ไม่ลดลงเหลือร้อยละ 0) ซึ่งประกอบด้วยกาแฟ มันฝรั่ง มะพร้าวแห้งและไม้ตัดดอก (จำนวน 13 ประเภทย่อย) สำหรับการลดภาษีของสินค้าทั้งสองกลุ่มกระทรวงการคลังได้ดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพื่อให้เวลาในการปรับตัวรองรับการแข่งขันที่เพิ่มมากขึ้นรวมทั้งได้มีการปรับปรุงโครงสร้างภาษีศุลกากร เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและลดต้นทุนการผลิตให้แก่ผู้ประกอบการที่มีฐานการผลิตในประเทศ

การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC)

แนวคิดของการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้เริ่มขึ้นอย่างชัดเจนและจริงจังในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 8 เมื่อ 4 พฤศจิกายน 2545 ณ กรุงพนมเปญ กัมพูชา ที่ผู้นำอาเซียนได้เห็นชอบให้อาเซียนกำหนดทิศทางการดำเนินงานเพื่อไปสู่เป้าหมาย AEC ที่ชัดเจนเช่นเดียว EEC โดยได้มอบหมายให้ AEM ศึกษารูปแบบและแนวทางของการดำเนินการไปสู่ AEC

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน ได้เห็นชอบให้จัดตั้งคณะทำงานระดับสูงว่าด้วยการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียน (High Level Task Force on ASEAN Economic Integration: HLTF) ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนระดับปลัดกระทรวงด้านเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ทำหน้าที่ประธานคณะทำงานฯ เพื่อศึกษารูปแบบ/แนวทางการเป็น AEC ซึ่งมีข้อเสนอสำคัญ ดังนี้

1. การเร่งรัดการดำเนินงานรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน

- 1) ด้านสินค้ามุ่งลดภาษีสินค้าระหว่างประเทศสมาชิกให้เป็น 0% ภายในปี 2553 (ค.ศ. 2010) สำหรับสมาชิกเดิมและปี 2558 (ค.ศ. 2015) สำหรับสมาชิกใหม่และยกเลิกมาตรการ NTBs โดยเร็วรวมถึงการปรับปรุงกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าและใช้พิกัดอัตราศุลกากรที่สอดคล้องกัน
- 2) ด้านบริการยกเลิกข้อจำกัดในการประกอบการด้านการค้าบริการในอาเซียน ภายในปี 2563 (ค.ศ. 2020)
- 3) ด้านการลงทุน เปิดให้มีการลงทุนเสรีในอาเซียนและให้การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติต่อนักลงทุนอาเซียนภายในปี 2553 (ค.ศ. 2010)
- 4) ด้านแรงงาน ให้แรงงานฝีมือสามารถเคลื่อนย้ายภายในอาเซียน ได้อย่างเสรี
- 5) ด้านเงินทุนมุ่งให้มีการไหลเวียนของเงินทุนที่เสรีมากขึ้นและเพื่อเร่งรัดการเปิดเสรีการค้าสินค้าและบริการให้เห็นผลชัดเจนขึ้น 9 อาเซียนได้มุ่งเน้นประเทศสมาชิกให้ซื้อวัตถุดิบและชิ้นส่วนที่ผลิตในอาเซียน โดยกำหนดสาขาสินค้าและบริการสำคัญ 11 สาขาที่จะดำเนินการ โดยเร่งด่วน (11 Priority Sectors) ทั้งในด้านการเปิดเสรีและขยายความร่วมมือระหว่างกัน เพื่อนำร่องการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในสาขาดังกล่าวก่อน พร้อมกำหนดประเทศผู้ประสานงานหลัก (Country Coordinators) ในแต่ละสาขาได้แก่ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม สำหรับ ไทย ผลิตภัณฑ์เกษตรและผลิตภัณฑ์ประมง มาเลเซีย ผลิตภัณฑ์ยางและสิ่งทอ เป็นต้น ซึ่งไทยได้รับเป็นผู้ประสานงานหลักในสาขาการท่องเที่ยวและการบินซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่จะผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวและการบินในภูมิภาคนี้ ในปี 2550 อาเซียนยังได้เห็นชอบให้เพิ่มสาขาโลจิสติกส์เป็นสาขานำร่องการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจสาขาที่ 12

2. การเจรจาเพื่อจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 9 เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2546 ณ เกาะบาหลีประเทศอินโดนีเซียผู้นำอาเซียนได้ประกาศแถลงการณ์บาหลี (Bali Concord II) เพื่อแสดงเจตนารมณ์ที่จะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นำอาเซียนไปสู่การเป็น AEC ภายในปี 2563 (ค.ศ. 2020) ซึ่งประกอบด้วยการทำงานใน 3 ด้านหลักคือการเมือง เศรษฐกิจและสังคม โดยในด้านเศรษฐกิจจะดำเนินงานตามข้อเสนอของ HLTF เพื่อให้บรรลุผลการเป็น AEC ภายในปี ค.ศ. 2020 และเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนและคานอำนาจทางเศรษฐกิจของประเทศที่มีศักยภาพในภูมิภาคเอเชียอาทิตยและอินเดียในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 12 เมื่อเดือนมกราคม 2550 ณ ประเทศฟิลิปปินส์ อาเซียนได้เห็นชอบที่จะเร่งรัดการจัดตั้ง AEC จากเดิมในปี 2563 เป็นปี 2558 โดยได้ลงนามในปฏิญญาเซบูว่าด้วยการเร่งรัดการจัดตั้งประชาคมอาเซียนในปี 2558 (Cebu Declaration on the Acceleration of the Establishment of an ASEAN Community by 2015) ในช่วงการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 13 ระหว่างวันที่ 19-22 พฤศจิกายน 2550 ณ ประเทศสิงคโปร์ผู้นำอาเซียนร่วมกันลงนามใน “ปฏิญญาว่าด้วยแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” (Declaration of the ASEAN Economic Community Blueprint) โดยมีเอกสาร 2 ส่วน คือ “แผนงานเพื่อจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” (AEC Blueprint) และ “ตารางเวลาคำเนินกิจกรรมต่างๆ” (Strategic Schedule)

3. AEC Blueprint

AEC Blueprint มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อกำหนดทิศทาง/แผนงานในด้านเศรษฐกิจที่จะต้องดำเนินงานให้ ชัดเจนตามกรอบระยะเวลาที่กำหนดจนบรรลุเป้าหมาย AEC ในปี 2558 (ค.ศ. 2015) และสร้างพันธสัญญาระหว่างประเทศสมาชิกที่จะดำเนินการ ไปสู่เป้าหมายดังกล่าวร่วมกัน ประกอบด้วย 4 ส่วนหลักซึ่งอ้างอิงมาจากเป้าหมายการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนตามแถลงการณ์บาหลีฉบับที่ 2 (Bali Concord II) ได้แก่

- (1) การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว
- (2) การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน
- (3) การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาคและ
- (4) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก

2.1.3 ผลผูกพันของ AEC Blueprint ต่อประเทศไทย

AEC Blueprint ได้กำหนดพันธกรณีที่สำคัญต่างๆ ดังนี้

2.1.3.1 การเปิดเสรีการค้าสินค้า (ตามกรอบ ASEAN Free Trade Area: AFTA)

- (1) การลด/ยกเลิกภาษีที่กำหนดให้ประเทศสมาชิกอาเซียนเก่า 6 ประเทศได้แก่ ไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ และบรูไน ต้องยกเลิกภาษีสินค้าใน 9 สาขาเร่งรัด (สาขาเกษตร/ประมง/ไม้/ยาง/สิ่งทอ/ยานยนต์/อิเล็กทรอนิกส์/เทคโนโลยีสารสนเทศ/สุขภาพ) ในปี 2550 และยกเลิกภาษีสินค้าทุกรายการในบัญชีลดภาษี (Inclusion List: IL) ยกเว้นบัญชีสินค้าอ่อนไหวและอ่อนไหวสูงของแต่ละประเทศในปี 2553 และให้ประเทศสมาชิกใหม่อีก 4 ประเทศได้แก่ เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชาลดอัตราภาษีสินค้าใน 9 สาขาเร่งรัดให้เหลือ 0% ในปี 2555 และลดอัตราภาษีสินค้าทุกรายการในบัญชีลดภาษีเหลือ 5% ในปี 2553 และ 0% ในปี 2558 ยกเว้นสินค้าบางรายการจำนวนไม่เกินร้อยละ 7 ของบัญชีลดภาษีอาจยืดหยุ่นให้ลดเหลือ 0% ในปี 2561

(2) การขจัดมาตรการที่มีใช้ภาษี (Non-Tariff Barriers: NTBs) โดยกำหนดให้ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และบรูไน ต้องยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภายในปี 2553 ประเทศฟิลิปปินส์ ภายในปี 2555 และประเทศสมาชิกใหม่ทั้ง 4 ประเทศ ภายในปี 2558-2561 โดยจะดำเนินการยกเลิกเป็น 3 ระยะตามแผนงานขจัด NTBs ดังนี้ ชุดที่ 1: ภายในวันที่ 1 มกราคม 2551 ซึ่งครอบคลุมสินค้า 5 รายการหลัก ได้แก่ ลำไย พริกไทย น้ำมันถั่วเหลือง ไบยาสูบ และน้ำตาล ชุดที่ 2: ภายในวันที่ 1 มกราคม 2552 ได้แก่ ปอกระเจา ป่าน มันฝรั่ง และชุดที่ 3: ภายในวันที่ 1 มกราคม 2553 ได้แก่ ข้าว เนื้อมะพร้าวแห้ง มะพร้าว น้ำมันมะพร้าว ชา ถั่วเหลือง เมล็ดกาแฟ กาแฟสำเร็จรูป น้ำมันดิบ/นมปรุงแต่งและนมผงขาดมันเนย

(3) การกำหนดกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า (Rules of Origin: ROO) ซึ่งเป็นระเบียบหรือกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าสินค้าที่ส่งออกหรือนำเข้ามีถิ่นกำเนิดจากประเทศใดเพื่อที่จะให้มีความมั่นใจว่าผลประโยชน์ที่ได้รับจากการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรด้วยการยกเว้นภาษีตามที่ระบุในข้อ (1) จะตกอยู่กับสินค้าที่เป็นผลผลิตที่แท้จริงของประเทศสมาชิกอาเซียน ตลอดจนเพื่อให้มีความโปร่งใสมีมาตรฐานที่เป็นสากลและอำนวยความสะดวกให้แก่เอกชน

2.1.3.2 การเปิดเสรีการค้าบริการ (ตามกรอบ ASEAN Framework Agreement on Services: AFAS) การเปิดเสรีการค้าบริการมีเป้าหมายคือลดอุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดในด้านต่างๆ ลงและเพิ่มสัดส่วนการถือหุ้นให้กับบุคคล/นิติบุคคลสัญชาติอาเซียน ดังนี้

(1) สาขาบริการสำคัญ (Priority Integration Sectors: PIS) ได้แก่ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาสุขภาพ สาขาการท่องเที่ยวและสาขาโลจิสติกส์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2) สาขาบริการอื่น (Non-Priority Services Sector) ครอบคลุมบริการทุกสาขานอกจากสาขา บริการสำคัญ (priority services sectors) และการบริการด้านการเงิน ที่กำหนดเป้าหมายการเปิดเสรีภายในปี 2558 (ค.ศ. 2015) ทั้งนี้สามารถยกเว้นสาขาที่อ่อนไหวได้สำหรับสถานะล่าสุดอาเซียน ได้ดำเนินการเจรจาลดข้อจำกัดด้านการค้าบริการระหว่างกันและจัดทำข้อผูกพันเปิดตลาดมาแล้วทั้งสิ้นรวม 7 ชุด โดยได้ลงนามพิธีสารอนุวัติข้อผูกพันการเปิดตลาดการค้าบริการชุดที่ 7 ไปเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2552 ซึ่งในส่วนของไทยได้ผูกพันเปิดตลาดทั้งหมด 143 รายการครอบคลุมสาขาบริการหลัก อาทิเช่น บริการธุรกิจ (เช่น วิชาชีพวิศวกรรมสถาปัตยกรรมและบัญชี เป็นต้น) คอมพิวเตอร์และการสื่อสารการก่อสร้างการจัดจำหน่าย (เช่น บริการค้าส่งเครื่องกีฬาและบริการแฟรนไชส์ เป็นต้น) การศึกษาในทุกระดับ บริการด้านสุขภาพ บริการสิ่งแวดล้อมและบริการท่องเที่ยว เป็นต้น อย่างไรก็ตามไทยยังคงสงวนเงื่อนไขต่างๆ ที่เป็นไปตามกรอบกฎหมายไทย เช่น อนุญาตให้ต่างชาติจากประเทศสมาชิกอาเซียนมีสิทธิถือหุ้นในนิติบุคคลที่เข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทยได้ไม่เกินร้อยละ 49 ขณะนี้อาเซียนอยู่ระหว่างการเจรจาจัดทำข้อผูกพันเปิดตลาดชุดที่ 8 ซึ่งมีกำหนดแล้วเสร็จในปี 2553 และยังคงต้องเจรจาเพื่อทยอยเปิดเสรีสาขาบริการอื่นๆเพิ่มเติมจนบรรลุเป้าหมายการเปิดเสรีอย่างครบถ้วน ในปี 2558 (ค.ศ. 2015)

(3) สาขาการบริการด้านการเงิน จะทยอยเปิดเสรีตามลำดับอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงทางการเงิน เศรษฐกิจและสังคม โดยประเทศที่มีความพร้อมสามารถเริ่มดำเนินการเปิดเสรีภายในปี 2558 (ค.ศ. 2015) ในสาขาที่ระบุไว้ก่อน และประเทศสมาชิกที่เหลือสามารถเข้าร่วมในภายหลังตารางที่ 2.1 สรุปเป้าหมายการเพิ่มสัดส่วนการถือหุ้นในสาขาบริการสำคัญของไทย

	2549	2550	2553	2556	2558
สาขาเร่งรัด	ร้อยละ 49	ร้อยละ 51	ร้อยละ 70		
โลจิสติกส์		ร้อยละ 49	ร้อยละ 51	ร้อยละ 70	
สาขาบริการอื่นๆ	ร้อยละ 30	ร้อยละ 49	ร้อยละ 51		ร้อยละ 70

2.1.3.3 การเปิดเสรีการลงทุน (ภายใต้ ASEAN Comprehensive Investment

Agreement: ACIA) ลด/ยกเลิกข้อจำกัดด้านการลงทุนต่างๆ ส่งเสริมการร่วมลงทุนในสาขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ และสร้างเครือข่ายด้านการลงทุนของอาเซียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะเพิ่มหรือรักษาระดับความสามารถในการดึงดูดต่างประเทศให้มาลงทุนในอาเซียน และการลงทุนโดยอาเซียนเอง โดยได้มีการปรับปรุงความตกลงด้านการลงทุนที่มีอยู่เดิม (ASEAN Investment Area: AIA) ให้เป็นความตกลงใหม่ (ACIA) ซึ่งมีขอบเขตที่กว้างขึ้น ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่การเปิดเสรีเพื่อให้เข้ามาลงทุน การคุ้มครองการลงทุน การส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในภาคการผลิต การเกษตรการประมง ป่าไม้เหมืองแร่และบริการที่เกี่ยวข้องรวมทั้งการลงทุนทางตรงและการลงทุนในหลักทรัพย์

2.1.3.4 การเปิดเสรีด้านเงินทุนเคลื่อนย้าย

(1) ด้านตลาดทุน จะเสริมสร้างความแข็งแกร่งในการพัฒนาและการรวมตัวของตลาดทุนในอาเซียน โดยสร้างความสอดคล้องในมาตรฐานด้านตลาดทุนในอาเซียน ความตกลงสำหรับการยอมรับซึ่งกันและกัน ในคุณสมบัติและคุณวุฒิการศึกษาและประสบการณ์ของผู้ประกอบวิชาชีพด้านตลาดทุน และส่งเสริมให้ใช้ตลาดเป็นตัวขับเคลื่อนในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างกันเองในตลาดทุนอาเซียน

(2) ด้านเงินทุนเคลื่อนย้าย จะเปิดให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรียิ่งขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยให้สมาชิกมีมาตรการปกป้องที่เพียงพอเพื่อรองรับผลกระทบจากปัญหาความผันผวนของเศรษฐกิจมหภาคและความเสี่ยงเชิงระบบ รวมถึงการมีสิทธิที่จะใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจมหภาครวมถึงการมีสิทธิที่จะใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจมหภาค

2.1.3.5 การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมืออย่างเสรีสร้างมาตรฐานที่ชัดเจนของแรงงานฝีมือและอำนวยความสะดวกให้กับแรงงานฝีมือที่มีคุณสมบัติตามมาตรฐานที่กำหนดให้สามารถเคลื่อนย้ายไปทำงานในกลุ่มประเทศสมาชิกได้ง่ายขึ้น เช่น การจัดทำ ASEAN Business Card เป็นต้น โดยจะมีการบริหารจัดการการเคลื่อนย้ายหรืออำนวยความสะดวกในการเดินทางสำหรับบุคคลธรรมดาที่เกี่ยวข้องกับการค้าสินค้า บริการและการลงทุน ให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของแต่ละประเทศโดยอำนวยความสะดวกในการตรวจลงตราและออกใบอนุญาตทำงานสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพและแรงงานฝีมืออาเซียน ที่เกี่ยวข้องกับการค้าข้ามพรมแดน และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน ที่ผ่านมารัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน ได้ลงนามในข้อตกลงยอมรับร่วมทางวิชาชีพสาขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่างๆ ได้แก่ สาขาแพทยทันตแพทยพยาบาล บริการบัญชีบริการวิศวกรรมสถาปนิกและนักสำรวจ เพื่ออำนวยความสะดวกการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือในภูมิภาคอาเซียน

2.1.3.6 การดำเนินงานตามความร่วมมือรายสาขาอื่นๆ การดำเนินงานตามความร่วมมือรายสาขาอื่นๆ ได้แก่ความร่วมมือด้านเกษตร อาหาร และป่าไม้ ความร่วมมือด้านทรัพย์สินทางปัญญาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การคมนาคมเทคโนโลยีสารสนเทศพลังงาน) ความร่วมมือด้านเมืองแร่ พาณิชยอิเล็กทรอนิกส์ความร่วมมือด้านการเงินความร่วมมือด้านวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และการพัฒนาเพื่อการรวมกลุ่มของอาเซียน (IAI)

2.1.4 สถานภาพอุตสาหกรรมไทยในปัจจุบัน ผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทย

สถานภาพอุตสาหกรรมไทยนับตั้งแต่ปี 2550 เป็นต้นมาจะเห็นได้ว่าเศรษฐกิจโลกมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก อาทิวิกฤตสินเชื่อ SubPrime ที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจสหรัฐอย่างรุนแรง ภาวะเศรษฐกิจโลกถดถอยในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว ปัญหาราคาน้ำมันที่มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมการเปิดเสรีภายใต้กรอบของ WTO และการเปิดเสรีภายใต้กรอบ FTA และ AEC ที่ส่งผลให้การแข่งขันรุนแรงขึ้นทั้งการแข่งขันในตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศรวมถึงปัญหาการเมืองและอัตราเงินเฟ้อในประเทศ ที่ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุนและผู้บริโภค เป็นต้น

จากภาพรวมภาวะเศรษฐกิจโลกและปัจจัยต่างๆ ในประเทศเห็นได้อย่างชัดเจนว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยที่ผ่านมายังให้น้ำหนักไปที่การสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจเป็นหลัก ทำให้มีการส่งเสริมสาขาอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่และเป็นอุตสาหกรรมที่เน้นการส่งออกซึ่งมีความอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและความต้องการของตลาดโลกมากกว่าที่จะให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพและทรัพยากรที่มีอยู่ในประเทศเมื่อเผชิญกับภาวะวิกฤตเศรษฐกิจจึงทำให้ภาคอุตสาหกรรมไทยได้รับผลกระทบโดยตรง

ดังนั้น เพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคอุตสาหกรรมของไทยเพื่อต่อสู้ในระบบเศรษฐกิจโลกและเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC ภาคอุตสาหกรรมไทยจึงจำเป็นต้องแสวงหาแนวทางการพัฒนาใหม่ๆ โดยปรับเปลี่ยนจากเศรษฐกิจยุคเก่าที่ใช้ทรัพย์สินที่จับต้องได้ (Tangible Assets) หรือปัจจัยการผลิต (Factor driven growth) ดั้งเดิม ได้แก่ ที่ดิน แรงงาน และทุน เป็นตัวขับเคลื่อนหลักไปสู่เศรษฐกิจยุคใหม่ที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทรัพย์สินที่จับต้องไม่ได้ (Intangible Assets) หรือทรัพย์สินทางปัญญาและการสร้างสรรค์มูลค่าเป็นปัจจัยขับเคลื่อนใหม่ โดยเน้นความคิดสร้างสรรค์ (Creativity driven growth) มุ่งเน้นไปที่การเพิ่มคุณค่า/สร้างมูลค่าให้กับสินค้ากลุ่มที่ไทยมีความสามารถในการแข่งขันอยู่แล้วรวมถึงการมุ่งเน้นส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับกลุ่มสินค้าที่ไทยมีศักยภาพ/ความสามารถหลัก (Core Competency) เป็นการเฉาะเจาะจงมากยิ่งขึ้นและเพื่อให้การพัฒนาเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคอุตสาหกรรมของไทยเพื่อต่อสู้ในระบบเศรษฐกิจ โลกและเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC เป็นไปอย่างมีระบบและประสิทธิภาพสูงสุดจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจถึงสถานภาพของอุตสาหกรรมไทยในปัจจุบัน จากการศึกษาของกระทรวงอุตสาหกรรมพบว่าสถานภาพของอุตสาหกรรมไทยในปัจจุบัน โดยใช้ SWOT Analysis สามารถสรุปได้ดังนี้

จุดแข็ง (Strength) ของภาคอุตสาหกรรมไทย

1. ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแรงงานที่มีทักษะเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ และจัดอยู่ในกลุ่มของประเทศที่มีอัตราค่าแรงงานต่ำ ส่งผลให้ภาคการผลิตของไทยส่วนใหญ่เป็นภาคการผลิตที่ใช้แรงงานเป็นหลัก
2. ค่าจ้างแรงงานของไทยยังไม่สูงเท่าใดนัก ทำให้ภาคการผลิตของไทยยังคงมีความสามารถในการแข่งขันด้านแรงงาน
3. มีวัตถุดิบทางการเกษตรที่มีศักยภาพ ประเทศไทยมีวัตถุดิบด้านการเกษตรที่มีศักยภาพทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ และมีผลผลิตทางการเกษตรที่หลากหลายเช่น ข้าวยางพาราอ้อยผักและผลไม้สด เป็นต้น จึงเป็นจุดแข็งของประเทศไทยที่สามารถนำวัตถุดิบด้านการเกษตรเหล่านี้มาผลิตสินค้าเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มอันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับประเทศไทย
4. ประเทศไทยมีที่ตั้งเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคซึ่งถือเป็นจุดยุทธศาสตร์ (Strategic Location) ในแถบภูมิภาคนี้เนื่องจากประเทศไทยตั้งอยู่ในทวีปเอเชียในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในบริเวณพื้นที่ที่เรียกว่า "คาบสมุทรมอินโดจีน" ที่ตั้งสำหรับประเทศไทยจัดว่ามีลักษณะดีและส่งผลดีในหลายด้าน โดยเฉพาะที่ตั้งทางเศรษฐกิจ (Economic Location) เนื่องจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีประชากรหนาแน่น เป็นแหล่งที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทรัพยากรธรรมชาติหลายชนิดเป็นแหล่งเกษตรกรรมที่ยิ่งใหญ่ของโลก ดังนั้นจึงนับได้ว่าภูมิภาคนี้เป็นตลาดที่สำคัญตลาดหนึ่งและยังเป็นแหล่งวัตถุดิบในการผลิตที่สำคัญของโลกอีกด้วยซึ่งการที่ประเทศไทยตั้งอยู่ในศูนย์กลางของภูมิภาคนี้จึงเป็นประโยชน์ทั้งในแง่ของการขายสินค้าและการหาวัตถุดิบ นอกจากนี้จากสภาพภูมิประเทศดังกล่าวของประเทศไทยยังส่งผลให้เกิดความสะดวกในการติดต่อกับโลกภายนอกการขนส่งการค้าขายกับต่างประเทศทั้งทางบก ทางน้ำและทางอากาศ

5. การคมนาคมขนส่งทั้งทางบกและทางอากาศครอบคลุมและรองรับได้อย่างมีประสิทธิภาพจากการสำรวจเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการแข่งขันของประเทศต่างๆทั้งของสถาบันนานาชาติเพื่อการจัดการ (Institute of Management and Development :IMD) และสถาบันจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจและธุรกิจ (World Economic Forum : WEF) พบว่าไทยยังคงมีจุดแข็งในเรื่องของการคมนาคมขนส่งทั้งทางบกและทางอากาศเนื่องจากที่ผ่านมาภาครัฐให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งเป็นอย่างมากไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาเส้นทางขนส่งทางบกให้สามารถเชื่อมโยงกันได้ทั่วประเทศเท่านั้น แต่ยังมีพัฒนาเส้นทางหลักๆให้สามารถเชื่อมโยงไปสู่ประเทศเพื่อนบ้านและประเทศใกล้เคียงกันในแถบภูมิภาคไม่ว่าจะเป็นลาวซึ่งสามารถเชื่อมต่อไปยังเวียดนามจีน พม่า และมาเลเซีย เป็นต้นนอกจากนี้สำหรับการขนส่งทางอากาศประเทศไทยได้เปิดใช้สนามบินสุวรรณภูมิซึ่งนับว่าเป็นสนามบินที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพแห่งหนึ่งของโลก ปัจจุบันต่างๆเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ส่งผลดีต่อการขนส่งสินค้าอุตสาหกรรมและบริการ ให้สามารถครอบคลุมและรองรับอย่างมีประสิทธิภาพทั้งภายในและภายนอกประเทศ

6. ประเทศไทยมีการทางธุรกิจการค้าและการอุตสาหกรรมเมื่อเทียบกับหลายประเทศในอาเซียน โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านของไทยเช่น พม่าลาวและกัมพูชา เป็นต้น ดังนั้นจึงควรเร่ง ดำเนินการปรับปรุง ซึ่คความสามารถทางการแข่งขัน โดยการลดต้นทุนค่าใช้จ่ายด้านโลจิสติกส์ปรับปรุงบรรยากาศด้านการลงทุนเพื่อเป็นแหล่งดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) ทั้งในอาเซียนและนอกอาเซียนเตรียมพร้อมต่อการเปิดเสรีภาคบริการและการลงทุนอย่างเต็มที่ ในปี 2558 ตามข้อตกลงของกลุ่มอาเซียน รวมทั้งการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการและสร้างขีดความสามารถทางการแข่งขันของไทยในเวทีโลก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จุดอ่อน (Weakness) ของภาคอุตสาหกรรมไทย

1. ภาคการผลิตของไทยยังมีประสิทธิภาพการผลิตต่ำจะเห็นได้จากข้อมูลการสำรวจปัจจัยในการแข่งขันทั้ง 4 ด้านที่ทางสถาบันนานาชาติเพื่อการจัดการ (Institute of Management and Development: IMD) สำรวจไว้ปัจจัยที่สะท้อนถึงประสิทธิภาพการผลิตที่ต่ำของภาคการผลิตของไทยคือ ประสิทธิภาพการดำเนินธุรกิจ (Business Efficiency) ซึ่งมีตัวชี้วัดคือผลิตภาพการผลิต (Productivity) และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของตัวชี้วัดภายในกลุ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพ IMD ได้รายงานจุดอ่อนของประเทศไทยไว้ 2 ตัวที่สำคัญ ได้แก่ผลิตภาพแรงงาน และประสิทธิภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) ของไทยยังอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับมาตรฐานซึ่งเป็นสัญญาณอันตราย เนื่องจากผลิตภาพแรงงาน และประสิทธิภาพการดำเนินธุรกิจของ SMEs ถือเป็นส่วนสำคัญ ในการผลักดันผลิตภาพของประเทศให้เติบโตในระยะยาว นอกจากนี้ปัจจัยโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ก็อยู่ในระดับที่ต่ำ เช่นเดียวกัน โดยตัวชี้วัดย่อยที่อยู่ในหมวดปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานนั้น ประกอบด้วยระดับการศึกษา (Education) โครงสร้างทางเทคโนโลยี (Technical Infrastructure) โครงสร้างวิทยาศาสตร์ (Scientific Infrastructure) สิ่งแวดล้อมและสาธารณสุข (Environment & Health) ซึ่ง IMD ได้ให้คะแนนในเรื่องดังกล่าวอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำทั้งสิ้น จากผลสำรวจดังกล่าวสะท้อนความเป็นจริงที่ว่า การผลิตในกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญของประเทศยังอาศัยความได้เปรียบในการแข่งขันจากการใช้แรงงานค่าแรงต่ำและทุนจากต่างประเทศเป็นหลักแต่การเพิ่มผลิตภาพการผลิต (Productivity) ด้วยนวัตกรรมยังมีน้อยมากเห็นได้จากการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) ของภาคเอกชนไทยยังอยู่ในระดับต่ำส่วนผลิตภาพของอุตสาหกรรมไทยโดยรวมค่อนข้างต่ำมีจุดอ่อนหลายจุด เช่น การสร้างมูลค่าเพิ่มที่ยังมีน้อยเทคโนโลยีล้ำสมัยคุณภาพวัตถุดิบไม่สม่ำเสมอและขาดแคลนแรงงานที่มีประสิทธิภาพ ไม่มีความรู้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ รวมไปถึงปัญหาด้านการเงินและหนี้สินของผู้ประกอบการ อีกทั้งผู้ประกอบการส่วนใหญ่ของประเทศเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ยังขาดประสิทธิภาพในการบริหารงานส่งผลให้การสร้างมูลค่าของสินค้าและบริการอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ

2. มีการขาดแคลนแรงงานจากค่านิยมการทำงานและการศึกษาที่เปลี่ยนไป แรงงานไทยมักจะมีค่านิยมเกี่ยวกับทำงานที่ผิดๆ โดยให้ความสำคัญกับลักษณะ ภาพลักษณ์ของตำแหน่งงานมากกว่ารายได้ นอกจากนี้เด็กไทยมีค่านิยมที่จะเรียนระดับมหาวิทยาลัยมากขึ้นมีแนวโน้มที่จะเลือก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียนวิชาสายอาชีพเริ่มลดน้อยลงจึงส่งผลให้เกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

3. แรงงานการศึกษาต่ำและมีอัตราการเข้าออกสูง ในภาพรวมของแรงงานไทยนั้น ถึงแม้จะเป็นแรงงานที่มีฝีมือมีทักษะและประสบการณ์แต่ผลจากการสำรวจของหลายหน่วยงานพบว่า แรงงานส่วนใหญ่ทั้งในภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรมของไทยเป็นแรงงานที่มีการศึกษาต่ำ นอกจากนี้ยังมีอัตราการเข้าออกงานและเคลื่อนย้ายแรงงานจากอุตสาหกรรมหนึ่ง ไปยัง อุตสาหกรรมหนึ่ง หรือจากอัตราการหมุนเวียนจากภาคอุตสาหกรรมไปยังภาคเกษตรและภาค บริการสูงคั้งนั้น จากปัจจัยดังกล่าวจึงส่งผลให้แรงงานของไทยยากที่จะพัฒนาให้มีประสิทธิภาพที่ สูงขึ้น

4. การกระจุกตัวของพื้นที่อุตสาหกรรมทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ และการอพยพแรงงานเข้ามาหางานทำในเมืองการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ผ่านมามีปัญหาการ กระจุกตัวของอุตสาหกรรมในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลรวมถึงพื้นที่ในภาคตะวันออก โดยสาเหตุที่อุตสาหกรรมไม่กระจายสู่ภูมิภาคนั้น เนื่องจากพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล รวมถึงพื้นที่ในภาคตะวันออกมีปัจจัยอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานมาก ตลอดจนเป็นศูนย์กลาง ในด้านการตลาดการคมนาคมขนส่งแหล่งเงินทุน และแรงงาน ซึ่งการกระจุกตัวของพื้นที่อุตสาหกรรมดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาต่างตามมามากมายเช่น ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ปัญหา การอพยพแรงงานเข้ามาหางานทำในเมือง เป็นต้น

5. ภาวะคุกคามจากสัดส่วน โครงสร้างประชากรสูงอายุที่เพิ่มมากขึ้นและวัยทำงานที่ ลดลงซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยเฉพาะสาขาอุตสาหกรรมที่เน้นใช้แรงงาน (Laborintensive) นอกจากนี้ยังพบว่าประเทศไทยกำลังจะผ่านพ้นช่วงเวลาแห่ง โอกาสทางเศรษฐกิจ จาก“การปันผลทางประชากร” (Demographic Dividend) ซึ่งหมายถึงช่วงเวลาที่สัดส่วนประชากร ในวัยแรงงานเพิ่มสูงขึ้นเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศเมื่อเปรียบเทียบกับประชากรในวัย พึ่งพิง ได้แก่ เด็กและผู้สูงอายุกล่าวคือสัดส่วนของวัยแรงงานที่เพิ่มสูงขึ้นมาตลอดกำลังจะเริ่มลดลง นับตั้งแต่ปี 2553 เป็นต้นไป ขณะที่แนวโน้มสัดส่วนของผู้สูงอายุจะเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งหมายถึงภาระทาง สังคมและเศรษฐกิจที่สำคัญจากการที่ประชากรในวัยแรงงานที่มีจำนวนลดลงจะต้องดูแลผู้สูงอายุที่ มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมที่อาจก่อให้เกิดภาวะการ ขาดแคลนแรงงาน โดยเฉพาะในสาขาอุตสาหกรรมที่เน้นใช้แรงงาน (Laborintensive) ยิ่งไปกว่านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิ่งที่น่าวิตกคือ ประเทศไทยจะเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเร็วกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียนหลายประเทศ (ได้แก่มาเลเซีย อินโดนีเซีย บรูไน ฟิลิปปินส์ พม่าและลาว) ทำให้เสียโอกาสทางการแข่งขันในเวทีระดับภูมิภาคและระดับโลก

6. อุตสาหกรรมหลักของประเทศยังต้องพึ่งพาเงินลงทุนจากต่างประเทศโดยเฉพาะสินค้าที่ต้องใช้เทคโนโลยีการการลงทุนสูง อาทิอุตสาหกรรมยานยนต์อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรมเครื่องคอมพิวเตอร์และชิ้นส่วน เป็นต้น ซึ่งอุตสาหกรรมที่ได้กล่าวมานั้น ส่วนแล้วแต่เป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้หลักให้กับประเทศในขณะเดียวกัน อุตสาหกรรมดังกล่าวกลับเป็นอุตสาหกรรมที่ยังต้องพึ่งพาเงินลงทุนจากต่างประเทศส่งผลให้มูลค่าที่เกิดจากสินค้าในกลุ่มดังกล่าวไม่ได้ตกอยู่ในประเทศอย่างแท้จริงและในขณะเดียวกันหากประเทศผู้ลงทุนเกิดความไม่เชื่อมั่นกับสถานการณ์ภายในประเทศก็อาจมีการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศอื่น ซึ่งก็จะส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของอุตสาหกรรมดังกล่าว หรือหากประเทศผู้ลงทุนเกิดปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ ทำให้ชะลอการลงทุน ก็จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมของไทยได้อีกเช่นกัน นอกจากนี้ยังขาดการส่งมอบความรู้ให้กับแรงงานและผู้ประกอบการไทยเพื่อพัฒนาศักยภาพให้สามารถต่อยอดความรู้ในการทำงานให้เพิ่มขึ้นอีกด้วย

7. สินค้าหลักในการส่งออกของไทยยังเป็นสินค้านำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ นอกจากการที่อุตสาหกรรมหลักของประเทศยังต้องพึ่งพาเงินลงทุนจากต่างประเทศแล้วสินค้าส่งออกหลักของไทยที่สำคัญ โดยเฉพาะสินค้าในหมวดที่ต้องใช้เทคโนโลยีสูงก็ล้วนแล้วแต่ต้องนำเข้าสินค้านำวัตถุดิบจากต่างประเทศเช่นเดียวกัน จะเห็นจากรายการสินค้านำเข้าส่วนใหญ่ของไทยจะเป็นหมวดสินค้านำวัตถุดิบซึ่งเป็นวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเพื่อส่งออกส่งผลให้สินค้าไทยขาดมูลค่าเพิ่มที่จะสร้างรายได้ให้กับประเทศอย่างแท้จริง เนื่องจากรายได้ส่วนหนึ่งต้องถูกส่งออกไปนอกประเทศในรูปของการซื้อสินค้านำเข้าประเภทวัตถุดิบ

8. สินค้าอุตสาหกรรมยังมีการเชื่อมโยงวัตถุดิบจากภาคเกษตรยังไม่มากถึงแม้ว่าภาคเกษตรกรรมจะเป็นภาคการผลิตที่สำคัญของประเทศมาอย่างช้านานแล้วก็ตามแต่ผลผลิตของภาคเกษตรกรรมของประเทศไทยเกือบทั้งหมดยังมีระดับของการเชื่อมโยงที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับภาคการผลิตอื่นๆ โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมพื้นฐานทางด้านพลังงาน เช่น การขุดเจาะน้ำมันดิบผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีและอุตสาหกรรมเหล็กกล้าและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเหล็ก เป็นต้น โดยสินค้าเกษตรกรรมทุกประเภทมีลักษณะของการเชื่อมโยงไปข้างหน้า (Forward

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Linkage) ซึ่งมีลักษณะของการผลิตต้นน้ำ (Upstream) มากกว่าการเชื่อมโยงไปข้างหลัง (Backward Linkage) ดังนั้น นโยบายของภาครัฐควรให้ความสำคัญต่อการสร้างระดับการเชื่อมโยงดังกล่าวให้สูงขึ้นเพื่อเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรกรรมของไทยเพื่อเป็นการสร้างความมั่นคงของรายได้แก่เกษตรกรของประเทศ

9. ภาคการส่งออกพืชพาดตลาดหลักเพียงไม่กี่ตลาดในปัจจุบัน พบว่าร้อยละ 50 ของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเป็นการส่งออกไปยังตลาดหลักเพียงไม่กี่ตลาดคือสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และสหภาพยุโรป ซึ่งเป็นตลาดหลักของทุกประเทศในโลกส่งผลให้ประสิทธิภาพการแข่งขันสูงทั้งในด้านราคาและคุณภาพ จะเห็นได้จากอัตราการเติบโตของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของไทยในตลาดดังกล่าวเริ่มลดลง นอกจากนี้ปัญหาดังกล่าวยังส่งผลให้การส่งออกของไทยขาดเสถียรภาพอีกด้วยเนื่องจากการพึ่งพาดตลาดหลักใหญ่ๆเพียงไม่กี่ตลาดนั้น เมื่อประเทศที่เป็นตลาดหลักเกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจย่อมจะส่งผลกระทบต่อการบริโภคสินค้าของประชาชนในประเทศดังกล่าวอย่างแน่นอน และย่อมจะส่งผลกระทบต่อยอดการสั่งซื้อสินค้าอุตสาหกรรมของไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

10. ต้นทุนการขนส่งสูงถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีจุดแข็งในด้านของการมีเส้นทางคมนาคมขนส่งที่สะดวกและครอบคลุมก็ตามแต่จากรายงานการสำรวจของ WEF กลับชี้ให้เห็นว่าความสามารถในการแข่งขันของไทยยังมีจุดอ่อนในเรื่องของค่าใช้จ่ายในด้านการขนส่งหรือ Logistics เนื่องจากค่าใช้จ่ายดังกล่าวของไทยสูงถึงร้อยละ 25 ของ GDP ซึ่งผลการสำรวจของ WEF นั้น สอดคล้องกับตัวชี้วัด Logistic Performance Index 2007 ซึ่งจัดทำขึ้น โดยธนาคารโลก (World Bank) ที่สะท้อนว่าประเทศไทยมีอัตราค่าขนส่งอยู่ในอันดับที่ 31 จากจำนวน 150 ประเทศทั่วโลก ตามหลังประเทศสิงคโปร์ที่อยู่ในอันดับที่ 1 ญี่ปุ่นในอันดับที่ 6 ฮองกงในอันดับที่ 8 เกาหลีอันดับที่ 25 มาเลเซียอันดับที่ 27 และจีนในอันดับที่ 30 จากผลการสำรวจนี้สะท้อนให้เห็นถึงต้นทุนของสินค้าไทยที่ย่อมจะสูงขึ้นตามอัตราค่าขนส่งสินค้าและเหตุผลดังกล่าวก็ย่อมจะทำให้ความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะด้านราคาของสินค้าไทยสู้ประเทศคู่แข่งได้ลำบากยิ่งขึ้น

11. พึ่งพาการใช้พลังงานเชื้อเพลิงนำเข้าสูงแม้ว่าประเทศไทยจะสามารถจัดหาพลังงานได้จากแหล่งภายในประเทศแต่ยังคงไม่เพียงพอต่อความต้องการจึงมีความจำเป็นต้องนำเข้าเชื้อเพลิงและแหล่งพลังงานจากต่างประเทศ เช่น น้ำมันดิบ น้ำมันสำเร็จรูป ถ่านหิน ไฟฟ้าเป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทำให้ในแต่ละปีประเทศไทยต้องสูญเสียเงินตราต่างประเทศเป็นจำนวนมากในการจัดหาเชื้อเพลิง และพลังงานแม้ว่าปัจจุบันจะมีความพยายามในการลดสัดส่วนการพึ่งพาพลังงานจากต่างประเทศ แต่อย่างไรก็ตามยังคงมีสัดส่วนที่การนำเข้าที่สูงอยู่ดั่งนั้น สถานการณ์พลังงานของโลกจะยังคงมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของไทยอยู่มากในขณะที่ความต้องการพลังงานรวมภายในประเทศเพิ่มขึ้น ตลอดเวลา

12. ความพร้อมในด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมอยู่ในระดับต่ำจากรายงานผลสำรวจของ IMD และ WEF ยังได้จัดให้ประเทศไทยอยู่ในกลุ่มที่มีจุดอ่อนเรื่องความพร้อมในการรับเทคโนโลยีจากต่างประเทศต่ำสะท้อนให้เห็นจากการใช้อินเทอร์เน็ตที่ยังไม่ทั่วถึงในต่างจังหวัดการมีคอมพิวเตอร์ส่วนตัวและการใช้โทรศัพท์มือถือซึ่งไทยยังอยู่ในระดับที่พัฒนาน้อยกว่าประเทศอื่นอีกหลายประเทศ โดยประเด็นต่างๆเหล่านี้เป็นผลมาจากการที่ประเทศไทยยังขาดความพร้อมในด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ยังต้องนำเข้าเทคโนโลยีแบบเบ็ดเสร็จ ถึงแม้ว่าอุตสาหกรรมรายใหญ่บางประเภทจะเป็นการลงทุนจากต่างชาติแต่ก็ไม่ได้มีการวางแผนรองรับหรือถ่ายทอดเทคโนโลยีจากประเทศผู้ลงทุนแต่อย่างใด อีกทั้งผู้ประกอบการไทยยังไม่ได้ลงทุนระยะยาวด้านการวางรากฐานด้านเทคโนโลยีเท่าที่ควรจึงส่งผลให้ระดับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมของไทยอยู่ในระดับต่ำส่งผลให้ผลิตภาพการผลิตรวมของประเทศอยู่ในระดับต่ำเช่นเดียวกัน

13. ปัญหาการเมืองภายในประเทศจากการที่เกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองขึ้นในประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลหลายชุดภายในระยะเวลาไม่กี่ปีส่งผลให้การดำเนินนโยบายในการพัฒนาประเทศขาดความต่อเนื่อง อีกทั้งภาคประชาชนยังมีความขัดแย้งทางด้านความคิดก่อให้เกิดภาวะวิกฤตทางสังคมจนเกิดการชุมนุมและก่อความไม่สงบขึ้นในประเทศหลายครั้งซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้กระทบกระเทือนถึงภาพลักษณ์ของประเทศ นักลงทุนจากต่างประเทศขาดความเชื่อมั่น ส่งผลให้การลงทุนจากต่างประเทศเริ่มลดลงตั้งแต่ปี 2549 เป็นต้นมา อีกทั้งนักท่องเที่ยวต่างชาติต่างไม่มั่นใจกับสถานการณ์ภายในประเทศทำให้ยอดการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยลดลงส่งผลให้การบริโภคภายในประเทศลดลงตามไปด้วย

โอกาส (Opportunities) ของภาคอุตสาหกรรมไทย

1. AEC เป็นตลาดผู้บริโภคสินค้าที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับไทยและเป็นโครงข่ายฐานการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิต ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรทางธรรมชาติที่เป็นประโยชน์ต่อการขยายการลงทุน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) นับเป็นการบูรณาการทางเศรษฐกิจที่มีความสำคัญกับประเทศไทยอย่างมากเนื่องจากเป็นกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่มีความใกล้ชิดกับไทยมากที่สุด ประเทศสมาชิกอาเซียนหลายประเทศเป็นเพื่อนบ้าน มีพรมแดนติดกัน มีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงมีสินค้าและบริการที่สามารถเสริมซึ่งกันและกันได้หรือมีสินค้าบริการที่คล้ายคลึงกัน การรวมกลุ่มเป็น AEC ทำให้เกิดตลาดในภูมิภาคที่มีขนาดใหญ่ โดยสามารถนำจุดแข็งของแต่ละประเทศมาเสริมกับจุดแข็งของประเทศไทยเพื่อสร้างประโยชน์สูงสุดในการผลิตส่งออกและบริการ ซึ่งจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อมีการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรีมากขึ้นนอกจากนี้การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยให้ประเทศสมาชิกมีความเป็นปึกแผ่นและช่วยสร้างอำนาจการต่อรองในเวทีต่างๆมากขึ้น นอกจากนี้ AEC จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวในด้านการค้าและการลงทุนของไทยเนื่องจากการผลักดันมาตรการต่างๆเพื่อเป็น AEC จะก่อให้เกิดการยกเลิกหรือลดอุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดไม่ว่าจะเป็นอุปสรรคด้านภาษีหรือมาตรการทางการค้าอื่นๆ ที่มีใช้อยู่เพราะประเทศสมาชิกจะแสวงหาความร่วมมือเพื่อลด/ขจัดอุปสรรคต่างๆเหล่านั้น รวมถึงอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนระหว่างกัน อีกทั้งยังจะทำให้ผู้ประกอบการไทยได้เริ่มปรับตัวและเตรียมความพร้อมพร้อมกับสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปและใช้โอกาสที่เกิดจากการลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนต่างๆให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะสาขาที่ไทยมีความพร้อมและมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง

2. ความร่วมมือทางเศรษฐกิจของ ASEAN (plus) กับประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจเอื้อประโยชน์ทางการค้าอย่างมากความร่วมมือทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน บวกประเทศจีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินเดีย ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์จะส่งเสริมให้เกิดการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมให้มีระบบการผลิตและผลิตภัณฑ์ที่ได้มาตรฐาน การส่งเสริมอุตสาหกรรมสาขาที่มีศักยภาพในตลาดใหม่ โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมรวมถึงการขยายโอกาสให้ผู้ประกอบการสามารถลดต้นทุนวัตถุดิบโดยอาศัยวัตถุดิบภายในกลุ่มประเทศสมาชิก

3. ความต้องการวัตถุดิบเกษตรเพื่อเป็นอาหาร พลังงาน และวัสดุทดแทนสิ่งสังเคราะห์ ซึ่งธนาคารโลกได้คาดการณ์ไว้ว่าในระยะ 20 ปีข้างหน้าความต้องการอาหารมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 50 โดยมีปัจจัยจากจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น การเพิ่มขึ้นของสัดส่วนชนชั้นกลาง อิทธิพลทางด้านลัทธิบริโภคนิยม ปัญหาการขาดแคลนน้ำเพื่อการเกษตร และการลดลงของพื้นที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพาะปลูก เนื่องจากการพัฒนาสู่ความเป็นเมืองอย่างรวดเร็วครั้งนั้น ความต้องการอาหารที่เพิ่มขึ้นตามจำนวนประชากรความต้องการพลังงาน ทั้งน้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติและเชื้อเพลิงอื่น ๆ รวมทั้งวัสดุทดแทนสิ่งสังเคราะห์นับเป็น โอกาสสำคัญของประเทศไทยในการขยายตลาดสำคัญสำหรับการส่งออกสินค้าเกษตรพื้นฐาน

4. กระแสการอนุรักษ์ธรรมชาติและ การเพิ่มขึ้นของประชากรสูงอายุทำให้มีความต้องการสินค้าเพื่อสุขภาพมากขึ้น โดยเฉพาะที่มาจากวัสดุธรรมชาติจากการประมาณการของสหประชาชาติรายงานว่าภายในปี 2050 โลกจะมีประชากรถึง 9,000 ล้านคน โดยส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา นั่นแสดงว่าโอกาสเกิดตลาดใหม่ๆขึ้นในประเทศกำลังพัฒนามีมากขึ้น หากอุตสาหกรรมไทยต้องการเพิ่มส่วนแบ่งทางการตลาดในกลุ่มประเทศเกิดใหม่ดังกล่าวมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ประกอบการต้องเรียนรู้ความต้องการของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไป ควบคู่ไปกับอัตราการเจริญเติบโตของประชากรในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาที่เพิ่มสูงขึ้น การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรยังรวมถึงการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรที่เป็นผู้สูงอายุในทุกประเทศทั่วโลกสะท้อนให้เห็นถึงรสนิยมและประเภทของสินค้าก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วยความต้องการสินค้าเพื่อสุขภาพจะเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะที่มาจากวัสดุธรรมชาติ ดังนั้น หากอุตสาหกรรมไทยสามารถเรียนรู้และปรับตัวในการผลิตสินค้าเพื่อสนองตอบต่อความต้องการของตลาดใหม่ได้ก็จะทำให้อุตสาหกรรมของไทยสามารถขยายส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นได้

5. การเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการของเทคโนโลยีด้าน Bio-technology และ Material Technology เปิดโอกาสให้มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อสนองตอบความต้องการของผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ (Informational Technology) ผสมผสานกับเทคโนโลยีระดับ โมเลกุล (Molecular Economy) ซึ่งประกอบด้วย 3 สาขาหลักคือ 1) เทคโนโลยีชีวภาพ (Bio-technology) 2) เทคโนโลยี Nanotechnology และ 3) วัสดุศาสตร์ (Material Science) จะเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในทางเศรษฐกิจและการพัฒนาอุตสาหกรรมวงจรชีวิตของผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle) จะสั้นลง นอกจากนี้การรวมตัวของเทคโนโลยี (Convergence of Technology) เกิดขึ้นตลอดเวลา Nanotechnology รวมกับเทคโนโลยีสารสนเทศรวมกับเทคโนโลยีทางการตัดต่อพันธุกรรม (GMOs) มีแนวโน้มที่อาจเป็นไปได้ในอนาคตอันใกล้นี้เช่น ผักที่เป็นยารักษาโรคในตัวเอง โพรทீนที่สามารถส่งกลิ่นออกมาทางจอภาพ ใ้หุ่นยนต์ที่มีขนาดเล็กเท่าไวรัส ที่ส่งเข้าไปในร่างกายแล้วเข้าไปรักษาอวัยวะส่วนที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เจ็บป่วยได้โดยตรง หรือระบบอินเทอร์เน็ตที่ส่งคลื่น ได้ซึ่งทำให้การขายน้ำหอมทางพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-commerce) เกิดขึ้นได้หรือโทรศัพท์มือถือที่มีขนาดเล็กลงเท่ากับนาฬิกาข้อมือประเทศไทย จึงจำเป็นต้องเตรียมพร้อมให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีดังกล่าวในอนาคต โดยจะต้องมีการบริหารจัดการองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ ทั้งการพัฒนาหรือสร้างองค์ความรู้รวมถึงการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมมาผสมผสานร่วมกับจุดแข็งในสังคมไทย อาทิ สร้างความเชื่อมโยงเทคโนโลยีกับวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อสร้างคุณค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการมีการบริหารจัดการลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรและการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งแบ่งปันผลประโยชน์ที่เป็นธรรมกับชุมชน

ภัยคุกคาม (Threat) ของภาคอุตสาหกรรมไทย

1. การรวมกลุ่มประเทศตามภูมิภาคต่างๆ ทำให้มีมาตรการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เกิดขึ้น ส่งผลให้อุตสาหกรรมไทยที่ส่งออกข้ามภูมิภาคต่างๆ ต้องปรับตัวและมีต้นทุนการผลิตสูงขึ้น เป็นอุปสรรคในการแข่งขัน การรวมกลุ่มประเทศตามภูมิภาคต่างๆ ทำให้มีมาตรการกีดกันทางการค้าในรูปแบบใหม่ๆ ทั้งในด้านการกำหนดมาตรฐานสินค้ามาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม มาตรฐานด้านแรงงาน และมาตรฐานที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของผู้บริโภค ที่ตลาดเป้าหมายในการส่งออกสำคัญของไทยอย่างสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศในเครือสหภาพยุโรปได้นำมาใช้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา ทำให้ผู้ประกอบการไทยต้องปรับตัวเพื่อปฏิบัติตามเงื่อนไข/กฎระเบียบสากล ซึ่งหากไม่สามารถปฏิบัติตามข้อบังคับดังกล่าวได้นั้น ก็จะส่งผลให้ไทยสูญเสียตลาดดังกล่าวไป ซึ่งปัจจัยดังกล่าวถือว่าการเพิ่มต้นทุนในการผลิตและการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2. ภาวะโลกร้อน ส่งผลให้เกิดมาตรการควบคุมสารเรือนกระจก อาทิ CO₂ ทำให้การกำหนดโครงสร้างอุตสาหกรรมของไทยต้องคำนึงถึงปริมาณการปล่อยสารเรือนกระจก ประเด็นเรื่อง “ภาวะโลกร้อน” ได้มีการหยิบยกขึ้นมาเป็นวาระพิเศษในเวทีความร่วมมือระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997 การลงนามในพิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) พิธีสารที่เป็นจุดเริ่มต้นของการเปิดหน้าต่างใหม่ให้กับสมาชิกในประชาคมเศรษฐกิจโลกต้องหันมาให้ความสนใจกับสภาพแวดล้อมธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงไปอันเป็นผลมาจากการพัฒนาที่ไม่สมดุลการลงนามและให้คำมั่นสัญญาของภาคีประเทศส่วนมากทั่วโลกในพิธีสารเกียวโตระหว่างการประชุม

สหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Changes) เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1997 คือสัญญาฉบับหนึ่งที่สำคัญว่าประเด็นเรื่องการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศของโลกกำลังจะเป็นภัยคุกคามต่อการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมในอนาคตไม่ช้าก็เร็ว โดยในอนาคตแนวโน้มการตัดสินใจซื้อสินค้าของผู้บริโภคจะคำนึงถึงผลกระทบของสินค้าและบริการที่มีต่อสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ และผู้บริโภคที่ยั่งยืนก็จะจ่ายมากขึ้นอีกระดับหนึ่ง เพื่อให้ได้สินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งพฤติกรรมผู้บริโภคดังกล่าวจะเป็นแรงผลักดันให้โครงสร้างอุตสาหกรรมเปลี่ยนแปลงและก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านการปรับปรุงมาตรฐานสิ่งแวดล้อมของภาคอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น

3. แนวโน้มรูปแบบการลงทุนของประเทศต่างๆ ให้ความสนใจในธุรกิจบริการมากกว่าการลงทุนภาคอุตสาหกรรม ทำให้อุตสาหกรรมที่พึ่งพาเงินทุนต่างชาติมีผลกระทบต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมได้ โดยกลุ่มธุรกิจบริการที่มีแนวโน้มมาแรงและเป็นกลุ่มธุรกิจที่มีประเทศต่างๆ ให้ความสนใจลงทุนซึ่งมีอัตราเติบโตค่อนข้างสูงและมีการเคลื่อนย้ายฐานการบริการจากประเทศที่พัฒนาแล้วเช่น สหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป มายังภูมิภาคเอเชียมากขึ้น โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนาที่สามารถดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติมากกว่าภูมิภาคอื่น โดยธุรกิจบริการที่ชาวต่างชาติสนใจลงทุน คือ บริการด้านการค้นคว้าและวิจัย บริการให้ข้อมูลทางโทรศัพท์ บริการด้านการขนส่ง และกระจายสินค้าแบบครบวงจรและบริการด้านการซ่อมบำรุง นอกจากนี้รูปแบบการลงทุนในธุรกิจบริการสาขาการเงินที่มีการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างขององค์ประกอบของประเภทเงินทุนระหว่างการลงทุนในตลาดหุ้นหรือตลาดเงิน (Portfolio Investment) การลงทุนโดยตรง (Foreign Direct Investment : FDI) และการกู้ยืมการเพิ่มบทบาทในทางเศรษฐกิจและการส่งออกเงินทุนของประเทศเกิดใหม่เอเชียตะวันออก (Emerging East Asia) ซึ่งประกอบไปด้วยไทยอินโดนีเซียฟิลิปปินส์ มาเลเซีย จีน เวียดนามรวมถึงการเคลื่อนย้ายเงินทุนไปลงทุนในภาคบริการของประเทศพัฒนาแล้ว โดยแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของระบบการเงินนี้เป็นสภาวะการณ์ที่เอื้อประโยชน์แก่นักลงทุน ซึ่งจะดึงดูดนักลงทุนชาวต่างชาติให้หันมาเห็นความสำคัญและเร่งกระจายเม็ดเงินลงทุนไปยังสาขาการเงินมากขึ้น ไม่เพียงแต่สาเหตุเพราะภาคการเงินทวีความเป็นเสรีมากขึ้นเท่านั้น หากอุปถัมภ์ธรรมชาติของการลงทุนของการเก็งกำไรในภาคการเงินที่เห็นผลเร็วกว่าภาคอุตสาหกรรมอย่างชัดเจน ดังนั้น หากเปรียบเทียบระหว่างสัดส่วนการลงทุนใน 3 องค์ประกอบหลักคือการลงทุนโดยตรง (Direct Investment) การลงทุนในตราสารหนี้ (Foreign Borrowing) และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การลงทุนในตลาดหุ้นหรือตลาดเงิน (Portfolio Investment) นั้นแนวโน้มที่การลงทุนในภาคอุตสาหกรรมที่แท้จริง หรือ Real Sector จะเติบโตในอัตราที่คงที่ หรือช้าลงจะมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นในอนาคต ซึ่งจากที่กล่าวมาแล้วในเรื่องของการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมจะพบว่า ภาคการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกหลักๆ ของประเทศไทยอาทิยานยนต์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์เครื่องคอมพิวเตอร์เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ต้องพึ่งพาเงินลงทุนจากต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ดังนั้นหากกระแสของการลงทุนเปลี่ยนแปลงไปดังที่ได้กล่าวในข้างต้นนั้น หากภาคอุตสาหกรรมการผลิตของไทยยังคงต้องพึ่งพาเงินลงทุนจากต่างประเทศเช่นเดิม ไทยก็จะพบอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตอย่างแน่นอน

4. ปริมาณน้ำมันจากฟอสซิลที่ลดลงอย่างต่อเนื่องและรวดเร็วส่งผลกระทบต่อแหล่งพลังงาน เคมีสังเคราะห์และวัตถุดิบอุตสาหกรรมที่ได้จากน้ำมัน ประเทศไทยใช้พลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิลเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ประเทศไทยต้องนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศถึงร้อยละ 49 ของพลังงานทั้งหมดที่ใช้ภายในประเทศ ทั้งนี้ในปีพ.ศ. 2551 มีการนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศรวมทั้งสิ้น 59,386 พันตัน เทียบเท่าน้ำมันดิบ คิดเป็นมูลค่าสูงถึง 1,178,000 ล้านบาท โดยการนำเข้าที่สำคัญคือการนำเข้าน้ำมันดิบและน้ำมันสำเร็จรูป ทำให้เกิดความเสียเปรียบในแง่เศรษฐกิจและความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ทั้งนี้จากการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบจากรายงานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Development Report 2007/2008) ของสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Program: UNDP) พบว่าประเทศที่มีการพัฒนาในระดับสูงอาทิญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกาและสิงคโปร์แล้วจะพบว่าประเทศเหล่านี้มีความพยายามที่จะลดการใช้ น้ำมันดิบและถ่านหิน แต่หันมาใช้พลังงานทางเลือกและพลังงานหมุนเวียนที่สามารถนำกลับมาใช้ได้ใหม่ (Renewable Energy) เช่น พลังงานน้ำ พลังงานลม พลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานจากขยะชีวมวล (Biomass) มากขึ้น ในขณะที่ประเทศไทยซึ่งถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อยู่ในระดับกลางนั้น ยังคงมีการใช้พลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิลที่ขยายตัวมากขึ้น ในขณะที่การใช้พลังงานหมุนเวียนที่กลับมาใช้ได้ใหม่ดูเหมือนจะมีอัตราลดลงถึงเกือบเท่าตัว

5. ภาวะวิกฤตใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเฉียบพลันและมีกระทบทั่วโลก (การเงิน โรค ภัยธรรมชาติขาดแคลนทรัพยากร) ล้วนแล้วแต่เป็นภัยคุกคามต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทั้งสิ้น อาทิ ปัญหาภาวะวิกฤตการเงินโลกซึ่งเกิดจากภาวะวิกฤตทางการเงินของสหรัฐอเมริกาและลุกลามไปยัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเทศอื่นๆ ทั่วโลกในรูปแบบ Domino ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตไทยทั้งในด้านการลงทุน การส่งออกและการบริโภคภายในประเทศเป็นอย่างมากเนื่องจากประเทศไทยยังคงเป็นประเทศที่พึ่งพาการลงทุนจากต่างประเทศเป็นหลัก นอกจากนี้ปัญหาวิกฤตภัยธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นภาวะโลกร้อน พายุน้ำท่วมเป็นต้น และปัญหาด้านโรคภัยไข้เจ็บอย่างเช่น ไข้หวัดใหญ่ 2009 (A-H1N1) ที่กำลังแพร่ระบาดอยู่ในปัจจุบันนี้นับว่าเป็นตัวอย่างปัญหาหลักที่ภาคอุตสาหกรรมและสังคมโลก ต้องเผชิญ

2.1.5 การวิเคราะห์โอกาสและภัยคุกคามที่มีผลต่ออุตสาหกรรมไทย

จากการศึกษาศักยภาพในปัจจุบันของอุตสาหกรรมไทยและนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ในกรอบของ SWOT โดยพิจารณาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและภัยคุกคามที่จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมไทยในอนาคตเพื่อหาแนวทางในการกำหนดทิศทางการปรับตัวของอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับศักยภาพและปัจจัยแวดล้อมต่างๆ โดยมีหลักในการวิเคราะห์ดังนี้

- SO Strategies (Strengthen - Opportunity Strategies - เติบโต) เป็นการคิดหาแนวในการใช้จุดแข็งที่มีอยู่เพื่อสร้างความได้เปรียบจากโอกาสที่เอื้ออำนวยให้
- WO Strategies (Weakness - Opportunity Strategies - ปรับปรุง) เป็นการหาแนวทางเพื่อปรับปรุงจุดอ่อนให้ดีขึ้น ด้วยการ ใช้ประโยชน์จาก โอกาสที่เกิดขึ้นภายนอก
- ST Strategies (Strengthen - Threat Strategies - ปรับตัว) เป็นแนวทางในการใช้จุดแข็งที่มีอยู่เพื่อหาทางหลีกเลี่ยงหรือลดผลกระทบจากอุปสรรคหรือภัยคุกคามจากภายนอก
- WT Strategies (Weakness - Threat Strategies - เปลี่ยนแปลง) มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดจุดอ่อนภายในให้เหลือน้อยที่สุดและเพื่อหลีกเลี่ยงอุปสรรคหรือภัยอันตรายที่เกิดขึ้นจากภายนอก

จากหลักการดังกล่าวข้างต้น เมื่อพิจารณาจากศักยภาพของอุตสาหกรรมรวมถึงวิเคราะห์โอกาสและภัยคุกคามที่จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมแล้วสามารถวิเคราะห์แนวทางในการกำหนดทิศทางการพัฒนาของอุตสาหกรรมได้ดังตารางที่ 2.2 การวิเคราะห์โอกาสและภัยคุกคามที่มีผลต่ออุตสาหกรรมไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<ul style="list-style-type: none"> • SO Strategies (Strengthen - Opportunity Strategies - เด็บโต) 	<ul style="list-style-type: none"> • มีวัตถุประสงค์ด้านการเกษตรในขณะที่ความต้องการวัตถุดิบเกษตร เพื่อเป็นอาหารพลังงาน และวัสดุทดแทนสิ่งสังเคราะห์ และการเพิ่มขึ้นของประชากรสูงอายุ ทำให้มีความต้องการสินค้า เพื่อสุขภาพมากขึ้น โดยเฉพาะที่มาจากวัสดุธรรมชาติ • ทำเลที่ตั้งเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคอาเซียน ในขณะที่ AEC เป็นตลาดผู้บริโภคสินค้าที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับไทย และเป็นโครงข่ายฐานการผลิต ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรทางธรรมชาติ ที่เป็นประโยชน์ต่อการขยายการลงทุน
<ul style="list-style-type: none"> • WO Strategies (Weakness - Opportunity Strategies - ปรับปรุง) 	<ul style="list-style-type: none"> • สินค้าอุตสาหกรรมยังมีการเชื่อมโยงวัตถุดิบจากภาคเกษตรยังไม่มาก ในขณะที่ความต้องการวัตถุดิบเกษตรเพื่อเป็นอาหาร พลังงาน วัสดุทดแทนสิ่งสังเคราะห์ และสินค้าเพื่อสุขภาพเพิ่มมากขึ้น • เทคโนโลยีมีบทบาทในการพัฒนาสินค้ามากขึ้น ในขณะที่ไทยยังมีระดับการใช้เทคโนโลยี และการพัฒนา R&D ต่ำ • Aging Society อาจเป็นอุปสรรคต่อการ พัฒนาอุตสาหกรรม โดยเฉพาะสาขาที่ใช้แรงงานเข้มข้น (Labor Intensive) ในขณะที่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) เป็นโครงข่ายฐานการผลิตทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรทางธรรมชาติที่เป็นประโยชน์ต่อการขยายการลงทุน • เต็มภาคการส่งออกพึ่งพาคัดค้านักแข่งไม่เกิดตลาด แต่การเติบโตของ BRIC จะช่วยในการขยายตลาดใหม่
<ul style="list-style-type: none"> • ST Strategies (Strengthen - Threat Strategies - ปรับตัว) • WT Strategies (Weakness - Threat Strategies - เปลี่ยนแปลง) 	<ul style="list-style-type: none"> • การรวมกลุ่มประเทศตามภูมิภาคต่างๆ ทำให้มีมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เกิดขึ้น โดยเฉพาะด้านแรงงาน ที่ไทยมีอุตสาหกรรมที่มีการใช้แรงงานเข้มข้น (Labor Intensive) อยู่ • อุตสาหกรรมหลักของประเทศต้องพึ่งพาเงินลงทุนจากต่างประเทศ ในขณะที่แนวโน้มรูปแบบการลงทุนของประเทศต่างๆ มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงลงทุนในธุรกิจบริการมากกว่าการลงทุนภาคอุตสาหกรรม • ปริมาณน้ำมันจากฟอสซิลที่ลดลงอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อแหล่งพลังงาน เคมีสังเคราะห์ และวัตถุดิบอุตสาหกรรมที่ได้จากน้ำมัน ในขณะที่อุตสาหกรรมไทยพึ่งพาการใช้พลังงานเชื้อเพลิงนำเข้าสูง และต้นทุนการขนส่งสูง

ที่มา: กระทรวงอุตสาหกรรม

นอกจากจะพิจารณาศักยภาพภายในอุตสาหกรรมแล้วองค์ประกอบที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งที่จะเข้ามามีบทบาทในการผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมให้ไปในทิศทางเดียวกับการพัฒนาประเทศคือ นโยบายการพัฒนาประเทศเมื่อศึกษาถึงนโยบายการพัฒนาประเทศของรัฐบาลในปัจจุบัน ซึ่งมีอยู่หลายนโยบายที่เห็นได้ชัดเจนและคาดว่าจะส่งผลกระทบต่อทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม อาทิ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.5.1 นโยบายเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ (Creative Economy Policy)

เนื่องจากเศรษฐกิจรูปแบบเดิมของไทยมีการพึ่งพาต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ดังนั้น รูปแบบและระบบเศรษฐกิจของไทยจึงควรที่จะมีการปรับตัวเพื่อแสวงหาทางเลือกในการพัฒนาเศรษฐกิจรูปแบบใหม่ขึ้น ดังนั้น รัฐบาลจึงได้เริ่มนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ขึ้น โดยให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือสศช. ดำเนินการศึกษาในเรื่องนี้โดยกำหนดเป้าหมายว่าจะต้องทำให้เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์เข้าเป็นแก่นของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 ที่จะเริ่มต้นในปี 2555 ซึ่งนโยบายดังกล่าวจะก่อให้เกิดแรงกระตุ้นแนวความคิดในการนำแนวความคิดด้านศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของไทยผนวกกับการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีมาผลิตเป็นสินค้าและบริการที่จะก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจได้อย่างมากมาย

2.1.5.2 นโยบายการพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (Cluster of City Policy)

จากนโยบายดังกล่าวคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ได้วางกรอบแนวทางของการจัดทำคำของบประมาณของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้อยู่ในแนวทางดังนี้เป็น โครงการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนและสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในเรื่องการกระตุ้นเศรษฐกิจการสร้างงาน สร้างรายได้การพัฒนาเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ (Creative Economy) การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่พิเศษ อาทิการค้าชายแดน และการพัฒนาการเกษตรอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ความจำเป็นของโครงการต้องเป็น โครงการที่ช่วยพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และหากไม่ดำเนินการจะเกิดความเสียหาย หรือเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและนำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชนและสร้างรายได้ให้จังหวัดกลุ่มจังหวัดจากประเด็นต่างๆเหล่านี้จะเอื้อให้เกิดการพัฒนาเชิงพื้นที่ที่ชัดเจนขึ้น ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่เกษตร พื้นที่ท่องเที่ยวโดยในส่วนพื้นที่อุตสาหกรรมนั้น หากมีการกำหนดอย่างชัดเจนจากส่วนกลางและเป็นที่ยอมรับของคนในพื้นที่ย่อมจะส่งผลให้เกิดทิศทางการพัฒนาที่สอดคล้องกัน และเป็นฐานในการขยายการพัฒนาในด้าน โลจิสติกส์และการดูแลสุขภาพสิ่งแวดล้อมได้ในอนาคต

2.1.5.3 นโยบายประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน นับเป็นการบูรณาการทางเศรษฐกิจที่มีความสำคัญกับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเทศไทยอย่างมากเนื่องจาก

1) อาเซียนเป็นกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่มีความใกล้ชิดไทยมากที่สุด ประเทศสมาชิกอาเซียนหลายประเทศเป็นเพื่อนบ้าน มีพรมแดนติดกัน มีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงมีสินค้าและบริการที่สามารถเสริมซึ่งกันและกันได้หรือมีสินค้าบริการที่คล้ายคลึงกันซึ่งหากสามารถร่วมมือกันก็จะสามารถสร้างความแข็งแกร่งในด้านอำนาจการต่อรองอันจะนำมาซึ่งการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจการค้าที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

2) การรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้เกิดตลาดในภูมิภาคที่มีขนาดใหญ่ โดยสามารถนำจุดแข็งของแต่ละประเทศมาเสริมกับจุดแข็งของประเทศไทยเพื่อสร้างประโยชน์สูงสุดในการผลิตส่งออกและบริการซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรีมากขึ้น นอกจากนี้การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยให้ประเทศสมาชิกมีความเป็นปึกแผ่นและช่วยสร้างอำนาจการต่อรองในเวทีต่าง ๆ มากขึ้น

3) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวในด้านการค้าและการลงทุนของไทยเนื่องจากการผลักดันมาตรการต่างๆ เพื่อเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะก่อให้เกิดการยกเลิกหรือลดอุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดไม่ว่าจะเป็นอุปสรรคด้านภาษีหรือมาตรการทางการค้าอื่นๆ ที่มีใช้ภายในเนื่องจากประเทศสมาชิกจะแสวงหาความร่วมมือเพื่อลด/ขจัดอุปสรรคต่างๆ เหล่านั้น รวมถึงอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนระหว่างกัน

4) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้ผู้ประกอบการไทยได้เริ่มปรับตัวและเตรียมความพร้อมพร้อมกับสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ผู้ประกอบการจำเป็นต้องเร่งปรับตัวและใช้โอกาสที่เกิดจากการลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนต่างๆ ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะสาขาที่ไทยมีความพร้อมและมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง

2.1.5.4 นโยบายเศรษฐกิจบนฐานการเกษตร (Agro-Based Resource Economy)

จากคำแถลงนโยบายของรัฐบาลที่จะส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร โดยส่งเสริมการวิจัยและพัฒนามาตรฐานการผลิตและความปลอดภัยด้านสินค้าเกษตรและอาหารตามมาตรฐานสากลในระดับชุมชน และมีการเชื่อมโยงการผลิตทางการเกษตรกับอุตสาหกรรม การเกษตรส่งเสริมการแปรรูปสินค้าเกษตรที่ได้คุณภาพและมาตรฐานสากลนั้น นับว่าเป็นนโยบายที่สะท้อนถึงการให้ความสำคัญต่อการกำหนดทิศทางการพัฒนาสินค้าเกษตรและต่อเนื่องไปยังภาคอุตสาหกรรมโดยการยกระดับมาตรฐานสินค้าเกษตร โดยเฉพาะในการที่จะสามารถเชื่อมโยงสู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคอุตสาหกรรมได้อย่างมีคุณภาพและมาตรฐาน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาสินค้าอุตสาหกรรม การเกษตรที่ได้มูลค่าสูงขึ้น

2.1.6 ผลกระทบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อภาคอุตสาหกรรมไทย

การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC เป็นการผนึกกำลังร่วมกันของภูมิภาค และเป็นรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่สำคัญ ซึ่งอาเซียนจะได้ประโยชน์จากขนาดของตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Economy of Scale) เพราะอาเซียนถือเป็นหนึ่งในตลาดใหญ่ของโลกมีประชากรรวมทั้งสิ้นประมาณ 520 ล้านคนผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) รวมทั้ง 10 ประเทศอยู่ที่ราว 700,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และยังถือเป็นการสร้างอำนาจต่อรองทางการค้าในเวทีการค้าโลกอีกด้วย นอกจากนี้การจัดตั้ง AEC จะทำให้อาเซียนเป็นที่สนใจของประเทศต่างๆ ซึ่งต้องการเข้าร่วมมือทางการค้าและเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น โดยในขณะนี้อาเซียนกำลังดำเนินการสร้างพันธมิตรนอกภูมิภาค โดยขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศคู่เจรจาของอาเซียนหลายประเทศได้แก่ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ทั้งนี้ โอกาสและผลกระทบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อภาคอุตสาหกรรมไทยสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1.6.1 โอกาสของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ต่อภาคอุตสาหกรรมไทย

จากการศึกษาศักยภาพในปัจจุบันของอุตสาหกรรมไทยและนำข้อมูลข้างต้นมาวิเคราะห์ พบว่า การจัดตั้ง AEC จะเป็นผลดีต่อไทยเพราะอาเซียนเป็นภูมิภาคที่มีความใกล้ชิดกับไทยมากที่สุด ประกอบกับที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของไทยเอื้ออำนวยให้ไทยเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของภูมิภาค และที่ผ่านมอาเซียนมีความสำคัญทางเศรษฐกิจกับไทยทั้งด้านการค้าการลงทุน และการท่องเที่ยว และมีแนวโน้มที่จะทวีบทบาทสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ สรุปได้ดังนี้

1. การเปิดเสรีทางการค้าระหว่างสมาชิกอาเซียนส่งผลให้อาเซียนเป็นตลาดส่งออกอันดับ 1 ของไทยนับตั้งแต่ปี 2545 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ในช่วง 5 เดือนแรกของปี 2547 การค้ารวมระหว่างไทย-อาเซียนขยายตัวถึง 30.85% เป็นมูลค่า 14,451.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นสัดส่วน 19.21% ของการค้าไทยทั้งหมดกับโลก นับว่าอาเซียนเป็นคู่ค้าของไทยที่มีมูลค่าการค้าสูงที่สุดขณะเดียวกันอาเซียนเป็นแหล่งนำเข้าอันดับที่ 2 ของไทย นับตั้งแต่ปี 2540 ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน รองจากญี่ปุ่นที่ไทยนำเข้าเป็นอันดับ 1 สำหรับดุลการค้าระหว่างไทย-อาเซียน ไทยเป็นฝ่ายเกินดุลการค้ากับอาเซียนนับตั้งแต่ปี 2536 ตลอดมาจนถึงปัจจุบันปัจจัยสนับสนุนการส่งออกของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไทยไปอาเซียน ได้แก่การลดภาษีตามพันธกรณี AFTA ที่ทำให้อัตราภาษีเหลือต่ำมากเกือบเป็น 0% ทำให้สินค้าส่งออกของไทยมีศักยภาพในตลาดอาเซียนมากขึ้นสามารถแข่งขันกับสินค้าจากนอกอาเซียนได้เนื่องจากราคาต่ำลง นอกจากนี้การมุ่งขจัดอุปสรรคทางการค้าจากมาตรการที่มีใช้ภายใน (Non-Tariff Barriers: NTBs) ของอาเซียน ทำให้สินค้าไทยส่งออกไปในอาเซียนได้สะดวกไม่ประสบปัญหาจาก NTBs ดังเช่นที่มักพบในประเทศพัฒนาแล้วอย่างสหรัฐฯและสหภาพยุโรป นอกจากนี้การส่งออกของไทยได้รับอานิสงส์จากการที่เศรษฐกิจของภูมิภาคอาเซียนขยายตัวดีขึ้น โดยช่วงครึ่งแรกของปี 2547 การเติบโตของ GDP ของอาเซียนโดยรวมเพิ่มขึ้น 5.9% นับว่าเป็นภูมิภาคที่มีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา

2. การลงทุนโดยตรง (FDI) จากประเทศอาเซียนในไทยมีความสำคัญ โดยมีสัดส่วนเกือบ 20% ของการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมดการลงทุนของประเทศอาเซียนในไทยที่ขออนุมัติส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ในเดือนมกราคม-พฤษภาคม 2547 ที่สำคัญได้แก่สิงคโปร์มาเลเซียและฟิลิปปินส์ โดยสิงคโปร์ได้ยื่นขออนุมัติโครงการรวมมูลค่า 9,623 ล้านบาท มาเลเซีย 8,413 ล้านบาท และฟิลิปปินส์ 2,039 ล้านบาท ดังนั้นการเร่งรัดการเปิดเสรีด้านการลงทุนของ AEC จะขจัดอุปสรรคด้านการลงทุนในภูมิภาคช่วยดึงดูดนักลงทุนทั้งในและนอกอาเซียนเข้ามาในภูมิภาคมากขึ้น รวมทั้งเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนแข่งกับประเทศนอกภูมิภาค เช่น จีน และอินเดียซึ่งขณะนี้มีความคึกคักทางเศรษฐกิจมากขึ้น

3. การท่องเที่ยว จะเห็นว่า นักท่องเที่ยวจากอาเซียนที่เดินทางมาไทย เมื่อเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมดที่เดินทางมาไทยสัดส่วนเพิ่มขึ้นจาก 23.62% ในปี 2543 เป็น 26.33% ในปี 2546 ชาวมาเลเซียเดินทางมาท่องเที่ยวในไทยมากที่สุดมีสัดส่วนถึง 13.29% และนักท่องเที่ยวจากสิงคโปร์คิดเป็นสัดส่วน 6.29% เทียบกับนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่น ได้แก่สหภาพยุโรปที่มีสัดส่วน 22.65% สหรัฐฯ (4.65%) เอเชียใต้ (3.88%) ออสเตรเลีย (2.82%) ตะวันออกกลาง (2.05%) และแอฟริกา (0.67%) ดังนั้น การยกเว้นวีซ่าสำหรับคนอาเซียนที่เดินทางท่องเที่ยวในอาเซียน และประสานความร่วมมือในการ ออกวีซ่าของอาเซียนสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติในอาเซียน คาดว่าจะทำให้การเดินทางท่องเที่ยวภายใน อาเซียนสะดวกขึ้นและจะดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งจากประเทศอาเซียนและนอกอาเซียนเดินทางมาไทยมากขึ้นด้วยและจะดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งจากประเทศอาเซียนและนอกอาเซียนเดินทางมาไทยมากขึ้นด้วยนอกจากนี้จากผลการศึกษาของสำนักอาเซียน กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ ยังพบว่า การจัดตั้ง AEC จะส่งผลกระทบต่อเชิงบวกที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นประโยชน์ต่อภาคอุตสาหกรรมไทยโดยสรุปได้ดังนี้

- ช่วยขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุน
- เสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการภายในประเทศจากการใช้ทรัพยากรการผลิตร่วมกันและการเป็นพันธมิตรในการดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศจะช่วยลดต้นทุนการทำ

ธุรกรรมในบางกลุ่มสินค้าของอาเซียน

- สร้างภาพลักษณ์ของไทยในเวทีโลกจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็งและชัดเจนร่วมกับประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นๆซึ่งจะช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาคมโลกเกี่ยวกับพัฒนาการในด้านเศรษฐกิจของไทยและของภูมิภาค

- ยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนภายในประเทศจากการดำเนินงานตามแผนงานในด้านการลดอุปสรรคทั้งด้านการค้าและการลงทุน ซึ่งมีผลการศึกษายืนยันว่าการเป็น AEC จะช่วยให้ GDP ของประเทศสมาชิกอาเซียน ขยายตัวขึ้นถึงร้อยละ 8-10 ต่อปี

- มีการปรับปรุงการอำนวยความสะดวกการค้าแก่ผู้ประกอบการ ไทยให้ดีขึ้น จากการศึกษาของ De Dios ประมาณการว่าต้นทุนที่ลดลงจากการขนส่งร้อยละ 10 ช่วยให้การค้าขยายตัวร้อยละ 6 และการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทำเรือในอาเซียน สามารถขยายการค้าเพิ่มขึ้น ร้อยละ 7.5 หรือมีมูลค่าประมาณ 2.2 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ นอกจากนี้การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานตามที่ระบุไว้ใน AEC Blueprint จะช่วยให้ GDP ของประเทศสมาชิกอาเซียนขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 2-12

- เพิ่มการจ้างงานของประชากรภายในประเทศจากการขยายตัวทางการค้าและการลงทุนเมื่อเปิดเสรีในสาขาบริการที่เน้นใช้แรงงาน จะทำให้สัดส่วนการจ้างงานในภาคบริการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการผลิตและผู้บริโภคเข้าถึงบริการที่ดีขึ้นในราคาที่ถูกลงจากการเปิดเสรีในสาขาโทรคมนาคมและการเงิน โดยลดข้อจำกัดในการจัดตั้งธุรกิจของบริษัทต่างชาติ ทำให้ผู้ประกอบการด้านการผลิตและการเกษตรเข้าถึงบริการและแหล่งเงินทุนได้มากขึ้นในต้นทุนที่ต่ำลงในขณะที่ผู้บริโภคมีทางเลือกในการใช้บริการที่ดีขึ้นจากผู้ให้บริการทั้งในและต่างประเทศในราคาที่ถูกลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ช่วยให้แรงงานฝีมือไทยมีโอกาสเข้าถึงตลาดในอาเซียนเพิ่มขึ้น จากการจัดทำข้อตกลงยอมรับร่วม (MRA) ในสาขาแพทย์ทันตแพทยวิศวกรรมสถาปนิกและนักบัญชีเพื่อให้มีการยอมรับคุณสมบัติของแรงงานฝีมือดังกล่าวในประเทศสมาชิกอาเซียนร่วมกัน พบว่าแรงงานฝีมือและวิชาชีพชั่วคราวเริ่มมีแนวโน้มการขยายตัวโดยเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศที่พัฒนามากกว่ากับประเทศที่พัฒนาเช่นเดียวกับการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือจากนอกอาเซียนเนื่องมาจากการเข้ามาลงทุนของบริษัทต่างชาติ

- ช่วยให้แรงงานฝีมือมีการพัฒนาความถนัดเฉพาะทางเพิ่มขึ้น จากการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือเสรีโดยการจัดทำ MRA ในวิชาชีพที่ตรงกับความต้องการของประเทศสมาชิกซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวกในการยอมรับคุณสมบัติแรงงานฝีมือในอาเซียน เกิดการแข่งขันกันทำเพิ่มจำนวนบุคลากรที่มีความสามารถเฉพาะทางและพัฒนาความรู้และเทคโนโลยีที่ก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น สำหรับอุตสาหกรรมที่มีโอกาสในตลาดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น ได้แก่

1. อุตสาหกรรมยานยนต์ ถึงแม้ว่าอุตสาหกรรมยานยนต์ในประเทศนั้น จะใกล้ถึงจุดอิ่มตัวแต่ในตลาดอาเซียน พบว่าค่าเฉลี่ยในอาเซียนมีรถยนต์ใช้ 49 คันต่อประชากร 1,000 คน และเมื่อมองเป็นรายประเทศเช่น เวียดนามมีสัดส่วนการใช้รถยนต์อยู่ที่ 5 คันต่อประชากร 1,000 คน และในพม่ามีสัดส่วนการใช้รถยนต์อยู่ที่ 4 คันต่อประชากร 1,000 คน ซึ่งให้เห็นว่าตลาดยานยนต์ใน AEC ยังมีโอกาสเติบโตได้อีกมาก
2. อุตสาหกรรมบริการทางการเงิน โดยเฉลี่ยประชาชนในอาเซียนมีเงินกู้หรือวงเงินสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์อยู่ที่ 1,400 เหรียญสหรัฐฯต่อคน แต่สิงคโปร์สูงกว่าค่าเฉลี่ยของอาเซียน โดยมีเงินกู้จากธนาคารพาณิชย์อยู่ที่ 15,000 เหรียญสหรัฐฯต่อคน และไทยอยู่ที่ 3,200 เหรียญสหรัฐฯต่อคน ขณะที่พม่าอยู่ที่ 7 เหรียญสหรัฐฯต่อคน และอินเดีย 700 เหรียญสหรัฐฯต่อคน จะเห็นว่าอุตสาหกรรมให้บริการทางการเงินก็มีโอกาสขยายตัวได้อีกมากและ
3. อุตสาหกรรมบริการทางการแพทย์ พบว่าการให้บริการของแพทย์ในสิงคโปร์มีสัดส่วนอยู่ที่แพทย์ 170 คนต่อประชากร 1 แสนคน ขณะที่ไทยมีสัดส่วนแพทย์อยู่ที่ 39 คนต่อประชากร 1 แสนคนตรงนี้เป็นดัชนีชี้ว่าการให้บริการทางการแพทย์ของไทยยังต่ำ และมีโอกาสพัฒนาไปได้อีกเช่นเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.6.2 ผลกระทบและข้อควรระวังของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อภาคอุตสาหกรรมไทย แม้การพัฒนาสู่การรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะมีแนวทางการพัฒนาที่ชัดเจน แต่การที่ประเทศสมาชิกที่ยังคงเป็นคู่แข่งทางการค้ามากกว่าที่จะเป็นคู่ค้าและการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ยังคงประสบปัญหา หรืออาจกล่าวได้ว่าการจัดตั้ง AEC อาจส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมไทยได้ อาทิ

- สินค้าของประเทศอาเซียนอื่นเข้าสู่ตลาดไทยได้โดยไม่มีภาระภาษีทำให้ผู้ประกอบการไทยต้องแข่งขันมากขึ้น แต่ที่ผ่านมาไทยกลับมีมูลค่าการส่งออกไปยังอาเซียนสูงกว่าการนำเข้าจากอาเซียน

- ในด้านการลงทุน หากประเทศไทยไม่มีการพัฒนาปัจจัยพื้นฐาน (Infrastructure) ประสิทธิภาพการผลิตของแรงงาน (Labor productivity) และ ไม่มีการปรับปรุงกฎระเบียบกฎหมาย ให้มีความทันสมัย ไม่เป็นอุปสรรคต่อนักลงทุน อาจทำให้มีการย้ายฐานการผลิตจากประเทศไทยไปยังประเทศอื่นๆ ใน ASEAN ที่เหมาะสมกว่า

- การเคลื่อนย้ายแรงงาน ได้อย่างเสรีอาจทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของแรงงานฝีมือของไทยไปประเทศที่ให้ค่าตอบแทนสูงกว่าเช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และบรูไน และต้องจ้างแรงงานต่างด้าวจากประเทศที่ค่าแรงถูกกว่าเข้ามาอาจก่อปัญหาด้านสังคมและเนื่องจากทิศทางนโยบายของไทยคือการเป็น “รัฐสวัสดิการ” ทำให้งบประมาณของรัฐส่วนหนึ่งจะไปเป็นสวัสดิการของแรงงานต่างด้าว

- ตลาดสินค้าในประเทศ (Domestic Market) หากตลาดภายในของไทยยังไม่มีการปกป้องกันไม่ให้สินค้าคุณภาพต่ำกว่าที่ผลิตได้ในประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นเข้ามาขายในประเทศมากขึ้น ก็จะทำให้เห็นนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทยที่มีเป้าหมายในการพัฒนาในอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพสูงขึ้นอาจเกิดปัญหาอุปสรรคได้เนื่องจากไม่มีตลาดภายในประเทศรองรับรวมทั้งอาจส่งผลทางจิตวิทยาแก่ผู้ประกอบการไทยในการพัฒนาขีดความสามารถในการผลิตได้ อาจกล่าวได้ว่าจุดมุ่งหมายหลักของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือการนำอาเซียนไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Production Base) ซึ่งหมายถึงการทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีใน 5 สาขา ประกอบด้วยสินค้า บริการการลงทุน แรงงานฝีมือและเงินทุน แน่แน่นอนว่าการเปิดเสรีดังกล่าวย่อมมีทั้งผู้ที่ได้ประโยชน์และเสียประโยชน์เล็กน้อยแตกต่างกันตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศักยภาพของผู้ประกอบการในแต่ละประเทศซึ่งสามารถวิเคราะห์แยกผลกระทบที่จะเกิดขึ้นเป็นรายสาขาได้ดังนี้

การเปิดเสรีด้านการค้า เป็นสิ่งที่คุ้นเคยกันอยู่แล้ว ภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียนหรือ AFTA (ASEAN Free Trade Area) ซึ่งเริ่มขึ้นในปี 2535 โดยมีการทยอยลดอัตราภาษีศุลกากรระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนอย่างต่อเนื่องและในปี 2553 นี้ประเทศอาเซียนเดิม 6 ประเทศได้แก่ ไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียและบรูไน จะต้องลดอัตราภาษีศุลกากรระหว่างกันให้เหลือ 0% ในรายการ Inclusive List ขณะที่ประเทศสมาชิกใหม่อีก 4 ประเทศคือกัมพูชาสปป.ลาว พม่าและเวียดนามต้องทยอยลดอัตราภาษีศุลกากรจนเหลือ 0% ภายในปี 2558 เป็นที่น่าสังเกตว่าการเปิดเสรีการค้าของอาเซียนทำให้สินค้าส่งออกหลายรายการของไทยได้เปรียบคู่แข่งในอาเซียน ขณะที่สินค้าบางรายการต้องปรับตัวเพื่อรับมือกับการแข่งขันที่รุนแรงขึ้น โดยกลุ่มสินค้าส่งออกที่คาดว่าจะได้เปรียบจากการเปิดเสรีดังกล่าวมีหลายรายการ อาทิ ข้าว โปดผลิตภัณฑ์ยางและเฟอร์นิเจอร์ในตลาดอินโดนีเซีย เสื้อผ้าสำเร็จรูป เฟอร์นิเจอร์รถยนต์ในตลาดมาเลเซีย เป็นต้น ขณะที่สินค้าส่งออกบางรายการ จำเป็นต้องปรับตัว ทั้งสินค้าเกษตรและสินค้าอุตสาหกรรม อาทิ ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังผ้าฝ้าย เม็ดพลาสติกในตลาดอินโดนีเซียยางพาราผ้าฝ้ายในตลาดฟิลิปปินส์ เป็นต้น โดยแนวทางในการปรับตัวของสินค้าเกษตร ได้แก่ การเพิ่มผลผลิตต่อไร่ ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงพันธุ์พืชการพัฒนาระบบชลประทานและการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการเพาะปลูกและเก็บเกี่ยวรวมถึงการแปรรูปวัตถุดิบขั้นต้น เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรอีกด้วย ในส่วนของแนวทางปรับตัวของสินค้าอุตสาหกรรมนั้น ผู้ประกอบการควรหันมาแข่งขันด้านคุณภาพแทนการแข่งขันด้านราคา โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม (Creativity & Innovation) ผลิตสินค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสนใจว่าสาเหตุที่ทำให้สินค้าส่งออกของไทยบางรายการแข่งขันได้ยากนั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมีปัญหาในทางปฏิบัติที่เป็นข้อจำกัดในการใช้ประโยชน์จากข้อตกลง AFTA อาทิ ปัญหาเกี่ยวกับกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้ามาตรการทางการค้าที่มีใช้ภายใน (NTBs) การที่บางประเทศยังคงปกป้องผู้ผลิตในประเทศของตน รวมทั้งการที่ผู้ประกอบการของไทยขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อตกลง AFTA เป็นต้น ซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องเร่งแก้ไขเพื่อให้การใช้ประโยชน์จาก AFTA มีมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเปิดเสรีด้านบริการ แม้ว่าสิงคโปร์มีศักยภาพในด้านบริการสูงที่สุดในอาเซียนและน่าจะได้ประโยชน์มากที่สุดจากการเปิดเสรีด้านบริการ โดยเฉพาะในสาขาโทรคมนาคมและคอมพิวเตอร์ การขนส่งทางอากาศและ โลจิสติกส์ซึ่งสิงคโปร์มีความพร้อมทั้งทางด้าน โครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยีที่ทันสมัยเหนือประเทศอื่นในอาเซียน รวมทั้งไทยอยู่มากอย่างไรก็ตามไทยก็มีศักยภาพสูงในการให้บริการในบางสาขาโดยเฉพาะสาขาการท่องเที่ยว (Hospitality) ที่ไทยมีจุดแข็งอยู่หลายด้าน ทั้งทำเลที่ตั้งความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวและการให้บริการที่เป็นมิตรของคนไทยที่สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้เป็นอย่างดีรวมถึงสาขาการแพทย์และบริการด้านสุขภาพ ไทยก็มีจุดแข็งไม่เพียงแต่มาตรฐานที่ได้รับการยอมรับในระดับสากลแต่ยังมีจุดเด่นด้านราคาที่ไม่สูงจนเกินไป (ต่ำกว่าสิงคโปร์ค่อนข้างมาก) ตลอดจนมีบริการทางการแพทย์ที่หลากหลาย ทั้งด้าน Medical Care (บริการรักษาทางการแพทย์) Health Care (บริการดูแลสุขภาพทั่วไป) Aging Care (บริการดูแลผู้สูงอายุ) และ Beauty Care (บริการด้านความงาม) เป็นธุรกิจบริการที่ไทยจะได้ประโยชน์จากการเปิดเสรีภาคบริการ

การเปิดเสรีด้านการลงทุน ซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างเต็มรูปแบบในปี 2558 จะทำให้การลงทุนทางตรงจากประเทศอาเซียนด้วยกันเองเพิ่มมากขึ้น และจะเป็นโอกาสของผู้ประกอบการไทยในการขยายฐานการผลิตหรือย้ายฐานการผลิต ไปยังประเทศอื่นๆ ในอาเซียนที่มีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะผู้ประกอบการในสาขาเกษตรและเกษตรแปรรูป รัฐบาลก่อสร้างเหมืองแร่รวมทั้งภาคการผลิตอื่นที่นักลงทุนไทยมีความเชี่ยวชาญการเปิดเสรีด้านการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือซึ่งเป็นประเด็นที่น่าจับตามองอย่างยิ่ง เนื่องจากการเปิดเสรีดังกล่าวอาจทำให้แรงงานฝีมือในอาเซียนย้ายจากประเทศที่มีค่าตอบแทนต่ำ (ประเทศในแถบอินโดจีนฟิลิปปินส์อินโดนีเซียรวมถึงไทย) ไปยังประเทศที่มีค่าแรงสูงกว่าและมีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลายอาทิสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งหลายฝ่ายเริ่มเป็นห่วงว่าการเปิดเสรีแรงงานฝีมือดังกล่าวจะทำให้แรงงานฝีมือของไทยในบางสาขาย้ายไปทำงานในมาเลเซียและสิงคโปร์ โดยเฉพาะสาขาการแพทย์และวิศวกรรมมีผลให้ในอนาคตไทยอาจขาดแคลนแรงงานฝีมือที่มีส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศในระยะถัดไป นอกจากนี้ ในระยะยาวหากมีการขยายกรอบความร่วมมือเป็น ASEAN+3 หรือ ASEAN+6 ก็มีความเป็นไปได้ว่าแรงงานฝีมือในบางสาขาอาทิการเงินการธนาคารรวมถึง IT จากประเทศเหล่านี้จะเข้ามาแย่งงานบุคลากรไทยมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเปิดเสรีด้านเงินทุน ปัจจุบันยังไม่มีรายละเอียดของการเปิดเสรีที่ชัดเจน แต่ได้มีการตกลงกันในเบื้องต้นว่าจะเร่งพัฒนาตลาดทุนร่วมกันจนนำไปสู่การรวมตัวของตลาดทุนในอาเซียน และยินยอมให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุน โดยเสรีมากขึ้น แต่ยังคงต้องใช้เวลาอีกสักกระยะหนึ่งก่อนจะเริ่มเห็นเป็นรูปธรรมประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่กำลังจะเกิดขึ้นอย่างเต็มรูปแบบภายในปี 2558 จะกลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของเศรษฐกิจไทยในทุกด้าน ทั้งการค้าสินค้าการค้าบริการการค้าเคลื่อนย้ายการลงทุนแรงงานและเงินทุน ทั้งนี้ภายใต้ข้อตกลง AEC มีแนวโน้มที่ไทยจะหันมาค้าขายกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น สวนทางกับประเทศตลาดหลักจะเริ่มลดบทบาทลงขณะที่การเปิดเสรีด้านบริการจะส่งผลให้การแข่งขันในภาคบริการรุนแรงขึ้น ซึ่งจะช่วยพัฒนาและเพิ่มบทบาทของภาคบริการให้เข้ามามีส่วนในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยมากขึ้น ในส่วนของอุตสาหกรรมที่ไทยเริ่มจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน ก็จำเป็นที่จะต้องย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อรักษาขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยใช้โอกาสจากการเปิดเสรีด้านการลงทุนภายใต้กรอบ AEC สำหรับการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมืออย่างเสรีจะส่งผลให้การแข่งขันในตลาดแรงงานเป็นไปอย่างเข้มข้น ซึ่งบุคลากรในวิชาชีพต่างๆของไทยจำเป็นต้องเร่งพัฒนาทักษะเพื่อรับมือกับการแข่งขันดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านภาษา ที่บุคลากรไทยยังเสียเปรียบคู่แข่งอื่นๆในอาเซียนอยู่มากตลอดจนการปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานการทำงานที่เป็นสากลเช่นเดียวกับการเคลื่อนย้ายเงินทุนเสรีซึ่งจะมีส่วนทำให้ค่าเงินมีความผันผวนมากขึ้น ผู้ประกอบการไทยจึงจำเป็นต้องปรับตัวในการบริหารต้นทุน และปิดความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยนให้ดี ทั้งนี้การรวมกลุ่ม AEC นั้นย่อมส่งผลต่อสินค้าและบริการต่างๆของไทยที่ทำการส่งออก ทั้งที่ได้เปรียบทางการค้าและสินค้าที่ต้องมีการปรับตัวในแง่ของการเพิ่มประสิทธิภาพ เน้นการแข่งขันด้านคุณภาพให้มากขึ้น ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 2.3 ต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ แสดงสินค้าไทยที่ได้เปรียบจากการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตลาดการส่งออก	สินค้าที่ไทยได้เปรียบ
อินโดนีเซีย	<ul style="list-style-type: none"> ข้าวโพด ผลิตภัณฑ์ยาง ผลไม้สดแช่เย็นแช่แข็ง เฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วน เครื่องปรับอากาศ เครื่องสำอางและสบู่
มาเลเซีย	<ul style="list-style-type: none"> เสื้อผ้าสำเร็จรูป เฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วน เครื่องปรับอากาศ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ
ฟิลิปปินส์	<ul style="list-style-type: none"> ข้าวโพด อาหารสัตว์ เส้นใยประดิษฐ์ ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ ปูนซีเมนต์
บรูไน	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์ยาง
สิงคโปร์	<ul style="list-style-type: none"> เครื่องดื่ม
เวียดนาม	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง น้ำตาลทราย ข้าวโพด ผลิตภัณฑ์ยาง ผลไม้ เฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วน เครื่องปรับอากาศ ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ รถจักรยานยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ
กัมพูชา	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์ยาง อาหารสัตว์ เฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วน ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์พลาสติก เคมีภัณฑ์
สปป. ลาว	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง เครื่องดื่ม เครื่องโทรสาร โทรศัพท์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ส่วนประกอบคอมพิวเตอร์

ที่มา: ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

ตารางที่ แสดงสินค้าที่ต้องเพิ่มประสิทธิภาพ

ตลาดการส่งออก	สินค้าที่ต้องเพิ่มประสิทธิภาพ
อินโดนีเซีย	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ผ้าฝ้าย เม็ดพลาสติก ผลิตภัณฑ์พลาสติก
มาเลเซีย	<ul style="list-style-type: none"> ข้าวโพด อาหารสัตว์ ผ้าฝ้าย หนังและผลิตภัณฑ์หนังฟอกและหนังอัด วงจรพิมพ์
ฟิลิปปินส์	<ul style="list-style-type: none"> ยางพารา ด้ายและเส้นใยประดิษฐ์ ผ้าฝ้าย เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์
เวียดนาม	<ul style="list-style-type: none"> ยางพารา อาหารสัตว์
กัมพูชา	<ul style="list-style-type: none"> ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ข้าว ข้าวโพด ด้ายและเส้นใยประดิษฐ์ ผ้าฝ้าย
สปป. ลาว	<ul style="list-style-type: none"> ผ้าฝ้าย หนังและผลิตภัณฑ์หนังฟอกและหนังอัด เครื่องรับวิทยุ โทรทัศน์และส่วนประกอบ ตู้เย็น ตู้แช่แข็ง

ที่มา: ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.7 แนวทางการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมไทย เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคม

เศรษฐกิจอาเซียน

จากการศึกษาข้อดีและข้อเสียของการจัดตั้ง AEC ต่อภาคอุตสาหกรรมไทยและนำข้อมูลข้างต้นมาวิเคราะห์พบว่า ภาคอุตสาหกรรมไทยจำเป็นต้องมีการปรับตัวเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังนี้

1. การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต ทั้งในด้านแรงงาน เทคโนโลยีรวมทั้งการเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการในตลาดโลกเพื่อที่จะสามารถแข่งขันได้
 2. การเตรียมความพร้อมด้านสาธารณูปโภคและระบบ โลจิสติกส์เพื่อรองรับการลงทุนจากต่างประเทศ
 3. หาดตลาดส่งออก ปรับปรุงการผลิตให้สามารถปฏิบัติตามกฎถิ่นกำเนิดสินค้าของอาเซียนได้รวมถึงการบริหารจัดการการจัดหาวัตถุดิบราคาถูกและมีคุณภาพดีในภูมิภาค
 4. การปรับปรุงโครงสร้างภาษีของไทยทั้งระบบเพื่อให้เอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการไทย
 5. ส่งเสริมให้เกิดเครือข่ายการผลิต (Production Network) เพื่อให้สามารถสร้าง Economy of Scale เพื่อให้สามารถแข่งขันได้ในระดับโลก
 6. ปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการผลิตการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม
 7. มีกลไกที่ก่อให้เกิดความเสมอภาคในการเข้าสู่ตลาดภายในประเทศอย่างเป็นรูปธรรม
- นอกจากนี้สำนักมาตรฐานการทางการค้ากรมการค้าต่างประเทศกระทรวงพาณิชย์ยังได้เสนอแนะแนวทางในการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังต่อไปนี้

2.1.7.1 การปรับตัวในเชิงรุกของภาคอุตสาหกรรมไทย

1. ศึกษาเสาะหาแหล่งวัตถุดิบในอาเซียน เพราะเราสามารถนำเข้าวัตถุดิบ สินค้ากึ่งสำเร็จรูปจากแหล่งผลิตในอาเซียนที่มีความได้เปรียบด้าน ราคาและคุณภาพ
2. ศึกษาสนิยมความต้องการในอาเซียน เพื่อที่จะผลิตตรงตามความต้องการของตลาดที่ใหญ่ขึ้น และใช้ประโยชน์จากการประหยัดต่อขนาดการผลิต
3. พิจารณาความเป็นไปได้การย้ายฐานการผลิตเราสามารถย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมาชิกอาเซียนที่เหมาะสมเป็นแหล่งผลิตที่เขามีจุดแข็งในส่วนที่ไทยไม่มี

4. สร้างความเข้าใจกับการใช้ CLMV เป็นฐานการส่งออกนอก AEC เพื่อใช้ประโยชน์จากสถานะ Least Developed Countries (LDCs) ที่ได้รับสิทธิพิเศษในตลาดสหภาพยุโรปและอื่นๆ

5. พัฒนาและปรับระบบต่างๆของบริษัทเพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์จากระบบโลจิสติกส์ที่จะเชื่อมโยงอย่างทั่วถึง ได้เต็มที่ที่จะทำให้ต้นทุนด้าน โลจิสติกส์ถูกลงและสะดวกขึ้น

6. ศึกษา/เสาะหาความเป็นไปได้ในการตั้งธุรกิจและใช้แรงงานในอาเซียน เนื่องจากกฎระเบียบต่างๆจะผ่อนคลายเป็นไปได้อย่างกว้างมากขึ้น และในด้านแรงงานจะช่วยแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานฝีมือได้อีกทาง

7. เปิด/เจาะตลาดคู่ค้าของอาเซียน ภายใต้ FTA ที่อาเซียนมีกับประเทศคู่เจรจาไทยจะมีความได้เปรียบทางภาษีนำเข้ามากกว่าคู่แข่งอื่นนอกอาเซียน

2.1.7.2 การปรับตัวในเชิงรับของภาคอุตสาหกรรมไทย

1. ต้องเรียนรู้คู่แข่งเนื่องจากจะเกิดคู่แข่งใหม่จากอาเซียน จึงจำเป็นต้องเรียนรู้คู่แข่งเหล่านั้น

2. ไม่ละเลยการลดต้นทุน เนื่องจากต้นทุนของคู่แข่งก็อาจต่ำลงจากการผลิตเพื่อสนองตลาดที่ใหญ่ขึ้นดังนั้น ถ้าผู้ผลิตไทยไม่พยายามเช่นเดียวกันก็อาจจะสู้เขาไม่ได้

3. เร่งเสริมจุดแข็งลดจุดอ่อน เนื่องจากคู่แข่งจะเข้ามาแข่งถึงในเขตแดนไทย ที่ต้องเรียนรู้จุดอ่อนและทราบจุดแข็งของไทยเพื่อที่จะได้ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม

4. หมกมืดใจลูกค้าในทุกรูปแบบ เนื่องจากบริษัทที่เลขอยู่ในอุตสาหกรรมรองรับ หรือเคยผลิตส่งบริษัทแม่อาจถูกแย่งลูกค้าโดยคู่แข่งในประเทศอื่นในอาเซียนที่ได้เปรียบกว่าในการเป็นฐานการผลิตจึงจำเป็นต้องมีกลยุทธ์ในการหมกมืดใจลูกค้าของเราด้วย

5. ต้องคิดว่า “ทำอย่างไรให้บุคลากรอยู่กับผู้ประกอบการไทย” เพราะอาจถูกแย่งแรงงานฝีมือต้องเรียนรู้วิธีการหมกมืดใจบุคลากรของไทยไว้เพื่อให้อยู่ในไทยและทำงานอย่างเต็มที่และเต็มที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. เรียนรู้คู่แข่งทุกคน/วิเคราะห์ SWOT จะต้องรู้จักคู่แข่งของเราอย่างรอบด้าน ไม่ใช่เฉพาะคู่แข่งภายในประเทศแต่จะต้องดูคู่แข่งจาก 9 ประเทศอาเซียน รวมถึงประเทศในกลุ่ม +3 (คือ จีน ญี่ปุ่น เกาหลี) และ +6 (ซึ่งเพิ่มออสเตรเลีย นิวซีแลนด์และอินเดีย) ด้วย

2.1.7.3 มาตรการรองรับผลกระทบของภาครัฐ

เป้าหมายสำคัญของ AEC ไม่ใช่การแข่งขันกันแต่เป็นการส่งเสริมความร่วมมือซึ่งกันและกัน ทั้งในด้านการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันในภูมิภาคการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกัน และการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกซึ่งจะช่วยเพิ่มอำนาจในการต่อรองของอาเซียน และจะช่วยส่งเสริมให้ทั้งภูมิภาคมีการเติบโตมากขึ้น ซึ่งจะเกิดผลกระทบตามมาแน่นอน ดังนั้น ภาครัฐควรจัดเตรียมมาตรการเพื่อรองรับผลกระทบเหล่านั้น ดังต่อไปนี้

1. การเจรจาเพื่อให้ความยืดหยุ่น หากไทยเห็นว่าอุตสาหกรรมประเภทใดของไทยมีความอ่อนไหวสูงและไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามพันธกรณีที่กำหนดใน Blueprint ได้ไทยก็สามารถที่จะนำไปเจรจาขอความยืดหยุ่นล่วงหน้าเอาไว้ได้
2. การกำหนดมาตรการเพื่อปกป้องด้านเศรษฐกิจ (Safeguard Mechanism) ในกรณีที่มีการดำเนินการเปิดเสรีภายใต้ AEC Blueprint ส่งผลให้มีการนำเข้าเพิ่มขึ้นจนกระทบต่ออุตสาหกรรมภายใน ก็สามารถนำพระราชบัญญัติมาตรการปกป้องจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น (Safeguard (SG) Measure Act) พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้เพื่อระงับการนำเข้าชั่วคราวได้
3. จัดตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากการเปิดเสรีทางการค้า (Adjustment Fund) หากมีภาคการผลิตหรือบริการใดที่ได้รับผลกระทบอย่างหนักเฉียดหรือป้องกันล่วงหน้าไม่ได้ ในทางปฏิบัติก็ยังมีหนทางช่วยเหลือโดยอาศัยกองทุนเพื่อการปรับตัวภาคการเกษตร โดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์และกองทุนเพื่อการปรับตัวของภาคการผลิตและบริการ โดยกระทรวงพาณิชย์
4. สร้างกลไกการประสานงานระหว่างหน่วยงานภายในที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามแผนงานไปสู่ AEC โดยคณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ (กนศ.) ได้จัดตั้งคณะอนุกรรมการดำเนินการตามแผนงานไปสู่การเป็น AEC ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ จำนวน 47 หน่วยงาน เพื่อเป็นกลไกในการติดตามการดำเนินงานตามแผนงานและพิจารณาแนวทางรองรับผลกระทบที่เหมาะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การปรับปรุงกฎเกณฑ์/กฎระเบียบที่รับผิดชอบ โดยกระทรวง ทบวงกรมต่างๆ ให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามที่ได้ตกลงกันไว้โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) เร่งดำเนินมาตรการด้านการเงินและการคลัง เช่น การเร่งปรับปรุงโครงสร้างภาษีการสร้างเสถียรภาพอัตราแลกเปลี่ยน เป็นต้น

(2) ปรับปรุงระบบและลดขั้นตอนการให้บริการของภาครัฐรวมทั้งอำนวยความสะดวกแก่ภาคเอกชน เช่น พืชทางศุลกากรการค้าสินค้ามูลค่าเพิ่ม เป็นต้น เพื่อให้การค้ามีความคล่องตัวและไม่เพิ่มต้นทุนให้กับผู้ประกอบการ/ผู้ส่งออก

(3) มีระบบควบคุมมาตรฐานสินค้านำเข้ารวมทั้งการกำหนดมาตรฐานด้านสุขอนามัยของสินค้าเกษตรและมาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรมที่มีประสิทธิภาพ

(4) มีระบบเตือนภัยเพื่อป้องกันผลกระทบอย่างฉับพลันและรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายในรวมทั้งปรับปรุงระบบการใช้มาตรการ AD CVD และ Safeguards ให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว

(5) เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้า โดยเฉพาะด้านการขนส่งทั้งทางบก ทางเรือและทางอากาศ

(6) มีมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนของไทยในต่างประเทศ

(7) เร่งดำเนินการปฏิรูปการศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตและสาขาบริการที่ไทยมีศักยภาพ

(8) สนับสนุนการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้เข้มแข็ง เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และการเข้าตลาดของประเทศที่ร่วมทำเขตการค้าเสรี

6. เผยแพร่ / ประชาสัมพันธ์การดำเนินงานให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องได้รับทราบ เพื่อปรับตัวให้ทันกับสภาพการณ์ที่กำลังจะเปลี่ยนแปลงไป และสามารถใช้ประโยชน์จาก AEC ได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กและภาคประชาชน กลุ่มเกษตรกรนักเรียน เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและทัศนคติในการดำเนินธุรกิจ

7. สร้างกลไกประสานความร่วมมือกับภาคเอกชน เพื่อติดตามความคืบหน้าของการเจรจาและเพื่อเป็นเวทีให้ภาคเอกชนพิจารณาใช้ประโยชน์จากการดำเนินมาตรการเชิงรุกในการเปิดตลาดสินค้ากับประเทศต่างๆและภาครัฐดำเนินการปรึกษาหารืออย่างสม่ำเสมอร่วมกับภาคเอกชน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อแลกเปลี่ยนและรับข้อคิดเห็นต่อการดำเนินงานตามแผนงาน AEC Blueprint เพื่อสร้างท่าทีที่เป็นเอกภาพทั้งภาครัฐและเอกชน อันจะทำให้ประเทศไทยสามารถดำเนินการด้านต่างๆ ในเชิงรุก ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกัน

2.2 ข้อมูลการแต่งกายของสตรีมุสลิม

2.2.1 หลักการแต่งกายของสตรีมุสลิมตามหลักอิสลาม

การแต่งกายของสตรีมุสลิมตามหลักอิสลาม มีวัตถุประสงค์ของการแต่งกายคือ การปกปิดส่วนที่ ฟิงละฮายของร่างกาย โดยเฉพาะร่างกายของสตรีมุสลิม ทั้งนี้ เพื่อที่จะไม่ให้ส่วนหนึ่ง ส่วนใดของร่างกายเพศหญิงกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของผู้ชาย ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นมาในสังคม จึงได้วางหลักเกณฑ์ดังนี้

2.2.1.1 เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่สวมใส่ต้องปกปิด คือปกปิดสัดส่วนของร่างกายที่มีความสวยงาม มีเสน่ห์เป็นธรรมชาติของผู้หญิง โดยทั่วไป เช่น เส้นผม ลำคอ หน้าอก แขน สะโพก เป็นต้น ส่วนที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องปกปิดคือน้ำนมและมือ

2.2.1.2 เสื้อผ้าที่สวมใส่ต้องหลวมไม่รัดรูป

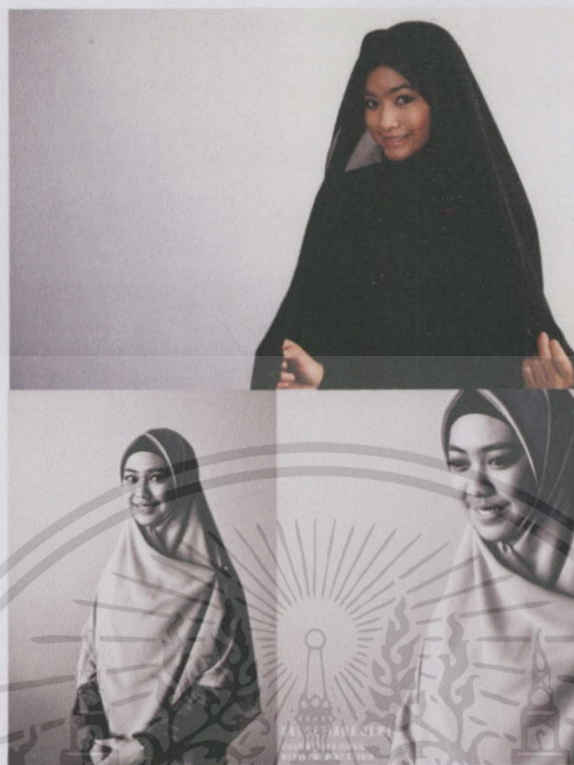
2.2.1.3 เสื้อผ้าต้องหนาจนมองไม่เห็นสัดส่วนของร่างกาย

2.2.1.4 ชุดหรือเสื้อผ้าของสตรีมุสลิมต้องไม่ประดับประดา ไม่เย้ายวนหรือดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม

2.2.1.5 เสื้อผ้าที่สตรีมุสลิมสวมใส่ต้องไม่ใช่ชุดของผู้ชายสวมใส่ ไม่แต่งกายเลียนแบบผู้ชาย

2.2.1.6 เสื้อผ้าต้องไม่ฟูฟ่าพิศดารหรูหรา และตกแต่งประดับประดามากเกินไป แสดงถึงความ โอ้อวด แต่ต้องไม่เป็นเสื้อผ้าที่เก๋ดูหอมช่อเพื่อหวังให้คนมาชมว่าเป็นคนสมณะ

ถือเป็นข้อปฏิบัติของสตรีมุสลิมทุกคน โดยมีหลักการทั่วไปว่า สตรีมุสลิมผู้บรรลุนิติภาวะ (อายุ 9 ปีขึ้นไป) ต้องสวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างมิดชิดเมื่ออยู่ในที่สาธารณะชน (ดร. ซอและหุ อิบนู เซาฟาน : 48-56)

ภาพที่ 2.2 แสดงการแต่งกายของสตรีมุสลิมที่ถูกต้อง

ที่มา : <http://islamhouse.muslimthai.com/main/index.php?page=sub&category=72&id=19242>

สำหรับการแต่งกายของสตรีมุสลิมในประเทศมุสลิมที่ใช้การปกครองตามหลักการอิสลามจะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับสังคม วัฒนธรรม และประเพณี ตลอดจนนโยบายแต่ละประเทศ ซึ่งสามารถเห็นได้ชัดเจน เช่น ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกกลางนิยมสวมเครื่องแต่งกายสีดำและ โดทนสีเข้ม ในขณะที่ประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย บรูไน ฯลฯ นิยมสวมเครื่องแต่งกายสีสดฉูดฉาดและหลากหลายสี นอกจากนี้รูปแบบเครื่องแต่งกายก็ยังต่างกันอีกด้วย

2.2.2 การคลุมฮิญาบของสตรีมุสลิม

การแต่งกายของสตรีมุสลิมตามหลักการศาสนาที่เรียกว่า ฮิญาบ หมายถึง “การปกปิด” ซึ่งไม่ได้หมายถึงเครื่องแต่งกายที่ทำหน้าที่ทำหน้าที่ปกคลุมเฉพาะภายนอกเท่านั้น แต่ยังรวมถึง กิริยามารยาท การวางตัว ความละอาย และการสำรวมจิตใจอยู่ภายในด้วย

ฮิญาบเป็นเครื่องแต่งกายที่ศาสนาอิสลามบังคับสำหรับสตรีมุสลิม เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดภัยอันตรายในสังคมและเกิดการเกี้ยวพาราสีจากผู้ชายที่มีเจตนาไม่ดี ดังนั้นการคลุมฮิญาบจึงมีไว้เพื่อปกป้องเกียรติศักดิ์ศรีของสตรี และการคลุมฮิญาบก็มิได้เป็นอุปสรรคต่อการเคลื่อนไหวหรือประกอบกิจกรรม อิสลามไม่ได้บังคับให้สตรีต้องปิดหน้าหรือใส่ถุงมือ การคลุมฮิญาบใช้จะมีแต่เพียงในศาสนาอิสลามเท่านั้น แต่มีในศาสนาคริสต์อีกด้วย ซึ่งจะเห็นว่าแม่ชีชาวคริสต์แต่งกายคลุมศีรษะ และปกปิดร่างกายอย่างมิดชิด จะเปิดเฉพาะใบหน้าและฝ่ามือเท่านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะทำการสวดมนต์ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้มีบทบัญญัติในคัมภีร์ไบเบิล นอกจากนี้ จะเห็นว่าภรรยาของผู้นำชาติตะวันตกก็มีการคลุมศีรษะ ในขณะที่เข้าเฝ้าสันตะปาปา (กลุ่มสตรีแห่ง ทางนำ : 5-6)

2.2.2.1 การแบบคลุมฮิญาบ

Hijab

ภาพที่ 2.3 แสดงการคลุมฮิญาบ (นิยมกันมาก สำหรับมุสลิมไทย)

การคลุมฮิญาบซึ่งแพร่หลายในประเทศทางตะวันตก เป็นการคลุมแบบปกปิดเรื่อ นผมมาถึงคอ แต่เปิดเผยใบหน้า โดยใช้ผ้าแบบสี่เหลี่ยมจัตุรัส

2.2.2.2 การคลุมแบบนิกอบ

Niqab

ภาพที่ 2.4 แสดงการคลุมแบบนิกอบ (มีเห็นบ้างสำหรับสตรีมุสลิมไทย)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นิกอบ เป็นการคลุมหน้าแบบที่เปิดช่วงระหว่างกลางหน้าผากจนถึงกลางใบหน้าที่ซึ่งเปิดเผยให้เห็นช่วงตาอย่างเด่นชัด อาจมีการใช้ผ้าคลุมเป็น 2 ชั้น ซึ่งชั้นที่ปิดหน้าจะแยกออกจากหาง

2.2.2.3 การคลุมแบบบอร์ก้า

Burka

ภาพที่ 2.5 แสดงการคลุมแบบบอร์ก้า (ไม่นิยมในเมืองไทย)

บอร์ก้า เป็นการคลุมแบบปิดมิดชิดที่สุด โดยผู้แต่งชุดเช่นนี้สามารถมองเห็นผ่านทางชั้นผ้า ที่ทำเป็นตาข่ายปิดดวงตาไว้เท่านั้น

2.2.2.4 การคลุมแบบอะมีรา

Al-Amira

ภาพที่ 2.6 แสดงการคลุมแบบอะมีรา (มีให้เห็นในสตรีมุสลิมไทยทั่วไป)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คลุมแบบอะมีรา ใช้หมวกที่ทำจากผ้ายัดหรือไหมพรมขนาดพอดีหัวสวมไป
ชั้นหนึ่งก่อน และคลุมด้วยผ้าที่ตัดเย็บเป็นผ้าคลุมสำเร็จรูป

2.2.2.5 การคลุมแบบเซลา

ภาพที่ 2.7 แสดงการคลุมแบบเซลา (มีให้เห็นทั่วไปในประเทศไทย โดยส่วนมากจะนิยมในสตรี
สูงอายุ)

คลุมแบบเซลา นิยมกันในแถบตะวันออกกลาง เป็นการใช้ผ้ายาวแบบ
สี่เหลี่ยมผืนผ้า และใช้เข็มกลัดสวยๆ ติดให้เข้าที่บริเวณหัวไหล่

2.2.2.6 การคลุมแบบคิมาร์

Khimar

ภาพที่ 2.8 แสดงการคลุมแบบคิมาร์ (มีให้เห็นทั่วไป)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คลุมแบบคิมาร์ เป็นการคลุมผ้าใหญ่ ซึ่งมีความยาวปิดถึงบริเวณเอวทั้งด้านหน้า และด้านหลังแต่เปิดเผยใบหน้า

2.2.2.7 การคลุมแบบชาดอร์

Chador

ภาพที่ 2.9 แสดงการคลุมแบบชาดอร์ (มีให้เห็นทั่วไปในมุสลิมไทย)

ผ้าคลุมชาดอร์ นิยมสวมใส่ในอิหร่าน โดยผู้หญิงอิหร่านจะสวมผ้าคลุมหัวอยู่แล้ว ชั้นหนึ่ง แต่เมื่อออกนอกบ้านก็จะคว้าผ้าคลุมใหญ่นี้มาคลุมอีกชั้นหนึ่ง โดยใช้มือกำไว้ได้คางเพื่อไม่ให้หลุด

ภาพที่ 2.10 แสดงภาพรวมการคลุมฮิญาบในแบบต่างๆ

ที่มา : hijabi.muslimthai.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.3 การแต่งกายของสตรีชาวไทยมุสลิมภาคใต้

การแต่งกายของมุสลิมจังหวัดชายแดนภาคใต้มีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองที่สืบทอดมาแต่โบราณ ได้รับอิทธิพลจากการแต่งกายของชาวมลายูและอินโดนีเซีย อันสืบทอดมาจากการเคลื่อนไหวทางวัฒนธรรม

การแต่งกายนั้นแตกต่างกันในการใช้วัสดุและรูปแบบ โดยมีเอกลักษณ์ไปตามเชื้อชาติของผู้คนอันหลากหลายที่เข้ามาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอันเก่าแก่แห่งนี้ กลุ่มชาวไทยมุสลิม ชนดั้งเดิมของดินแดนนี้นับถือศาสนาอิสลาม และมีเชื้อสายมลายู ยังคงแต่งกายตามประเพณีอันเก่าแก่

ผู้หญิงมุสลิมนิยมนุ่งผ้าปาเต๊ะ สวมเสื้อบานง หรือบายอ หรือกูรง หรือเสื้อประเภทท่อนที่ตัดเย็บแบบสากลหรือเสื้อยืด ถ้าอยู่กับบ้านจะไม่ใช้ผ้าคลุมศีรษะ เมื่อออกจากบ้านจึงจะคลุมศีรษะ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับฐานะ วัย และการศึกษาของแต่ละบุคคล มีผ้าซอแคะที่ใช้เป็นผ้าถุงของผู้หญิงนุ่งทับกางเกงให้ชาวเหนือเข้า

เสื้อบานง กูรง เป็นเสื้อที่ชาวมุสลิมในแถบมลายูใช้สวมใส่ เป็นเสื้อประจำถิ่นที่มีความแตกต่าง สวยงาม ไม่แพ้แบบเสื้อในภูมิภาคอื่นในประเทศ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชาวไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.2.3.1 เสื้อกูรง

เสื้อกูรงเป็นการแต่งกายของหญิงไทยมุสลิมตามประเพณีดั้งเดิม ที่ยังคงความนิยมในปัจจุบันสำหรับผู้หญิงทุกวัย

1) ลักษณะ

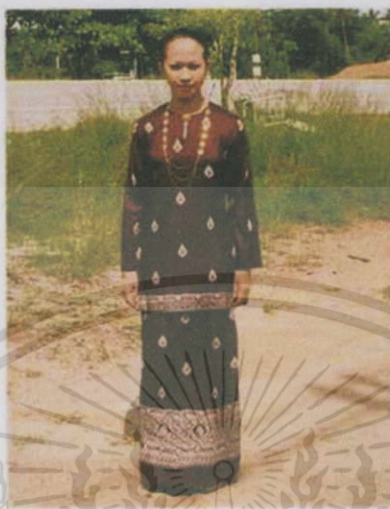
กูรง เป็นเสื้อคอกลมติดคอ ผ้าหน้าพอสวมศีรษะได้ ติดกระดุมคอ 1 เม็ด หรือเข็มกลัด 1 ตัว แขนกระบอกยาวเกือบจรดข้อมือหรือต่ำกว่าข้อศอก ใต้รักแร้ระหว่างตัวเสื้อและแขนต่อด้วยผ้าสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ตัวเสื้อหลวมยาวคลุมสะโพก (คล้ายเสื้อ Kurt ของผู้หญิงปากีสถาน) เสื้อกูรงมักสวมเป็นชุดกับผ้าปาเต๊ะ หรือจะใช้ผ้าชนิดเดียวกันกับเสื้อ ทำเป็นถุงธรรมดา หรือนุ่งจีบรวมไว้ข้างเดียวที่สะเอวข้างใดข้างหนึ่ง ตามแบบการนุ่งผ้าของชาวรัฐยะโฮร์ มาเลเซีย และหากไปงานหุรหาก็อาจนุ่งผ้ายกเงินทองที่เรียกว่า “ผ้าซอแคะ” การแต่งกายแบบนี้มีผ้าคลุมศีรษะหรือคลุมไหล่ดังกล่าวข้างต้น หรือใช้ผ้าโปร่งที่ปักเลื่อมงดงามและมีขนาดเล็กกว่าผ้าคลุมศีรษะ โดยทั่วไปสมัยก่อนผู้หญิงที่แต่งกายแบบนี้มักจะเกล้าผมมวยหรือถักเปีย

2) การประยุกต์ใช้

ในพื้นที่ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จะเห็นผู้หญิงไทยมุสลิมแต่งกายโดยใส่เสื้อกูรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้เห็นกันอยู่ทั่วไป นอกจากนั้นยังนิยมสวมเครื่องประดับ เพื่อความสวยงาม และเพื่อแสดงถึงฐานะ เช่น เข็มกลัด สร้อยคอ สร้อยข้อมือ และต่างหู

ภาพที่ 2.11 แสดงลักษณะของเสื้อทรง

ที่มา : <http://kanchanapisek.or.th/kp8/culture/nrt/nrt520.html>

2.2.3.1 เสื้อบานง

การแต่งกายของหญิงไทยมุสลิมตามประเพณีดั้งเดิม มีการวิวัฒนาการมาอีกขั้น หนึ่ง คือ ชุดบานง ภาษามลายูกลาง เรียกว่า บันดง มาจาก ชื่อเมืองตะวันตกของเกาะชวา เป็นเสื้อที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินโดนีเซีย

เสื้อบานง (ภาษามลายูกลางเรียกว่า บันดง) เป็นเสื้อคอวีผ่าหน้าตลอด กัดด้วยเข็มกลัด ตัวเสื้อเน้นทรงรูป แขนยาวรัดรูปจรดข้อมือ ชายเสื้อตรงหรือแหลมเล็กน้อย ต่อมาประยุกต์เป็นอีกแบบหนึ่งคือ เสื้อคอวีลึกปิดทับด้วยเส้นผ้าสามเหลี่ยม (เสื้อแบบนี้เรียกว่า บานงเมแค) นิยมใช้ผ้าลูกไม้ ผ้ากำมะหยี่ ผ้าว่วน หรือผ้าชีฟองตัดเสื้อ ใช้นุ่งกับผ้าถุงธรรมดา หรือผ้าซอเกาะ

1) วัสดุ

ผ้าอาจเป็นผ้าพื้น ผ้ามีลวดลายบาติก ผ้าปาเต๊ะ นิยมผ้าเนื้อบางมากกว่าเนื้อหนา

2) วิธีการทำ

นำ ผ้ามาตัดเป็นตัวเสื้อคอวี ผ่าหน้า และพับริมปกยกซ้อนกันตลอดจนถึงชายเสื้อ ไม่นิยมติดกระดุม แต่นิยมกลัดด้วยเข็มกลัดสวยๆ 2-3 อัน ชายเสื้อด้านหน้าแหลม แขนเสื้อยาวรัดรูปจรดข้อมือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) การประยุกต์ใช้

เสื้อบานงใช้ร่วมกับผ้าถุงธรรมดา หรือผ้ายก หรือผ้าพันที่ท้องถิ่นนี้เรียกว่า “กาเสงบือละ” ผ้าพันเป็นผ้าลวดลายปาเต๊ะยาวประมาณ 3 เมตร ไม่เย็บเป็นถุง วิธีนุ่งผ้าพันไม่ยากนัก ต้องมีเทคนิคเฉพาะเพื่อให้ก้าวขาเดินได้สะดวก ชายผ้าด้านนอกอาจจับทบแบบจับหน้านาง หรือ ม้วน หรืออาจปล่อยให้สุดปลายผ้าไว้เฉยๆ โดยเห็นบชายผ้าตรงกลางสะเอว และนิยมให้ปลายผ้า ด้านล่างทแยงเล็กน้อย การแต่งกายชุดบานง เมื่อใส่เสื้อชุดบานงเรียบร้อยแล้วนิยมใช้เครื่องประดับ ตกแต่งร่างกาย เพื่อความสวยงามยิ่งขึ้น และเพื่อแสดงถึงฐานะ เช่น เข็มกลัด สร้อยคอ สร้อยข้อมือ กำไล และต่างหู ต่อมามีการประยุกต์เสื้อบานง เป็นอีกแบบหนึ่ง คือ เป็นเสื้อคอวีลึกลับทับด้วยชิ้นผ้าสามเหลี่ยม เสื้อแบบนี้เรียกว่า “บานงแบแค” ภาษามลายูกลางเรียกว่า “บันนงเมดาน” เป็นชื่อเมืองทางเหนือของเกาะสุมาตรา เป็นเสื้อที่ได้รับอิทธิพลจากอินโดนีเซีย ผ้าที่นิยมใช้ตัดเสื้อแบบนี้ นิยมตัดด้วยผ้าลูกไม้ ผ้ากำมะหยี่ ผ้าย่น หรือกระโปรงยาว ปลายบาน การแต่งกายของมุสลิมไทย ด้วยชุดบานงดังที่กล่าวมาแล้ว เป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นภาคใต้เป็นอย่างดี

๑๑

ภาพที่ 2.12 แสดงลักษณะของเสื้อบานง

ที่มา : <http://kanchanapisek.or.th/kp8/yla/yla502.html>

2.2.4 การแต่งกายของสตรีมุสลิมอิหร่าน

ตั้งแต่ปี 2521 เป็นต้นมา ประเทศอิหร่านปกครองด้วยระบอบการปกครองแบบ

สาธารณรัฐอิสลาม หลังจากนั้นเป็นต้นมา รัฐบาลอิหร่าน ได้ออกกฎหมายให้สตรีชาวอิหร่านทุกคน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สวมเครื่องแต่งกายตามแบบอย่างของศาสนาอิสลาม ซึ่งเรียกว่าการคลุมฮิญาบ การคลุมฮิญาบตามหลักการของศาสนาอิสลามเป็นการแต่งกายที่สตรีมุสลิมผู้บรรลุนิติภาวะต้องภาวะต้องปฏิบัติตาม โดยมีหลักการทั่วไปว่าสตรีทุกคนต้องสวมใส่เสื้อผ้าให้ปกคลุมร่างกายอย่างมิดชิดในสถานที่สาธารณะและอนุญาตให้เปิดเผยได้เฉพาะส่วนใบหน้า และฝ่ามือ

ภาพที่ 2.13-2.14 แสดงการแต่งกายของสตรีในอิหร่าน

ที่มา : <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=102690>

อย่างไรก็ดี การคลุมฮิญาบของสตรีในแถบประเทศตะวันออกกลางจะไม่เหมือนกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับกฎหมายและวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ ดังจะเห็นได้ชัดเจนจากการแต่งกายของสตรีชาวอิหร่านและสตรีชาวซาอุดีอาระเบียจะมีความแตกต่างกัน โดยสตรีชาวซาอุดีอาระเบียจะสวมใส่เสื้อคลุมยาวปกคลุมจนถึงคอ สวมใส่ผ้าปิดบริเวณใบหน้า ส่วนสตรีชาวอิหร่านส่วนใหญ่ร้อยละ 80 จะคลุมผ้ายาวสีดำที่เรียกว่า ชาโดร์ (chador) ทับบนเครื่องแต่งกายอีกชั้น ซึ่งถือว่าเป็นชุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประจำชาติของสตรีชาวอิหร่าน โดยแบบดั้งเดิมเป็นผ้าคลุมครึ่งวงกลมยาวไม่มีแขน ส่วนสไคล์ใหม่เป็นแบบมีแขนคล้ายชุดคลุมยาวทั่วไป และไม่มีการปกปิดใบหน้า

ภาพที่ 2.15-2.16 แสดงการแต่งกายของสตรีในชาอูดีอาระเบีย

ที่มา : <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=102690>

2.2.4.1 พฤติกรรมผู้บริโภคชาวอิหร่าน

ประชาชนชาวอิหร่านส่วนมากจะนิยมใช้สีดำ สีเทา สีน้ำตาล สีครีม สีกรมท่า สีน้ำเงิน สีเขียวเข้ม ฯลฯ ซึ่งเป็นสีที่ไม่ฉูดฉาดและเหมาะสมกับสถานที่ส่วนราชการและสาธารณชน โดยลักษณะการแต่งกายจะแตกต่างกันตามวาระและเพศดังนี้

1) สถานที่ส่วนราชการและสถานที่สาธารณะ

สตรีสวมใส่เสื้อคลุมยาวที่เรียกว่า มอน โท ซึ่งยาวต่ำกว่าหัวเข่าเป็นอย่างน้อย และ โปกผ้าคลุมศีรษะ บางคนมีการสวมซาโครทับ

ผ้าคลุมศีรษะมีหลายชนิด เป็นแบบที่เย็บรูปทรงสำเร็จรูป ซึ่งเรียกว่า มัก นะเอ๊ะ และผ้ารูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสนำมาพับครึ่งและ โปกศีรษะเรียกว่า รูตาลี ส่วนผ้าพันขารูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเรียกว่า ซอล มีสีและลายให้ผู้สวมเลือกใส่ตามใจชอบ

2) สถานที่ส่วนบุคคล

ในงานเลี้ยงสังสรรค์ อาทิเช่น งานแต่งงาน ซึ่งส่วนใหญ่จะจัดงานตามสโมสร จะแยกห้องการพบปะระหว่างสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีออกจากกัน ในห้องสังสรรค์ของสตรีอิหร่าน สตรีจะสวมใส่ชุดราตรี และประดับประดาเครื่องแต่งกายกันอย่างเต็มที่ และเครื่องแต่งกายที่ใช้ส่วนมากเป็นเครื่องแต่งกายที่มีราคา มียี่ห้อ (brand name) ที่บ่งบอกถึงรสนิยมของผู้ใช้ โดยเฉพาะสตรีผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจดี

2.3 ข้อมูลร้าน CG covergirls

2.3.1 ประวัติความเป็นมาของร้านซีจี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปิยะธิดา ศาสนูปถัมภ์ (อลาเวียร์) เจ้าของแบรนด์ CG cover girls เกิดความตั้งใจที่อยากมีส่วนทำให้คนเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดี มีความมุ่งมั่นที่จะรังสรรค์ผลงานออกมาเพื่อให้พี่น้องมุสลิมได้ใส่เสื้อผ้าสวยๆ กัน แฟชั่นเป็นเรื่องที่คนทั่วไปในยุคปัจจุบันหันมาสนใจกันมากขึ้น

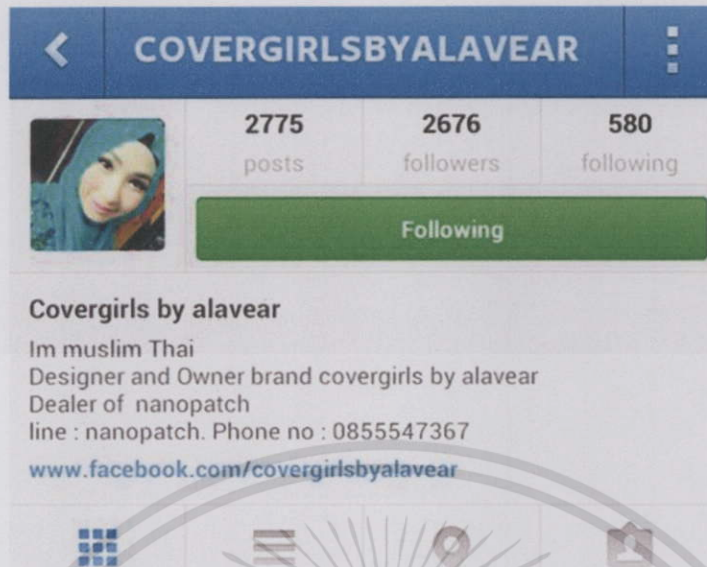
“ส่วนตัวเป็นคนชอบแต่งตัวอยู่แล้ว และได้มีโอกาสไปเรียนที่ International Islamic University Malaysia (UIA) ประเทศมาเลเซีย ด้วยความที่มีเพื่อนเยอะ และเราเป็นคนชอบแต่งตัว เพื่อนๆก็จะชอบสไตล์การแต่งตัวของเรา ตรงนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นเล็กๆ ที่ทำให้เรานำเสื้อผ้าจากไทยไปขาย หลังจากนั้นก็ไปเรียนต่อที่ประเทศออสเตรเลีย เกี่ยวกับธุรกิจระหว่างประเทศ ซึ่งก็ทำให้เราได้เปิดโลกทัศน์มากขึ้น ได้เห็นว่าเพื่อนมุสลิมทั่วโลกเขาแต่งตัวกันอย่างไร จึงนำมาดัดแปลงสไตล์รวมกัน และที่เรียนก็มีเพื่อนมุสลิมเยอะ แต่ส่วนใหญ่เขาไม่ได้คลุมฮิญาบ ต่อมาวันหนึ่งในรอมฎอน เพื่อนทั้ง 5 คนเห็นว่าเราแต่งตัวคลุมฮิญาบเรียบร้อยและดูดีได้ เขาก็เริ่มให้เราช่วยเลือกเสื้อผ้าให้ และเพื่อนๆทั้ง 5 คนก็เปลี่ยนมาคลุมฮิญาบกันหมด จากตรงนั้นจึงเป็นแรงบันดาลใจให้เราอยากทำเสื้อผ้ามุสลิมให้ออกมาดูดี และใส่ได้ในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่หนักถึงเสื้อผ้ามุสลิมที่ต้องเป็นชุดใส่ออกงานอย่างเดียว เลยคิดจะทำแบรนด์เสื้อผ้ามุสลิมขึ้นมาภายใต้แบรนด์ CG cover girls เจาะกลุ่มลูกค้าที่เป็นวัยรุ่น วัยทำงาน”

ภาพที่ 2.17 แสดง CoverGirls Service

ที่มา : <https://www.facebook.com/covergirlsbyalavear>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.18 แสดง Instagram : CoverGirlsbyalavear

2.3.2 การเริ่มธุรกิจของร้านซีจี

“หลังจากกลับมาจากออสเตรเลียได้ประมาณ 2 เดือน ก็เริ่มอยากทำเสื้อผ้า เพราะในประเทศไทยยังไม่ค่อยมีใครทำจริงจัง ส่วนใหญ่ตลาดที่มีก็จะรับมาจากอิน โดนีเซีย ตุรกี แล้วมาขายอีกที ซึ่งเริ่มต้นเราก็ทำแบบนั้น ซื้อมาจากแพลทินัม ประคูนบ้าง พอซื้อแล้วก็ลองใส่ถ่ายรูปลงเฟสบุค (พ.ศ.2554) แล้วก็ลองขาย ปรากฏว่าได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี คนที่เห็นในเฟสบุคชอบสไตลิ่งการแต่งตัวของเราและอยากให้เราเริ่มขายแบบจริงจัง ซึ่งเวียร์เริ่มต้นจากเงินทุน 5,000 บาท แล้วค่อยออกไปเรื่อยๆ จนถึงจุดหนึ่งลูกค้าก็ตอบรับมากขึ้น เราจึงเริ่มลงทุนอีก โดยเวียร์เป็นคนออกแบบเอง แล้วส่งให้ช่างตัดเย็บอีกที รวมถึงมีโอกาสดำเนินไปคู่แพชั่นกับกรมส่งออกๆ ที่ประเทศอิน โดนีเซีย เวียร์ก็นำรูปแบบมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับคนไทย เราก็ค่อยออกไปเรื่อยๆ จนผลตอบรับเป็นที่น่าพอใจมาก ล่าสุดเปิดหน้าร้านเป็นชื่อว่า CG cover girls ที่สินธรสเด็กเฮ้าส์”

2.3.3 ที่มาของคำว่า CG Cover girls

“เพราะคำว่า Cover หมายถึงปกปิด, ปกคลุม Girls แปลว่าผู้หญิง ซึ่งอาจจะหมายถึงผู้หญิงที่ปกปิดครอบคลุมสมบูรณ์ หรืออีกนัยหนึ่งในแง่ของศาสนาก็เป็นเหมือนการเรียกร้องเชิญชวนให้มุสลิมกันมาปกปิดกันเถอะ”

2.3.4 ผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายซีจี

“เป็นเสื้อผ้าแนวเรียบๆ เน้นสีสัน ใส่แล้วดูสากล มีความกระชับกระเฉง สามารถใส่ได้ในชีวิตประจำวัน เน้นผ้าที่ใส่แล้วสบาย เน้นการตัดเย็บรายละเอียดจะไม่เยอะมาก อาจจะมีแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ บางจุดที่ดูเหมือนจะใส่หลายชั้น เวียร์ก็แบบดักเย็บให้เป็นชุดเดียว เป็นผ้าคลุมที่ติดกับชุด ไม่จำเป็นต้องใส่หลายชั้นเกิน”

2.3.5 กลุ่มเป้าหมายของร้านซีจี

“เป้าหมายลูกค้าหลักของซีจี คือ สตรีวัยรุ่นและวัยทำงานชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย เน้นวัยทำงาน และอยากให้มีมุสลิมวัยรุ่นหันมาแต่งกายที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น อยากให้วัยรุ่นมองว่า การคลุมฮิญาบไม่ใช่เรื่องยาก และเรื่องยากในสังคม”

ภาพที่ 2.19 แสดงตัวอย่างกลุ่มลูกค้าซีจี

ที่มา : <https://www.facebook.com/covergirlsbyalavear>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.6 ผลงานประชาสัมพันธ์

ผลิตภัณฑ์แฟชั่นผ้า 3 BRAND คือ SAVAROVSKI, COVERGIRLS,
Dian pelangi ในงาน Muslim thai expo 2013
วันที่ 1 มิถุนายน 2556 เวลา 20.00 ณ สนามกีฬาเวเนซุเอลา

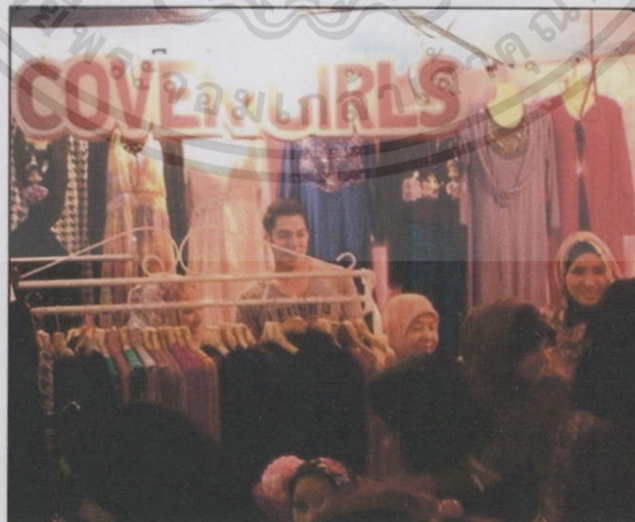

ภาพที่ 2.20 แสดงตัวอย่างสื่อประชาสัมพันธ์ Covergirls "in the gardens" ในวันที่ 1-2 มี.ย.56
ประธานเปิดงานในพิธี พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ ประธาน
ปิดงาน นายกฤษฎ์ลักษณ์

ที่มา : <https://www.facebook.com/covergirlsbyalavear>

muslimthaiexpo2013

ภาพที่ 2.21 แสดงตัวอย่างสื่อประชาสัมพันธ์ Covergirls ร่วมงาน muslimthai expo 2013

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.7 แหล่งจำหน่ายผลิตภัณฑ์ร้านซีจี
ปัจจุบันมี 4 สาขา ได้แก่

ภาพที่ 2.25 ร้านซีจีสาขากรุงเทพมหานคร

ที่มา : <https://www.facebook.com/covergirlsbyalavear>

ภาพที่ 2.26 ร้านซีจีสาขานราธิวาส

ที่มา : <https://www.facebook.com/covergirlsbyalavear>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.27 ร้านซีจีสาขาปัตตานี

ที่มา : <https://www.facebook.com/covergirlsbyalavear>

ภาพที่ 2.28 ร้านซีจีสาขาสตูล

ที่มา : <https://www.facebook.com/covergirlsbyalavear>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.8 อนาคตของซีจี

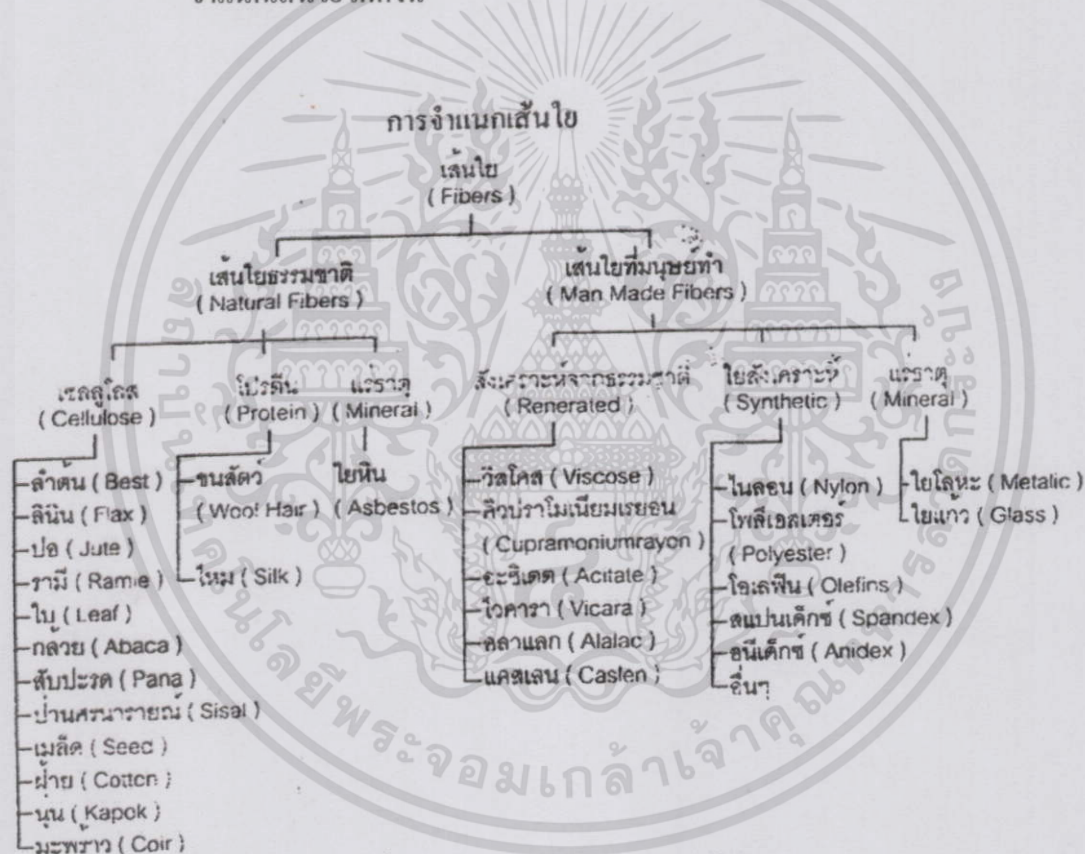
“เวียร์ตั้งใจจะพัฒนาร้านซีจีให้แข็งแรงขึ้นกว่าเกิด โดยเน้นที่วัยทำงาน ซึ่งอนาคตเราจะมีการผลิตลายลงบนผ้า เน้นงานทำมือ และใช้ผ้าของไทย มีแนวโน้มจะเปิดตลาดออกสู่อาเซียน ในประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย เพื่อให้ชาวต่างชาติได้เห็นศักยภาพของมุสลิมไทยอีกด้วย”

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ

2.4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้า

ผ้า (Fabric)

จำแนกเส้นใยได้ดังนี้

ภาพที่ 2.29 แสดงการจำแนกเส้นใย

ที่มา : คู่มือการออกแบบลายผ้าและเทคนิคการพิมพ์, อัจฉรา ไสละสุต, กรุงเทพฯ 2524

เส้นใยทั่วไปที่นำมาใช้ออกแบบเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆคือ

2.4.1.1 เส้นใยธรรมชาติ (Natural Fiber) เป็นเส้นใยที่ได้จากสิ่งมีชีวิตคือ เส้นใยจากพืชและเส้นใยจากสัตว์ ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ใยฝ้าย (Cotton)

ความสำคัญของใยฝ้าย

ฝ้ายเป็นใยธรรมชาติจากเมล็ดฝ้าย เป็นเส้นใยที่มีความสำคัญและใช้ประโยชน์มากที่สุด ประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ของใยที่ใช้ในอุตสาหกรรมทั่วโลกเป็นใยฝ้าย ระหว่างปี พ.ศ. 2523-2549 มีปริมาณการผลิตรวม 15-20 ล้านตัน

ภาพที่ 2.30-2.31 แสดงดอกฝ้าย (ซ้าย) ปุยฝ้าย (ขวา)

ที่มา : <http://202.28.48.140/isaninfo/?p=193>

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=keeta-aksara&group=9>

ภาพที่ 2.32-2.33 แสดงเมล็ดฝ้าย (ซ้าย) ด้ายฝ้าย (ขวา)

ที่มา : <http://pineapple-eyes.snru.ac.th/cram/index.php?q=node/57>

<http://guru.sanook.com/encyclopedia/%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%9B%E0%B8%A5%E0%B8%B9%E0%B8%81%E0%B8%9D%E0%B9%89%E0%B8%B2%E0%B8%A2/>

พันธุ์ฝ้ายและแหล่งผลิตที่สำคัญ

ฝ้ายพันธุ์ดี ที่นิยมปลูกในอุตสาหกรรมผลิตฝ้ายได้แก่ ฝ้ายพันธุ์ Sea Island American Pima Egyptian Asiatic และ American Upland ระยะเวลาที่ผลิตฝ้ายมากในปัจจุบันคือ จีน อินเดีย สหรัฐอเมริกา ปากีสถาน และอุซเบกิสถาน

ลักษณะของใยฝ้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใยฝ้ายเป็นใยจากเมล็ดของต้นฝ้าย ต้นฝ้ายชอบอากาศร้อนชื้น มีหลายพันธุ์ มีขนาดความกว้างเท่าๆกัน หรือใกล้เคียงกัน คือกว้างประมาณ 10-20 ไมครอน ส่วนความยาวขึ้นกับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น สายพันธุ์ ดินฟ้าอากาศและการเจริญเติบโต มี 3 ชนิด คือ ใยฝ้ายสั้น ใยฝ้ายยาวปานกลาง และใยฝ้ายยาว

ข้อดีของใยฝ้าย

ใยฝ้ายมีคุณสมบัติที่ดีหลายประการ กล่าวคือ เป็นเส้นใยที่ค่อนข้างเหนียว เมื่อแห้งจะมีความเหนียวประมาณ 4 กรัม/ดีเนียร์ และเมื่อเปียกความเหนียวจะเพิ่มขึ้น 10-30 เปอร์เซ็นต์ ใยฝ้ายเป็นใยที่ชอบน้ำ ดูดซึมความชื้นได้ประมาณ 8 เปอร์เซ็นต์ ใยฝ้ายดูดความชื้นได้เร็วและแห้งเร็ว ไม่มีปัญหาไฟฟ้าสถิต และ ไม่มีการกอดกันเป็นเม็ดขุย ฝ้ายทั้งตัวดีพอใช้ ทนต่อความร้อนสูง ได้ดี แข็งแรง ต้านทานการขูดถูได้ดี และมีความต้านทานต่อค้างสูงมาก

ข้อเสียของใยฝ้าย

ใยฝ้ายมีข้อเสียบางประการ กล่าวคือ มีความเงามันเพียงเล็กน้อย มีความยืดหยุ่นต่ำมาก ฝ้ายอาจหดหลังจากซัก เนื่องจากเกิดความตึงในระหว่างการและทอ ฝ้ายมีความต้านทานต่อเชื้อราต่ำ จึงถูกเชื้อราทำลายได้ง่าย ไม่ทนต่อกรด มีความยืดหยุ่นคืนตัวต่ำมาก ฝ้ายจึงยับง่าย ปัจจุบันนิยมตกแต่งกันยับด้วยสารเรซิน แต่มีผลให้ความเหนียวของผ้าลดลง และถ้านำไปซักด้วยสารฟอกขาวประเภทคลอรีน ผ้าขาวจะเปลี่ยนเป็นสีเหลือง นอกจากนี้ใยฝ้ายยังติดไฟลุกไหม้เร็ว

ประโยชน์ใช้สอยของฝ้าย

ใยฝ้ายมีความแข็งแรง สวยงามและให้ความรู้สึกสัมผัสที่ดี จึงใช้ประโยชน์ได้กว้างขวางได้แก่

- 1) เครื่องแต่งกาย ฝ้ายให้ความรู้สึกเย็นสบายในที่อากาศร้อน จึงเหมาะที่จะใช้ทำเครื่องแต่งกายสำหรับฤดูร้อน ผ้าที่ให้ความรู้สึกสบายขณะสวมใส่มักเป็นผ้าที่สามารถดูดซับความชื้นได้ดี ฝ้ายดูดซับเหงื่อและระบายความร้อนได้ดี ด้วยเหตุนี้เสื้อผ้าที่ทำจากใยฝ้ายจึงให้ความรู้สึกเย็นสบาย
- 2) เคะหะสิ่ง เนื่องจากฝ้ายดูดซับความชื้นได้ดี จึงเหมาะสำหรับผ้าที่ใช้ในบ้านบางประเภท เช่น ผ้าเช็ดตัว ผ้าเช็ดมือ ผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน และยังเหมาะสำหรับทำเสื้อผ้าเด็กอ่อน เช่น ผ้าอ้อม
- 3) ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ทำจากฝ้าย ได้แก่ ด้ายเย็บผ้า เทปผ้าสำหรับทำซีป และผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ เช่น สำลี ผ้าพันแผล เป็นต้น

การดูแลรักษาใยฝ้าย

ใยฝ้ายมีความแข็งแรง ทนความร้อนได้ดี และทนต่อค้าง จึงซักที่อุณหภูมิสูงได้ นอกจากนี้ยังทนต่อสารฟอกขาวคลอรีนได้ดี จึงฟอกขาวได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ลินิน (Flax)

ความสำคัญของลินิน

ลินินเป็นเส้นใยสำหรับทอผ้าที่เก่าแก่เป็นอันดับสองรองจากฝ้าย มีการขุดค้นพบต้นลินินในชุมชนโบราณอายุกว่า 10,000 ปีในสวิสเซอร์แลนด์ มัมมี่ของอียิปต์อายุกว่า 5,000 ปีก็ใช้ผ้าลินินห่อหุ้ม ทั้งพบภาพสลักของชาวอียิปต์โบราณเกี่ยวกับการเพาะปลูกลินิน ร่วมกับมะเดื่อ ข้าวสาทิ และมะกอกโอลิฟอีกด้วย ในกรีกและโรมันก็มีการใช้ผ้าลินิน

แฟลกซ์ เป็นเส้นใยเซลลูโลสธรรมชาติที่ได้จากลำต้นแฟลกซ์ เมื่อนำไปทำผืนผ้า ผ้าที่ได้ได้เรียกว่าผ้าลินิน นับเป็นเส้นใยจากลำต้นที่ไ้มากที่สุดเป็นอันดับสองรองจากปอ เนื่องจากผลผลิตในแต่ละปีไม่สูงนัก และต้องใช้แรงงานในการผลิตมาก ปัจจุบันผ้าลินินจึงกลายเป็นผ้าที่หายาก มีราคาแพง เนื้อผ้าที่ทำจากใยแฟลกซ์มักจะมีผิวสัมผัสไม่สม่ำเสมอ

ภาพที่ 2.34-2.36 แสดงดอกลินิน (ซ้าย) เมล็ดลินิน (ขวา) ด้ายลินิน (ล่าง)

ที่มา :

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Linum_lewisii,_blue_flax_flower,_Albuquerque.JPG

<http://www.precisionnutrition.com/all-about-flax>

http://almasriaco.en.busytrade.com/selling_leads/info/1059284/Sell-Scutched-Flax-Fiber.html

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะของลินิน

ลินิน จัดเป็นใยที่ค่อนข้างยาว (long staple fiber) ความยาวของเส้นใยอยู่ระหว่าง 2-20 นิ้ว เป็นเส้นใยขนาดกลาง มีขนาดหน้าตัด 15-18 ไมโครเมตร ตามธรรมชาติจะมีสีน้ำตาลอ่อนมีรูปร่างหน้าตัดเป็นรูปหลายเหลี่ยม ลักษณะตามยาวของลินินมองคล้ายลำไม้ไผ่ คือ มีลักษณะคล้ายเป็นข้อปล้อง

ข้อดีของลินิน

ลินินเหนียวมาก เมื่อแห้งมีความเหนียวประมาณ 6.5 กรัม/ดีเนียร์ เมื่อเปียกจะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ เป็นใยที่มีผิวสัมผัสพิเศษ คือหนาวๆ บางๆ มีความเงามัน สวยงามดี ให้ความรู้สึกสัมผัสที่ดี คุณซึมความชื้นได้ดีกว่าฝ้าย สามารถดูดความชื้นได้ประมาณ 12 เปอร์เซ็นต์ ดูดซึมความชื้นได้เร็วและแห้งเร็ว นอกจากนี้ลินินยังทนความร้อนได้สูงและต้านทานแสงแดดได้ดี ต้านทานราและแบคทีเรียดีกว่าฝ้ายเล็กน้อย และไม่มีปัญหาไฟฟ้าสถิต

ข้อเสียของลินิน

ลินินมีข้อเสียบางประการ เช่น มีความต้านทานต่อการขัดถูต่ำ จึงไม่ค่อยทนทานเหมือนฝ้าย ฝ้ายลินินค่อนข้างแข็ง ไม่ทิ้งตัว มีความยืดหยุ่นต่ำมาก (ยืดได้ประมาณ 2 เปอร์เซ็นต์) มีความยืดหยุ่นต่ำ จึงยับง่าย ฝ้ายลินินไม่ค่อยทนต่อสารฟอกขาว

ประโยชน์ใช้สอยของลินิน

ลินินมีความแข็งแรงมาก สามารถใช้ทำเส้นด้ายและผืนผ้าได้หลายแบบ ใยละเอียดเหมาะที่จะใช้ทำผ้าปูลินินเนียบาง ผ้าลูกไม้ ผ้าเช็ดหน้า และผ้าปูโต๊ะ ส่วนใยหยาบจะใช้ทำเชือก กระจับจุกของ ดาข่ายจับปลา ด้ายเย็บผ้า ท่อน้ำคั้นเพลิง ผ้าเรือใบ ผ้าเนื้อหยาบ อาจใช้ทำเครื่องแต่งกาย ผ้าม่านและผ้าตกแต่งบ้านอื่นๆ ใยสั้นๆ อาจใช้ทำผ้าเช็ดมือ และกระดาษมวนบุหรี่ ใยลินินสามารถดูดและคายความชื้นได้เร็ว ทำให้รู้สึกเย็นสบาย จึงเหมาะสำหรับเครื่องแต่งกายฤดูร้อน

การดูแลรักษาลินิน

เนื่องจากลินินมีความเหนียวมาก และจะยิ่งเหนียวขึ้นเมื่อเปียก จึงไม่มีปัญหาในเรื่องการซักน้ำ ลินินมีความทนทานต่อสารเคมีที่ใช้ทำความสะอาดผ้าทั่วไป จึงดูแลรักษาง่าย ฝ้ายลินินจะซักน้ำหรือซักแห้งก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม การฟอกขาวฝ้ายลินินบ่อยๆ อาจทำให้ผ้าเปื่อยขาดง่าย โดยทั่วไปฝ้ายลินิน ไม่สกปรกง่าย ไม่จำเป็นต้องฟอกขาว ลินินทนความร้อนได้ดี จึงสามารถรีดอุณหภูมิสูงได้

2.4.1.2 เส้นใยสังเคราะห์ (Man Made Fiber) เป็นเส้นใยที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นได้แก่ - ผ้าชีฟอง (Chiffon)

ลักษณะของผ้าชีฟอง

ผ้าชีฟอง นิยมนำมาตัดเป็นเสื้อกระโปรง ทั้งกระโปรงสั้นและกระโปรงยาวแบบต่างๆ สามารถพิมพ์ลายลงบนผ้าได้ เช่น ลายดอกไม้ ลายกราฟิก ฯลฯ และยังเป็นผ้าที่เหมาะสมกับอากาศของประเทศไทยที่มีทั้งร้อนชื้นเป็นอย่างมาก

คุณสมบัติของผ้าชีฟอง

ผ้าชีฟองมีคุณสมบัติที่บางพลิ้ว ถ่ายเทอากาศได้ดี ไม่ดูดซับสิ่งสกปรก สามารถซักล้างได้ง่าย แห้งเร็วจะรีดหรือไมรีดก็ได้ เส้นใยที่ทอผ้าชีฟองมักจะมีส่วนผสมของ โพลีเอสเตอร์ด้วย จึงทำให้เนื้อผ้ามีคุณสมบัติบางเบา พลิ้ว

การดูแลรักษาผ้าชีฟอง

เนื่องจากผ้าชีฟองมีคุณสมบัติที่ค่อนข้างจะเบาบางมาก ดังนั้นการดูแลรักษาจึงต้องดูแลให้เหมาะสมกับเนื้อผ้า การซักควรซักด้วยมือและขี้เพียงเบาๆ ไม่ควรซักด้วยเครื่อง เพราะอาจทำให้เส้นใยเสียหายขาดได้ การรีดไม่ควรใช้ไฟแรง และในขณะที่รีดควรใช้ผ้าฝ้ายที่ทนความร้อนของเตารีดรองรีดก่อน เพื่อไม่ให้ความร้อนของเตารีดกินเนื้อผ้าชีฟอง แต่ผ้าชีฟองมีลักษณะพลิ้วไม่ยับและเสียดทรงง่าย จึงไม่จำเป็นต้องรีด

- ผ้าซาติน (Satin)

ลักษณะของผ้าซาติน

ผ้าซาติน เป็นผ้าที่มีส่วนผสมของเส้นใยโพลีเอสเตอร์ 100% ทำให้ลักษณะของผ้าจะลื่นๆขึ้นเงามัน ผ้าเนื้อแข็ง ไม่หนา เนื้อเบา ไม่ทิ้งตัว แต่เป็นเงา เนื้อลื่น มีทั้งยัดและไม่ยัด

คุณสมบัติของผ้าซาติน

ผ้าซาตินจะมีเนื้อแข็ง ไม่หนา เนื้อเบา ไม่ทิ้งตัว แต่เป็นเงา เนื้อลื่น มีทั้งยัดและไม่ยัด บางชนิดจะมีเนื้อนุ่ม ทั้งตัว มันวาว ดูหรูหรา และไม่ดูดซับสิ่งสกปรก ซึ่มแล้วซักออกง่าย ผ้าจะไม่ยับเพราะเป็นผ้าใยสังเคราะห์ และมีสีสวยขึ้นเงาสะท้อนแสงไฟ และเนื่องจากเป็นผ้าใยสังเคราะห์ จึงไม่ทนทาน

การดูแลรักษาผ้าซาติน

ไม่ต้องรีดก็ได้ ประหยัดพลังงาน ให้สัมผัสนุ่มลื่น เย็นสบายตัว

2.4.1.3 เส้นใยผสม เส้นใยผสมส่วนมากเป็นการนำเส้นใยธรรมชาติและเส้นใย

สังเคราะห์มาทอผสมกัน ในอัตราส่วนต่างๆ เพื่อแก้ไขคุณสมบัติที่ด้อยบางอย่างของเส้นใยธรรมชาติ และเส้นใยสังเคราะห์ทำให้ผ้ามีคุณสมบัติที่ดีขึ้นและราคาถูกลง เช่น ผ้าฝ้ายจะยับง่ายแต่แก้ไขได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยตกแต่งสำเร็จให้ทนยับได้ โดยวิธีการผสมเส้นใยฝ้ายกับเส้นใยที่มีความเหนียวไม่หดหรือยับง่าย

- โพลีเอสเตอร์ (Polyester)

ลักษณะของโพลีเอสเตอร์

ใยโพลีเอสเตอร์เป็นผลผลิตระหว่างปฏิกิริยาของไดไฮดริกแอลกอฮอล์และกรดไดคาร์บอกซิลิก ปั่นเป็นเส้นด้ายด้วยวิธีปั่นหลอม โพลีเอสเตอร์ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางและรวดเร็วกว่าใยสังเคราะห์ชนิดอื่นๆ

โพลีเอสเตอร์เป็น ใยสังเคราะห์จากสารอินทรีย์ เนื้อผ้าจะค่อนข้างหนา มักจะใช้ปริมาณเส้นใยทั้งสองต่างกัน เช่น โพลีเอสเตอร์ 65% ฝ้าย 35% หรือโพลีเอสเตอร์ 50% ฝ้าย 50% ใยโพลีเอสเตอร์ปกติเป็นสีขาว ซึ่งจะเพิ่มความขาวสดใสได้โดยเติมสารที่ทำให้ใยขาวสดใสลงไป ในขณะที่ผลิตเส้นใย

ข้อดีของโพลีเอสเตอร์

ใยโพลีเอสเตอร์มีความยืดหยุ่นได้ดีและไม่ยับง่าย คงรูปได้ดี ซักง่าย แห้งเร็ว ไม่ยืดหรือหดง่ายยับยาก ไม่ต้องรีด ด้านทานการขัดสีได้ดี ดูดสีเยี่ยมได้ดี สีไม่ตก มีความเหนียว ยึดกลับหรือจับจีบถาวรได้ ทนต่อแมลงได้ดีมากและแมลงไม่กัดกิน สามารถย้อมสี (Dyeing) ได้ง่ายโดยใช้สีย้อมเพอร์มาและสีย้อมโซลิก สามารถสกรีนได้

ข้อเสียของโพลีเอสเตอร์

ข้อมลิตดียวก ไวก่อความร้อนและเกิดไฟฟ้าสถิต เมื่อเป็อนน้ำมันหรือสารไขมันจะติดแน่นซึกอออกยาก ผ้าที่ทอจากเส้นใยชนิดสั้นจะปรากฏเม็ดหรือขุยบนผิวผ้า ผ้าที่ทอจากใยชนิดยาวใยอาจลื่นหลุดออกมาได้ง่าย

ประโยชน์ใช้สอยของโพลีเอสเตอร์

ได้รับความนิยมอย่างมากและรวดเร็ว ปริมาณการนำไปใช้เป็นอันดับสองรองจากฝ้าย เพราะคุณสมบัติที่ดีหลายประการ เช่น ทนยับ คงตัว ลื่นรูปได้ดีและดูแลรักษาง่าย ซักแล้วสวมได้เลยหรือรีดเพียงเล็กน้อย นอกจากนั้นยังมีลักษณะคล้ายใยธรรมชาติ สามารถนำไปผสมกับใยชนิดอื่นได้ดีมาก โดยเฉพาะผสมกับฝ้าย ซึ่งผ้าจำนวนมากในท้องตลาดเป็นผ้าใยโพลีเอสเตอร์หรือใยผสมโพลีเอสเตอร์ ซึ่งการนำผ้าไปผสมกับใยอื่นช่วยให้ผ้านั้นมีคุณสมบัติขึ้นหลายประการ เช่น เหนียว ทนทาน ทนยับ คงรูป ดูแลรักษาง่าย ซึ่งการผสมนี้นอกจากทำให้ผ้ามาใช้แล้ว ยังทำให้ผ้ามีเนื้อและผิวสัมผัสแปลกใหม่ขึ้นมามากมาย

การดูแลรักษาโพลีเอสเตอร์

สามารถซักล้าง ทำความสะอาดได้ง่าย ทนต่อสารฟอกขาวทุกชนิดและแมลงไม่กัดกิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับสี

2.4.2.1 สีสกรีน

สีสกรีนสีที่ใช้สำหรับงานสกรีนลงบนเสื้อยืดหรือผ้า โดยทั่วไปแบ่งได้ เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ใช้สีสกรีนสีประเภทเชื่อน้ำ สีสกรีนประเภทนี้จะอาศัยน้ำเป็นตัวละลายเนื้อสี (pigment) และแป้งพิมพ์ (Print paste) เข้ากันเป็นเนื้อเดียว โดยแป้งพิมพ์ที่เตรียมไว้สำหรับผสมกับสีสกรีนจะมีส่วนผสมของสารยึดเกาะ (Binder) เพื่อช่วยในการยึดติดบนเส้นใยของเสื้อผ้า ส่วนสีสกรีนอีกประเภทที่นิยมนำมาใช้กับการสกรีนเสื้อ คือ สีพลาสติกซอล ซึ่งมีองค์ประกอบหลักของเนื้อสีผลิตมาจาก PVC และ Plasticizer โดยอาศัยน้ำมันเป็นตัวทำละลาย

สีสกรีนสีเชื่อน้ำ (water based screen ink) สามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภทตามคุณสมบัติของแป้งพิมพ์ที่นำมาใช้ผสมสีสำหรับสกรีนเสื้อดังนี้

- 1) สีสกรีนสีแบบสีจิม คุณสมบัติของสีสกรีนประเภทนี้ เนื้อสีจะมีความละเอียด สามารถซึมลงไปถึงเส้นใยผ้าและเนื้อสีจะมีความโปร่งใส เมื่อนำไปสกรีนลงบนเสื้อยืดแล้ว สกรีนจะให้ผิวสัมผัสที่เรียบจนแทบเป็นเนื้อเดียวกับเสื้อ ด้วยเหตุที่เนื้อสีมีความโปร่งจึงนิยมนำไปใช้ในงานสกรีนบนเสื้อสีอ่อน
- 2) สีสกรีนสีแบบสีลอย คุณสมบัติของสีลอยคือ เนื้อสีจะมีความละเอียดน้อยกว่าสีจิม ทำให้เนื้อสีเกาะติดอยู่บนเส้นใยของผ้า เมื่อสกรีนลงเสื้อผิวสัมผัสจะให้ความรู้สึกถึงลวดลายที่มีความหนาขึ้นมาจากเนื้อผ้า และเมื่อลองดึงหรือยืดลายสกรีนจะสังเกตเห็นถึงเนื้อสีที่แยกออกจากกันจับ อยู่บนผิวของเนื้อผ้า และเนื่องจากเนื้อสีของสีประเภทนี้จะมี ความทึบแสงจึงเหมาะที่จะนำไปสกรีนลง บนเสื้อสีเข้ม หรือนำไปสกรีนรองพื้นสีขาวบนเสื้อสีเข้มแล้วจึงสกรีนทับด้วยสีจิม ข้อเสียของสีลอยคือแห้งเร็วซึ่งทำให้บล็อกสกรีนตันง่าย หมึกสกรีนติดหลังบล็อก
- 3) สีสกรีนสีแบบสียาง คุณสมบัติของสียางเนื้อสีจะมีความยืดหยุ่นสูงและมีความเงาให้สีที่สด เมื่อสกรีนลงบนเนื้อผ้า เนื้อสีจะไปจับอยู่บนเส้นใยเช่นเดียวกับสีลอย ผิวสัมผัสจะมี ความหนา(บาง)ของลายสกรีน และเมื่อลองดึงเนื้อผ้าเพื่อยืดลายสกรีนออก เนื้อสีจะยืดออกตามเนื้อผ้าเสมือนมีความยืดหยุ่นเป็นเนื้อเดียวกัน และเนื่องด้วยเนื้อสีมีความทึบแสงจึงสามารถสกรีนได้ทั้งบนเสื้อสีอ่อนและสี เข้ม โดยไม่ต้องรองพื้นก่อน

4) สีสกรีนเสื้อแบบสีนูน ในหมึกพิมพ์จะผสมสารที่ทำให้เกิดการฟูขึ้นของเนื้อสีเมื่อนำไปอบด้วยความร้อนหลังจากสกรีน ทำให้ลวดลายมีความหนาขึ้น โดยทั่วไปจะนำไปใช้ในงานสกรีนตัวอักษรหรือลายสกรีนที่ต้องการให้เกิดผิวสัมผัสมีความนูนเป็น 3 มิติ

ภาพที่ 2.37-2.38 แสดงสีสกรีน (ซ้าย) ผงสีสกรีน (ขวา)

ที่มา :

<http://www.pandascreen.com/main/content/%E0%B8%AA%E0%B8%B5%E0%B8%AA%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%99%E0%B9%80%E0%B8%AA%E0%B8%B7%E0%B9%89%E0%B8%AD-Screen-Printing-Ink>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.2.1 สีย้อม

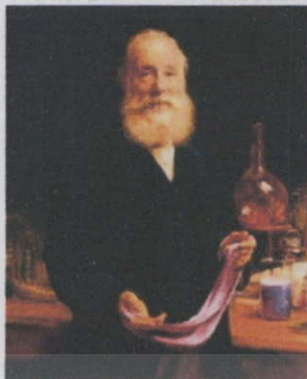

ภาพที่ 2.39 แสดงผ้าที่ได้จากการย้อม

ที่มา : <http://www.graysonstudios.com/blog/>

แม้มนุษย์จะรู้จักวิธีย้อมสีผ้าจากธรรมชาติตั้งแต่หลายพันปีก่อน แต่เพิ่งรู้จักการใช้สีย้อมผ้าสังเคราะห์เมื่อปี ค.ศ. 1856 โดยนายวิลเลียม เพอร์กิน (William Perkin) นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษพบวิธีสังเคราะห์สีม่วงโดยบังเอิญ ส่งผลให้ในเวลาต่อมา นักวิทยาศาสตร์สามารถค้นพบวิธีสังเคราะห์สีใหม่ๆ นับร้อยสี ปัจจุบันมีการผลิตสีสังเคราะห์ออกมามากมาย และสามารถแบ่งสีออกได้หลายประเภท เพื่อให้เหมาะกับเส้นใยแต่ละชนิด และกระบวนการย้อมซึ่งมีลักษณะต่างกัน จึงมีการจำแนกสีย้อมด้วยวิธีต่างๆ โดยวิธีที่นิยมมากที่สุด คือ การจำแนกสีตามการนำไปใช้ เพราะสีย้อมผ้าที่มีคุณภาพต้องมีความคงทนในการซัก มีความคงทนต่อแสง และต้องมีความคงทนต่อความร้อน ซึ่งกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมแบ่งสีย้อมตามวิธีใช้เป็น 12 ประเภท ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.40 แสดงวิลเลียม เพอร์กิน

ที่มา : <http://www.scientific-web.com/en/Chemistry/Biographies/WilliamPerkin01.html>

1) สีดิสเพอร์ส (Disperse Dyes) เป็นสีที่ผลิตขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ย้อมเส้นใยเซลลูโลสอะซิเตต (cellulose acetate) และนำมาย้อมเส้นใยโพลีเอสเตอร์ (polyester) ได้ด้วย เนื่องจากเส้นใยทั้งสองประเภทสามารถดูดน้ำได้น้อย สีดิสเพอร์สมีสมบัติทนแสงและการซักฟอกค่อนข้างดี แต่สีซีดง่ายหากถูกควันทันหรือก๊าซบางชนิด สีประเภทนี้มีสมบัติไม่ละลายน้ำ แต่จะแขวนตัวเป็นละอองขนาดเล็กมากลอยตัวในน้ำเมื่อมีสารช่วยกระจายตัว (dispersing agent) ที่เหมาะสมสามารถย้อมในน้ำธรรมดา ไม่ต้องใช้สารเคมีชนิดอื่นช่วย นอกจากสารพา (carrier) ให้ตัวสีเข้าไปใกล้เส้นใยเท่านั้น

2) สีรีแอกทีฟ (Reactive Dyes) เป็นสีที่ละลายน้ำได้ มีประจุลบ เมื่ออยู่ในน้ำมีฤทธิ์เป็นด่าง สีย้อมชนิดนี้เหมาะกับการย้อมเส้นใยเซลลูโลสมากที่สุด โมเลกุลของสีจะยึดจับกับหมู่ไฮดรอกซิล (OH-) ของเซลลูโลส และเชื่อม โขงติดกันด้วยพันธะโควาเลนต์ในสถานะที่เป็นด่าง กลายเป็นสารประกอบเคมีชนิดใหม่กับเซลลูโลส สีรีแอกทีฟมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ย้อมติดที่อุณหภูมิสูง 70-75 °C และกลุ่มที่ย้อมติดที่อุณหภูมิต่ำ สีรีแอกทีฟให้สีที่สดใส ทุกสีติดทนในทุกสถานะ สมบัติการละลายและดูดติดเส้นใยของตัวสีทำให้สีเข้าไปอยู่ภายในเส้นใย และเมื่อเกิดปฏิกิริยาตัวสีจะยึดติดเส้นใย

3) สีเบสิก (Basic Dyes) เป็นเกลือของด่างอินทรีย์ละลายน้ำได้ ย้อมติดเส้นใยเซลลูโลสได้เพียงเล็กน้อยหรือไม่ติดเลย มีโครโมฟอร์ (chromophore) ให้ประจุบวก (cation) บางครั้งเรียก สีแคทไอออน ถ้าย้อมเส้นใยเซลลูโลส เส้นใยต้องย้อมด้วยสารประกอบที่สามารถก่อรูปเป็นสารที่ไม่ละลายน้ำกับตัวสีได้ก่อน เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นเสมือนหนึ่งสะพานเชื่อม โขงระหว่างตัวสีกับเส้นใย สารประกอบนี้เรียกว่า สารช่วยติด (mordant) สีในกลุ่มนี้มีสีสดใส แต่ไม่ทนแสง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยามให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) **สีแอซิด (Acid Dyes)** คือ ตัวสีที่เกิดจากสารประกอบอินทรีย์ที่ละลายน้ำได้ ส่วนใหญ่เป็นเกลือของกรดกำมะถัน ย้อมติดเส้นใยโปรตีนได้ในน้ำย้อมที่มีฤทธิ์กรดเจือจาง ใช้ย้อมเซลลูโลสที่ไม่ใช่เซลลูโลสบริสุทธิ์ได้ เช่น ปอ ป่าน และเส้นใยโพลีเอไมด์ (polyamide) เป็นต้น

5) **สีมอร์แดนท์และพรีเมทัลไลซ์ (Mordant and Premetallized Dyes)** เป็นสีแอซิดที่สามารถก่อรูปเป็นสารประกอบเชิงซ้อน (complex) กับ โลหะบางชนิดได้ โดยสารประกอบเชิงซ้อนที่ก่อรูปใหม่นี้ไม่ละลายน้ำ ตามทฤษฎีเชื่อกันว่า โครงสร้างของเส้นใยจะสามารถรวมตัวกับไอออนของโลหะ ก่อรูปเป็นสารประกอบภายในทำให้สีมีความคงทนดีขึ้น ตัวสีเหล่านี้ยังคงเรียกว่า สีไคเรกท์ ส่วนที่เรียกว่า สีมอร์แดนท์ต้องเป็นกลุ่มสีซึ่งใช้ย้อมเฉพาะเส้นใยโปรตีน

6) **สีไคเรกท์ (Direct Dyes)** เป็นสีสังเคราะห์ชนิดแรกที่ติดเส้นใยฝ้ายได้โดยไม่ต้องใช้สารช่วยติด บางครั้งเรียกสีย้อมฝ้าย ส่วนใหญ่เป็นสารประกอบเอโซ (AZO) มีน้ำหนักโมเลกุลสูง มีหมู่กรดซัลโฟนิค ซึ่งทำให้ตัวสีละลายน้ำได้ นิยมใช้ย้อมเส้นใยเซลลูโลสที่ไม่ต้องการความคงทนต่อกระบวนการใช้น้ำมาก

7) **สีเอโซอิก (Azoic Dyes)** เป็นสีในกลุ่มสารประกอบเอโซเหมือนกัน แต่ตัวสีไม่ละลายน้ำ ก่อรูปเป็นสีบนเส้นใยได้โดยการย้อมด้วยสารประกอบฟีนอล (phenol) ซึ่งละลายน้ำได้ก่อน สีในกลุ่มนี้ใช้ย้อมเส้นใยเซลลูโลสเท่านั้น เพราะสารประกอบฟีนอลเป็นอันตรายต่อเส้นใยโปรตีน

8) **สีวัต (Vat Dyes)** เป็นสีที่มีความคงทนดีที่สุดในบรรดาสีที่ใช้ย้อมเส้นใยเซลลูโลส โดยอาศัยสารรีดิวซ์ที่เหมาะสมจึงจะติดเส้นใยเซลลูโลสได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่สีวัตทุกตัวจะมีความคงทนเหมือนกัน นอกจากนี้สีวัตสามารถใช้ย้อมเส้นใยโปรตีน เส้นใยสังเคราะห์บางชนิดได้ด้วย

9) **สีกำมะถัน (Sulphur or Sulphide Dyes)** สีประเภทนี้ย้อมติดเส้นใยเซลลูโลสได้ดีเมื่อละลายในน้ำที่มีสภาพเป็นด่าง สีชนิดนี้ไม่สดใส

10) **สีออกซิไดซ์ (Oxidation Colorants)** เป็นสีที่มีความคงทน แต่ไม่นิยมใช้ในงานอุตสาหกรรม

11) **สีโอเนียม (Onium Dyes)** เป็นสีพิกเมนต์ที่ละลายน้ำได้ โดยเลือกพิกเมนต์ที่มีสมบัติคงทนต่อสารเคมีและแสงนำมาปรับปรุงให้มีกลุ่มเคมีที่ละลายน้ำได้ นิยมใช้พิมพ์ผ้ามากกว่าย้อม

12) สีมินอรัล (Mineral Colorants) เป็นสารประกอบอนินทรีย์ที่ไม่ละลายน้ำหลายชนิด นิยมใช้ย้อมเส้นใยเซลลูโลส

ภาพที่ 2.41 แสดงตัวอย่างผ้าจากการย้อม

ที่มา : <http://www.fibers.com/blog/what-are-clothing-fabric-Dyess-made-of/>

2.4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุ

2.4.3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุประกอบเสื้อผ้า

เป็นวัสดุที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ในแง่ของการใช้งาน เพื่อความสะดวกในการสวมใส่ ถอดทำความสะอาด วัสดุปิดเกาะที่สคัญได้แก่

1) ซิป ใช้ยึดติดกันระหว่างผ้า 2 ผืน โดยการรูดเปิดปิด โดยการเย็บซิปติดกับผ้า ให้แนวของรอยต่อตรงกัน วัสดุที่ใช้ทำซิปมีทั้ง โลหะและ ไนลอน ซิปเหมาะกับส่วนที่ต้องมีการเปิดปิดบ่อยๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

- ชนิดปิดท้าย (Closed-end fastener) มีเฉพาะตัวกั้นด้านหลัง หรือมีตัวกั้น ด้านบนและด้านล่าง สำหรับยึดแถบผ้าทั้งสองให้ติดกัน เพื่อไม่ให้ปลายทั้งสองแยกเป็นอิสระเมื่อแยกซิปจนสุด

- ชนิดเปิดท้าย (Opened-end fastener) เป็นซิปที่มีเดือยและตัวสวมที่ปลายแถบผ้าทั้งสองด้านเพื่อให้สามารถถอดแยกเป็นอิสระได้เมื่อซิปเปิด และต้องสวมกลับให้เข้าที่พอดีก่อนรูดซิปปิด

2) ยางยืด เป็นวัสดุที่ช่วยในเรื่องของการปรับขนาด เพราะมีความยืดหยุ่น สามารถรองรับขนาด ที่แตกต่างกัน ได้ ยางยืดเป็นวัสดุที่นิยมในเสื้อผ้าอุตสาหกรรม ยางยืดที่นิยมใช้ มี 2 แบบ คือ แบบเส้นด้ายเดี่ยว และแบบเป็นแถบ แบบเส้นด้ายเดี่ยวมีตั้งแต่ขนาดเล็กเท่าเส้นด้าย ใช้เย็บเสื้อที่ต้องการเข้ารูปพอดีตัว เย็บเป็นเกล็ดหรือตะเข็บก็ได้ แบบเป็นแถบมีขนาดเล็กจนถึงขนาดใหญ่ มีหลากหลายสี หลายลวดลาย สามารถเลือกใช้ได้ตามความต้องการของผู้บริโภค

3) เวลโครหรือเทปตีนตุ๊กแกเป็นแถบยาวคล้ายฉิป แถบด้านหนึ่งมีปุ่มเล็กๆ ส่วนอีกแถบจะเป็นฝอย

4) กระจุก มีหลายชนิดทั้งที่ติดประดับและใช้งานจริง กระจุกทำจากวัสดุหลายชนิด เช่น พลาสติก วัสดุธรรมชาติ และกระจุกปี่ที่ใช้ผ้ามาขึ้นรูป ขนาดของกระจุกจะแตกต่างกันไปตามการใช้งาน เช่น กระจุกติดเสื้อเด็กเล็กต้องใช้กระจุกเม็ดใหญ่ เป็นต้น การที่กระจุกจะประกบผ้าเข้าด้วยกัน จะต้องประกบด้วยรังคัม ซึ่งรังคัมมีหลายประเภท ขึ้นอยู่กับความต้องการใช้สอยหรือประเภทของกระจุก เช่น รังคัมแบบปัก แบบเจาะ รังคัมแบบห่วง รังคัมที่ใช้กับกระจุกเงิน เป็นต้น

2.4.3.2 วัสดุตกแต่งริม

1) ริมปั่น มีจำหน่ายในรูปแบบของริมปั่นที่ผลิตจากผ้า ไนลอนสีพื้นและริมปั่นที่ปักลวดลายต่างๆ มีขนาดต่างกันและมีสีต่างๆ ใช้ตกแต่งบนเสื้อ โดยการเย็บทาบขอบ หรือใช้ทาบปิดรอยตะเข็บ นอกจากนั้นริมปั่นเส้นเล็กๆ ยังสามารถใช้ปักลวดลายได้เช่นเดียวกับไหม

2) ผ้าก๊วนขอบ มีหน้าที่ปกปิดรอยขอบในการเย็บ หรือร่องรอยที่ต้องการปิดซ่อนให้เกิดความเรียบร้อยสวยงาม วัสดุที่นำมาทำก๊วนสามารถแบ่งได้ 2 ชนิด คือ ผ้าก๊วนขอบสำเร็จรูปได้แก่ ผ้าฝ้ายและผ้าไนลอน และผ้าก๊วนของที่ทำขึ้นเป็นกรณีพิเศษ โดยอาจจะใช้ผ้าตัวเสื้อนั้นทำก๊วนเลยเพื่อไม่ต้องการให้ก๊วนกับตัวเสื้อต่างกันมากนักหรือต้องการลวดลายผ่านนั้นๆ

3) ลูกไม้และผ้าปัก โดยทั่วไป ลูกไม้ที่ใช้เพื่อการตกแต่งเสื้อผ้ามักจะทำด้วยมือ โดยวิธีการถักการทอ หรือการทำให้เกิดลวดลายที่สวยงามบนพื้นของผ้า โปร่ง ซึ่งจะให้ความรู้สึกหรูหรา แต่ในปัจจุบันลูกไม้ตกแต่งที่ผลิตด้วยเครื่องจักรสามารถผลิตได้สวยงามพอๆ กับชนิดที่ทำมือ อีกทั้งยังมีให้เลือกมากมายหลายแบบหลายสี และจำหน่ายในราคาที่ถูกลงกว่าลูกไม้ที่ทำด้วยมือ เมื่อนำไปตกแต่งบนเสื้อผ้ายิ่งคงรักษาความรู้สึกหรูหรา ได้เช่นเดิม ลูกไม้ที่นำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้ามียุคหลายชนิด สำหรับลูกไม้ที่ใช้ตกแต่งเสื้อที่มีเนื้อบางเบาจะเหมาะกับชุดกลางคืนมากกว่ากลางวัน เป็นต้น

4) วัสดุตกแต่งขอบที่ไม่ใช่ผ้า เช่น ลูกบิด เมล็ดพืช หินสี โลหะ มุก ฯลฯ เพื่อเพิ่มความแปลกใหม่และให้ความรู้สึกได้หลากหลายอารมณ์มากขึ้น

5) ไหมปัก มีลักษณะเป็นใจ เป็นหลอด หรือเป็นเข็ม มีขนาดและสีให้เลือกมากมาย ไหมปักที่นิยมนำมาใช้ตกแต่งเสื้อผ้านี้ ได้แก่ ไหมปัก ค้ายมันและไหมพรม เทคนิคที่ใช้ตกแต่งที่นิยมคือ การถักลวดลายลงบนตัวเสื้อ การทำลายบนเสื้อ โดยการเลาะค้ายทอแล้วใช้ไหมถักและใช้ในการจับส้อม เป็นต้น

6) ชายครุยและพู่ ชายครุยที่ใช้ในการตกแต่งเสื้อมี 2 ชนิด คือ ชายครุยสำเร็จและชายครุยประดิษฐ์ ซึ่งทำจากเส้นไหม เส้นค้ายฝ้าย เชือกเส้นเล็ก หรือผ้าหนังเทียม นอกจากนั้นยัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นิยมใช้วิธีการเลาะเส้นด้ายพุ่งจากผ้าตัวเสื้อและปล่อยให้ด้ายยืนเป็นชายครุย ทำบริเวณชายเสื้อ ปลายแขน กระเป๋ และปกเสื้อ ส่วนฟูเป็นวัสดุตกแต่งเสื้อผ้าอีกชนิดหนึ่งที่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน ฟูทำจากเส้นด้ายหรือไหมพรมมามัดรวมกัน ทำให้หลายชนิดและหลายสี ฟูที่ใช้ตกแต่งเสื้อมี 2 แบบ คือ ฟูแบบมัด และฟูแบบวงกลม

7) เป็ยและแถบ เป็ยผลิต โดยการทอและการถักนิต ใช้เส้นด้าย 3 เส้นหรือมากกว่า สอดทแยงเหมือนการถักผมหั้ว มีลักษณะกลมหรือแบนคล้ายริบบิ้น มีทั้งขนาดเล็กและใหญ่ ตัวอย่างเช่น เป็ยแผ่นเรียบ (Flat braid) เป็ยกลมเส้นเล็ก (Soutache or Narrow bias braid) แถบเป็ยหุ้มริม (Pre-faded braid)

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีในการผลิต

2.5.1 การพิมพ์ผ้า (Printing)

ถือเป็นอีกหนึ่งในหลากหลายกรรมวิธีที่นำมาใช้ในการทำให้เกิดลวดลายบนผ้า โดยผ้าที่ถูกนำมาใช้ในการพิมพ์สกรีนสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ ผ้าหลา (ผ้ามัน) และผ้าซัน (รวมถึงเสื้อสำเร็จรูป) ซึ่งกระบวนการที่ถูกนำมาใช้ในการพิมพ์ผ้ามีทั้งที่เป็นแบบใช้เครื่องจักรอัตโนมัติโดยเฉพาะอุตสาหกรรมการพิมพ์ผ้าขนาดใหญ่และตาม โรงงาน เช่น เครื่องพิมพ์แบบ Rotary Screen, Roller Screen, Flat Bed Screen , Digital Printing เป็นต้น และการพิมพ์ผ้าโดยอาศัยแรงงานคน (Hand Printing) โดยประเภทการพิมพ์สกรีนลงบนผ้าสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทหลัก ๆ คือ

2.5.1.1 การพิมพ์โดยตรง (Direct printing)

คือ การพิมพ์ลวดลายสีลงบนผ้าโดยตรง ผ้าที่พิมพ์ถ้าเป็นผ้าฝ้ายนิยมฟอกขาวและชุบมันก่อน การพิมพ์วิธีนี้ผ้าที่พิมพ์มักเป็นผ้าขาวหรือผ้าย้อมสีอ่อน ลวดลายอาจจะเป็นสีเดียวหรือหลายสีก็ได้

1) การพิมพ์แบบใช้สารกัศสี (Discharge printing)

ผ้าที่ใช้พิมพ์ต้องทำการย้อมสีก่อน เลือกตัวสีที่สามารถฟอกออกได้ง่าย พิมพ์ด้วยแป้งพิมพ์ผสมสารฟอกสี สารฟอกสีจะฟอกสีพื้นออก เกิดลวดลายสีขาว วิธีนี้เรียกว่า White Discharge ถ้าต้องการให้ลวดลายเป็นสี ใช้วิธีการเดิมสีที่ทนสารฟอกสีลงไปด้วยพร้อมกับสารฟอกสี เมื่อพิมพ์สารฟอกสีจะกำจัดสีพื้นออก แล้วสีที่ผสมไว้กับสารจะซึมลงไปแทนที่ วิธีนี้เรียกว่า Colored Discharge

2) การพิมพ์ด้วยสารกันสี หรือพิมพ์แบบรีซิส (Resist printing)

เป็นการพิมพ์ที่มีต้นแบบมาจากการทำบาติกของชาวอินโดนีเซีย จะพิมพ์หรือเขียนด้วยสารที่ไม่ซึมน้ำ ตามลวดลายที่ต้องการให้สีติด แล้วนำไปย้อมหรืออัดน้ำสีเข้าไปในผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) การพิมพ์ด้วยสารกัดเส้นใย (Burn out printing)

เป็นการพิมพ์สารเคมีลงบนผ้าให้เป็นลวดลาย สารเคมีจะทำลายเส้นใย ทำให้เกิดลวดลายโปร่งคล้ายผ้าลูกไม้ ผ้าที่ใช้พิมพ์จะต้องเป็นผ้าใยผสม

4) การพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ดิจิทัล (Digital printing)

เป็นการพิมพ์ผ้าโดยใช้เครื่องพิมพ์ที่อาศัยหลักการเดียวกับการพิมพ์กระดาษด้วยเครื่อง Printer ทั่วไป เพียงแต่เปลี่ยนจากกระดาษมาเป็นพิมพ์ตรงลงบนเนื้อผ้า ซึ่งกระบวนการพิมพ์ผ้าด้วยเครื่องพิมพ์ดิจิทัลปัจจุบันมีทั้งที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมและใช้พิมพ์เสื้อสำเร็จรูป ซึ่งการพิมพ์โดยด้วยเครื่องดิจิทัลจำเป็นต้องนำผ้าไปผ่านกระบวนการ Pre-Treat ก่อนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพิมพ์และต้องมีการอบเคลือบสีหลังจากการพิมพ์ (finishing) เพื่อให้หมึกพิมพ์ติดทนบนเนื้อผ้า

ภาพที่ 2.42 แสดงตัวอย่างผ้าจากการพิมพ์ดิจิทัล

ที่มา :

<http://www.pandascreen.com/main/content/%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%A0%E0%B8%97%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%9E%E0%B8%B4%E0%B8%A1%E0%B8%9E%E0%B9%8C%E0%B8%AA%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%99>

2.5.1.2 การพิมพ์แบบอ้อม (Indirect printing)

การพิมพ์แบบอ้อมหรือแบบถ่ายโอนความร้อน (Heat Transfer) เป็นเทคนิคการพิมพ์ลายลงบนกระดาษ แล้วนำไปผ่านกระบวนการกดหรือรีดด้วยความร้อน เทคนิคนี้ได้ถูกต่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอมาจากการสกรีนเสื้อเบอร์หมายเลขของนักกีฬา โดยการสกรีนลงบนกระดาษทรานเฟอร์เตรียมไว้ก่อน เมื่อมีเครื่องมาก็สามารถจะนำเข้าเครื่องรีดความร้อนกดทับสกรีนติดเสื้อได้ทันที จนเข้าสู่ยุคดิจิทัล เทคโนโลยีการพิมพ์ได้พัฒนาไปพร้อม ๆ กับการออกแบบกลไกหัวฉีดหมึกและคุณสมบัติของหมึกที่นำมาใช้พิมพ์ในงาน อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ จึงได้เริ่มมีการประยุกต์เอาหลักการสกรีนเสื้อแบบทรานเฟอร์ดึงเคมามาใช้ โดยการพิมพ์ลวดลายด้วยเครื่องปริ้นเตอร์แบบ Ink Jet หรือ Laser ลงบนกระดาษทรานเฟอร์แล้วนำไปกดด้วยเครื่องรีดความร้อนเพื่อให้หมึกระเหิดย้อมติดไปบนเสื้อ โดยมีแผ่นฟิล์มบนกระดาษเป็นตัวเคลือบยึดเกาะลวดลายกับตัวเสื้ออีกชั้นหนึ่ง

หมึกสำหรับการสกรีนแบบทรานเฟอร์ ต้องมีคุณสมบัติในการยึดเกาะบนเส้นใยผ้าได้ดี คงทนต่อแดด(การตาก และ ใสกลางแจ้ง) และที่สำคัญต้องทนน้ำ (ทนต่อการซักล้าง) โดยหมึกที่นิยมนำมาใช้ในการสกรีนเสื้อแบบทรานเฟอร์ เช่น หมึก dye sublimation ink ซึ่งมีคุณสมบัติในการระเหิด เมื่อถูกความร้อนหมึกจะระเหิดกลายเป็นไอย้อมติดลงไปบนเนื้อผ้า ส่วนข้อจำกัดของหมึกประเภทนี้คือใช้ได้เฉพาะกับผ้าใยสังเคราะห์โพลีเอสเตอร์ หรือไนลอนเท่านั้น ไม่สามารถใช้ได้กับผ้าที่เป็น cotton 100%

หมึกพิกเมนต์ หรือ ที่เรียก ดูราไบท์ (Durabite เป็นชื่อทางการค้าของ printer เจ้าหนึ่ง) จะมีคุณสมบัติเด่นในด้านความคงทน และกันน้ำ เนื่องจากหยดหมึกจะมีรูปร่าง ๆ เคลือบอยู่ หมึกประเภทนี้สามารถใช้สกรีนลงบนเนื้อผ้า cotton 100%

กระดาษทรานเฟอร์ เป็นกระดาษที่ผลิตขึ้นมา โดยเฉพาะสำหรับงานสกรีนเสื้อด้วยความร้อน โดยตัวกระดาษจะมีแผ่นฟิล์มบาง ๆ เคลือบอยู่เมื่อนำไปกดทับด้วยเครื่องรีดความร้อนตัวฟิล์มจะละลายเคลือบติดไปบนลวดลาย และตัวเสื้อ ถ้าสกรีนลงบนเสื้อสีขาวตัวฟิล์มที่เคลือบก็จะกลมกลืนไปกับสีเสื้อ (ถ้าสังเกตจะมองเห็นเป็นกรอบสีเหลี่ยมของเนื้อฟิล์ม) แต่ถ้าสกรีนเสื้อดำจะเห็นเป็นกรอบฟิล์มสีเหลี่ยมอย่างชัดเจน เนื่องจากข้อจำกัดดังกล่าวจึงทำให้งานสกรีนด้วยวิธีร้อนนี้ถูกนำไปใช้ในวงจำกัดเฉพาะกับการสกรีนเบอร์หรือตัวอักษร หรือสกรีนเสื้อรูปถ่ายที่ระลึก เนื่องจากจำเป็นต้องมีการทำ die cut เพื่อตัดพื้นที่ส่วนที่ไม่ใช่ลวดลายออก (ยกเว้น design ที่มีกรอบสีเหลี่ยมเช่นรูปถ่ายภาพเหมือน) และผิวสัมผัสบนลวดลายที่สกรีนลงบนเสื้อจะแตกต่างจากการสกรีนแบบซิลค์สกรีนซึ่งเรียบเป็นเนื้อเดียวกับเสื้อ(ยกเว้นประเภทที่ต้องการสกรีนลายนูน) แต่กับการสกรีนความร้อนด้วยวิธีทรานเฟอร์แผ่นฟิล์มที่เคลือบจะให้ความรู้สึกของผิวสัมผัสเหมือนการนำแผ่นสติ๊กเกอร์มาติดลงบนเสื้อ ในกรณีที่ลวดลายซับซ้อนทำให้ลำบากในการทำ die cut จะใช้วิธีเล็งด้วยการออกแบบลายสกรีนให้มีสีพื้นมารองรับเป็นเบสคราวน์ เพื่อให้ง่ายต่อการตัดหรือทำ die cut

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคงทน ในการสกรีนเสื้อด้วยวิธีทรานเฟอร์ คุณสมบัติในด้านความคงทนของลวดลายที่สกรีนทั้งต่อการตากแดดและ โดยเฉพาอย่างยิ่งการซักล้างด้วยน้ำจะขึ้นอยู่กับคุณภาพของหมึกและกระดาษซึ่งมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการตัดสินใจเลือก Printer เพราะถ้าใช้หมึกที่ไม่ผ่านการทดสอบคุณสมบัติในการทนน้ำเมื่อนำไปซัก รวมถึงกระดาษทรานเฟอร์ที่มีคุณสมบัติในการยึดเกาะ (ฟิล์มที่เคลือบ) ไม่ดี เมื่อนำไปซักลวดลายจะหลุดลอกได้ง่าย

ภาพที่ 2.43 แสดงตัวอย่างผ้าจากการทรานเฟอร์

ที่มา :

<http://www.pandascreen.com/main/content/%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%A0%E0%B8%97%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%9E%E0%B8%B4%E0%B8%A1%E0%B8%9E%E0%B9%8C%E0%B8%AA%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%99>

ผ้าซิดส์สกรีน คือ ผ้าที่ทอขึ้นเป็นพิเศษ ให้มีขนาดของรูผ้าเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสเล็ก ๆ ขนาดเท่ากันทุกจุด รายละเอียดเกี่ยวกับผ้าสกรีน มีดังนี้คือ

- ชนิดของเส้นใย มี 3 แบบ คือ ไนลอน โพลีเอสเตอร์ เส้นใยโลหะ
- ลักษณะของเส้นใย มีอยู่ 2 แบบคือ แบบเส้นเดี่ยว (Mono Filament) และแบบเส้นควบหรือหลายเส้น (Multi Filament)

- ขนาดของเส้นใย หมายถึง ความหนาของผ้า มีขนาดดังนี้คือ

S = Small เป็นผ้าชนิดบาง

M = Medium เป็นผ้าชนิดปานกลาง

T = Thick เป็นผ้าชนิดหนา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

HD = Heavy Duty ผ้าชนิดที่ต้องการให้มีความทนทานสูง

- ขนาดของรูผ้า หรือความห่างระหว่างเส้นใย บอกขนาดเป็นนิ้วเบอร์ เช่น ผ้าซิลค์เบอร์ 77, 80, 90, 100, 120, 150, 200 ตัวเลขเบอร์นี้มาจาก จำนวนเส้นด้าย/ซ.ม. หรือนิ้ว ซึ่งส่วนใหญ่ที่ใช้กัน จะเป็นระบบเมตริก (ซ.ม.) เบอร์ของผ้าซิลค์ยิ่งสูงขึ้น ขนาดของรูผ้าก็จะเล็กลง ซึ่งผ้าซิลค์มีอยู่หลายสิบเบอร์ให้เลือกตามความเหมาะสมของแบบที่จะพิมพ์ และวัสดุที่ใช้พิมพ์ซึ่งมี การดูดซึมของหมึกที่แตกต่างกัน การเลือกใช้เบอร์ผ้าสกรีนให้ถูกต้องเหมาะสมกับงานที่จะพิมพ์ คือ

การพิมพ์ขาว ใช้ประมาณเบอร์ 18-70 เป็นผ้าสกรีน ที่มีขนาดของรูผ้าใหญ่ เพื่อให้ขาวลงได้ดี และไม่อุดตันรูของผ้า

ผ้าสกรีนที่บอกรายละเอียดว่า T90 NYMO หมายถึง ผ้าเบอร์ 90 แบบหนา (T=Thick) เป็นผ้าชนิดไนลอน (NY=Nylon) ทอแบบเส้นเดี่ยว (MO=Mono) ผ้าสกรีน เบอร์ 150 S POMO จึงหมายถึง ผ้าเบอร์ 150 โพลีเอสเตอร์แบบบาง และทอแบบเส้นเดี่ยว

ภาพที่ 2.44 แสดงตัวอย่างการพิมพ์ผ้าซิลค์สกรีน (Silk Screen)

ที่มา : <https://www.youtube.com/watch?v=wWOix6PVAQ>

การทำบล็อกแม่พิมพ์วิธีกาวอัด มีวิธีการขั้นตอนดังนี้

1. ผสมกาวอัด กับน้ำยาไวแสงตามสัดส่วนของกาวอัดแต่ละชนิด คนให้เข้ากันอย่างดี วางทิ้งไว้ สักครู่เพื่อให้ฟองอากาศหมดไป
2. เทกาวอัดที่ผสมแล้ว ลงบนกรอบสกรีนพอประมาณ ใช้ยางปาด หรืออาจใช้ไม้บรรทัดปาดกาวอัดให้เคลือบผ้าสกรีนให้เรียบทั้งสองหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.45 แสดงตัวอย่างการสกรีนลงบนบล็อกสกรีน

ที่มา : www.xn--c3cytafk9fa3d3g6csc.com

2.5.2 การปักผ้า (Embroidered)

การปักผ้าสามารถทำได้ 2 วิธี ได้แก่ การปักด้วยมือ และการปักด้วยจักร

2.5.2.1 การปักด้วยมือ

ทำได้โดยการลอกลายที่ต้องการปักลงบนพื้นผ้า แล้วจึงเข้ากับสะดึงเพื่อช่วยในการดึงผ้าให้ตึง จากนั้นทำการปักตามสี และลวดลายที่ออกแบบไว้

วิธีการลอกลาย

ลอกลายลงบนพื้นผ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน ในการออกแบบให้ใช้กระดาษครอชที่มีเส้นคล้ายๆกับสีของงานที่จะปัก อย่าใช้สีตัดกันมากนัก เพราะจะทำให้สีของไหมที่ปักไม่สวยเท่าที่ควร อย่าใช้กระดาษหรือดินสอก๊อปปี้ (copy) เป็นอันขาด

วางผ้าบนโต๊ะ ให้เส้นด้ายในเนื้อผ้าขนาดกันมากที่สุด ทั้งในทางขวางและทางยาวของเนื้อผ้า ทั้งนี้จะทำได้โดยใช้หมุดกดไว้ตรงส่วนบนของเนื้อผ้า และทางด้านนอกของแบบ ถัดไปจากนั้นให้เอาหมุดกดไว้จนพื้นผ้าทั้งผืนตึงแล้ว จึงเอาแบบวางลงตรงที่จะทำ ใช้หมุดกดไว้เพื่อไม่ให้ผ้าหด (กระดาษครอชที่ดีที่สุด สำหรับผ้าสีขาวและผ้าสีอ่อน ควรใช้สีน้ำเงิน)

2.5.2.2 การปักด้วยจักรอุตสาหกรรม

1) ต้องนำลวดลายที่ออกแบบไว้มาทำบล็อกด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นตัวกำหนดการปักอัตโนมัติ ทั้งความละเอียดของฝีเข็มและทิศทางการปัก โดยลวดลายที่ออกแบบต้องไม่เกินความสามารถของเครื่องจักรซึ่ง โดยทั่วไปมีขนาด 11X14 และปักได้ 7 สี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) นำบล็อกที่ได้ใส่เครื่องจักรเพื่อทดสอบงานปักที่ได้ แล้วแก้ไขให้สมบูรณ์ ราคาของบล็อกปักขึ้นอยู่กับขนาดไม่ใช่ปริมาณ

3) ทำการปักโดยใช้ที่ปักนั้น จะเป็นปักที่หัวตั้งแต่ 6,12,24,36 เป็นต้น ซึ่งทำการปักไปพร้อมกันทุกตัว ในประเทศไทยนิยมการปักแบบ 6 หัว และ 12 หัว การปักสามารถทำในลักษณะของลายที่เหมือนกันแต่มีสีที่ต่างกัน ได้โดยการร้อยไหมที่ต่อกันในแต่ละหัวปัก ไหมที่ใช้ในการแกะเป็นไหม โพลีเอสเตอร์ มีความเหนียวเพื่อความทนทานต่อแรงจักรปัก มีสีเลือกมากมาย ในการปักต้องนำผ้ามารองที่ด้านล่างของการปัก ซึ่งจะเรียกว่า “มิลานเน่” จะมีอยู่ 2 ชนิดด้วยกัน ที่ใช้ในงานปักทั่วไป คือสามารถย่อยสลายในน้ำ กับที่ไม่สามารถย่อยสลายในน้ำได้ ใช้กับงานปักหมวก ,ปักไหมพรม, ปักงานที่มีซับในและใช้ปักผ้าที่มีเนื้อบาง

หลักเกณฑ์การเลือกลายปัก

- 1) เลือกลายที่งดงามอ่อนหวาน มองแล้วสบายตาสบายใจไม่ยุ่งเหยิง สับสน
- 2) รู้จักชนิดของงานฝีมือที่จะปักว่าเป็นงานประเภทใด ขนาดใด ลายที่เลือกไม่ควรจะใหญ่หรือเล็กเกินไป
- 3) คิดถึงเพศ วัย และบุคลิกของผู้สวมใส่ด้วย
- 4) ดูความเหมาะสมของวัสดุที่ใช้ เช่น ผ้าเนื้อเบาบาง ควรเลือกลายเล็กๆ ไม่ยุ่งเหยิง ถ้าเป็นผ้าเนื้อหนาควรเลือกลายที่มีน้ำหนักสมดุลกัน
- 5) รู้จักเลือกใช้วัสดุที่เหมาะสม เช่น เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ต้องซักหรืออยู่เสมอ ไม่ควรใช้ลูกบิดหรือมุกมาปักตกแต่ง เพราะจะทำให้ลูกบิดหรือมุกนั้นเสื่อมสภาพใช้ได้ไม่นาน ถ้าเป็นผ้าเนื้อบางเบาเมื่อมาปักด้วยลูกบิดหรือมุกแล้วจะทำให้ผ้าอว่งเสียรูปทรงได้ง่าย

ลวดลายที่ใช้ในการปักจักร

- 1) การปักแบบลายจตุ เป็นการปักแบบเน้นหนาและธรรมดาที่สุดแบบหนึ่ง เหมาะแก่การปักสิ่งของที่ทำด้วยผ้าลินินทุกชนิด เช่น ผ้าคลุมตู้เย็น ผ้าปูโต๊ะ ม่าน เหล่านี้เป็นต้น และเป็นการปักชนิดหนึ่งที่ใช้การมากที่สุดตามบ้านเรือน สามารถทำได้ด้วยผ้าทุกชนิดตั้งแต่หนาสุดจนถึงบางที่สุด ใช้วิธีการปักไหมเส้นข้ามคู่
- 2) การปักแบบจตุลาโยง เป็นการปักที่เน้นหนาและธรรมดาที่สุดแบบหนึ่ง เพราะทำได้ง่าย โดยมากปักด้วยผ้าลินิน ทั้งชนิดหนาและบาง
- 3) การปักแบบจตุติदारง การปักแบบนี้มีประโยชน์มาก เพราะจะต้องเอาไปประกอบในลายปักที่ต้องการให้ลายนั้น โปร่ง ผ้าที่ควรจะใช้ปักควรเป็นผ้าลินินหรือผ้าชนิดอื่นที่คล้ายคลึงกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) การปักแบบนูนและแบบวงโค้ง การปักแบบนี้เป็นการปักที่มีประโยชน์มากที่สุดในบรรดาการปักทั้งหลาย เพราะสามารถปักได้ทั้งเสื้อผ้า ผ้าปูโต๊ะ ฯลฯ การปักแบบนี้จะทำได้โดยปฏิบัติตามการทำวิธีข้ามเชือก

5) การปักแบบขอยไหมหรือสาดไหม การปักแบบนี้แตกต่างจากการปักอื่นๆทั้งหมดคือสะดึงจะต้องเลื่อนไปข้างหน้าและถอยหลัง จะหมุนไปด้านข้างไม่ได้เป็นอันขาด ฝีเข็มจะต้องปักเดินหน้าสองฝีเข็มและปักถอยหลังหนึ่งฝีเข็มสลับกัน เป็นการปักกระสานฝีเข็มไปเรื่อยๆ ผ้าที่จะใช้ปักควรใช้ผ้าด่วนหรือผ้าชนิดหนาและต้องใช้ผ้าบางๆเสริมเอาไว้ด้านหลังของงาน ถ้าใช้ผ้าเครป ผ้าไหมที่ซักได้ หรือผ้าโปร่งให้ใช้ผ้าออกแกนดีหรือผ้าแคมบริคเสริม เมื่อปักเรียบร้อยแล้วจะต้องเอาผ้าเสริมออกให้หมด เพื่อให้มีกริดข้างลักษณะอันสวยงามของงานปัก นิยมใช้ปักชายกระโปรง หลังเสื้อ หมอนอิง ผ้าคลุม วิทยุ ตู้เย็น ฯลฯ

6) การปักขอยไหมสลักสี เป็นการปักที่สวยงามอีกวิธีหนึ่งของการปักขอยไหม ผ้าที่ใช้ควรเป็นผ้าด่วนหรือผ้าเนื้อหนาแล้วเอาผ้าบางเสริมไว้ข้างหลังของงาน

7) การปักแบบทาบขนผ้าโปร่งหรือผ้าแก้ว การปักผ้าโปร่ง จะทำด้วยการปักลวดลายรวมกันหลายชนิด นิยมนำไปใช้ติดม่าน ผ้าปูที่นอน หมอนอิง ทั้งยังเป็นแบบที่ง่ายเพราะประกอบด้วยการเย็บทำเส้นและการปักนูนผสมกัน ผ้าที่ใช้ควรเป็นผ้าเครป ผ้าไหมที่ซักได้หรือผ้าชนิดอื่นที่คล้ายกัน

8) การปักแบบทาบผ้า เป็นการปักชนิดหนึ่งที่ย่างและสวยงามมาก นิยมนำไปใช้ทำผ้าม่าน หมอนอิง ผ้าปูโต๊ะ ปักหน้าอกเสื้อ ปักกระโปรง เป็นต้น

9) การปักแบบปักพื้นท์ นิยมใช้ปักหน้าอกเสื้อ แขนเสื้อ

10) การปักแบบเส้นเชือก การปักแบบเส้นเชือกนั้น ต้องทำด้วยการบรรจุด้ายที่มีขนาดและชนิดต่างกัน เพื่อการเย็บทับฝีเข็มถี่ เมื่อทำสำเร็จรูปแล้วพื้นนอกของเส้นเชือกจะราบเรียบ นิยมใช้ผ้าลินิน โดยใช้สำหรับปักอกเสื้อ ริมผ้าต่างๆ

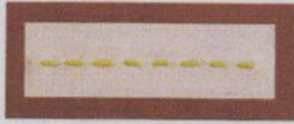
11) การปักแบบแทรกผ้าแก้ว เป็นการปักที่มีความงาม โดยมีประโยชน์ในการปักริมผ้าปูโต๊ะ โดยวางดอกให้ห่างกัน ปักเสื้อ ปักกระโปรง ชุดกลางคืน

การปักลวดลายตะเข็บต่างๆด้วยจักร ในปัจจุบันเทคโนโลยีด้านเครื่องจักรก้าวหน้าไปมาก ทำให้มีการผลิตเครื่องจักรชนิดพิเศษที่สามารถปักลวดลายได้สวยงาม สามารถทำให้ปักงานง่ายและสะดวกรวดเร็วมากขึ้น โดยจักรเย็บผ้าชนิดพิเศษนี้จะมีแป้นหรือโปรแกรมเลือกลวดลายการปักชนิดต่างๆที่จักรแต่ละชนิดมีไว้ให้เลือกใช้ โดยการออกแบบลายปักด้วยจักรชนิดพิเศษนี้คือการเลือกชนิดของฝีเข็มลายต่างๆของจักรพิเศษ ปักในลวดลายที่ออกแบบไว้ได้อย่างถูกต้องสวยงามเหมาะสมกับลายปัก โดยการเลือกฝีเข็มปรับความถี่ห่างและความกว้างยาว ตามลักษณะลวดลายที่ออกแบบไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลวดลายที่ใช้ในการปักมือ

1) การปักคั่น (Running Stitch)

การปักคั่น (Running stitch)

แทงเข็มขึ้นลงในเนื้อผ้าให้มีช่วงสั้นๆ เป็นระยะเท่าๆ กัน

2) การปักถอยหลัง (Back Stitch)

การปักถอยหลัง (back stitch)

แทงเข็มขึ้นซ้ายลงขวา

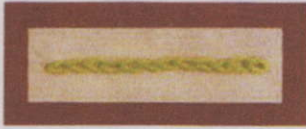
โยงตะเข็บได้ยาว 2 เท่าของตะเข็บด้านบน
แทงเข็มขึ้นที่เลข 3

แทงเข็มลงเลข 4 ซึ่งตรงกับเลข 1 เดิม

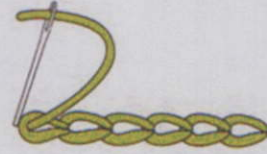
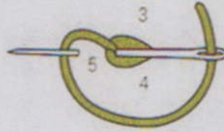
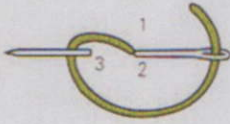
ทำต่อไป ตะเข็บจะติดต่อกัน

3) การปักลูกโซ่ (Chain Stitch)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การปักลูกโซ่(chain stitch)

ใช้เข็มร้อยด้ายแทงเข็มขึ้นที่เลข 1 ดึงด้ายเป็นวงแล้วแทงเข็มลงที่เลข 2 จุดเดียวกับเลข 1 โยงตะเข็บได้ผ้าแทงขึ้นที่เลข 3

ดึงด้ายให้ตึง ดึงด้าย ทำซ้ำแบบเดิม

ทำต่อไปเรื่อยๆ จะเป็นลายโซ่ต่อกัน

4) การปักลายก้างปลา (Herringbone Stitch)

การปักลายก้างปลา(Herringbone stitch)

แทงเข็มขึ้นที่เลข 1
แทงลงที่เลข 2 สอด
เข็มขึ้นที่เลข 3

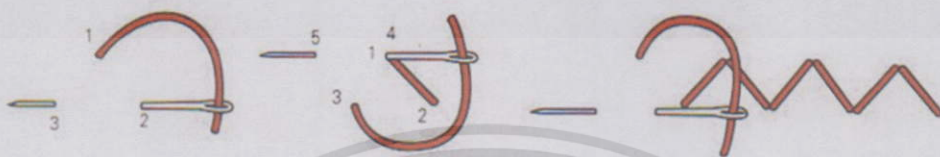
แทงเข็มลงที่เลข 4 ให้
ด้ายไขว้ทับตะเข็บเดิม
สอดเข็มขึ้นที่เลข 5

ปักไขว้บน-ล่าง สลับกัน

5) การปักซิกแซก (Zigzag Stitch)

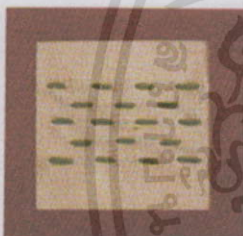

การปักซิกแซก(zigzag stitch)

แทงเข็มขึ้นที่เลข 1 แลงเข็มลงที่เลข 2 แล้วโยงตะเข็บได้ผ้าแทงเข็มขึ้นที่เลข 3
แทงเข็มลงที่เลข 4 หรือเลข 1 เดิม โยงตะเข็บได้ผ้าแทงเข็มขึ้นที่เลข 5
ทำต่อไปเรื่อยๆ จะเป็นตะเข็บตรงต่อกัน รูปหยักแหลม

6) การเนาผ้าแบบสลับ (Darning Stitch)

การเนาผ้าแบบสลับ(darning stitch)

แถวที่ 1 เย็บตะเข็บเนาให้มีช่วงระยะเท่าๆ กัน
แถวที่ 2 เย็บตะเข็บเนาสลับหว่างกับแถวที่ 1
แถวต่อไปเย็บตะเข็บเนาสลับหว่างกันทุกๆ แถว

7) การปักเดินเส้น (Outline Stitch)

การปักเดินเส้น(Outline stitch)

ตะเข็บแรกแทงเข็มขึ้นที่เลข 1
แทงเข็มลงที่เลข 2 โยงตะเข็บ
แทงขึ้นที่เลข 3

ตะเข็บต่อไป แทงเข็มลงที่เลข
4 แล้วโยงตะเข็บได้ผ้าแทง
ขึ้นที่เลข 5 หรือเลข 2 เดิม

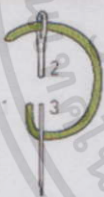

ปักต่อไปตามเส้นที่กำหนด

8) การปักกั้วเวิร์ค (Cutwork Stitch)

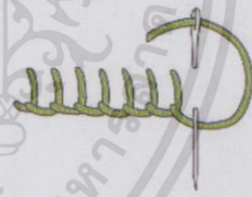
การปักกั้วเวิร์ค(cutwork stitch)

แทงเข็มขึ้นที่เลข 1 ตัดด้วยเป็น
วงแทงเข็มลงที่เลข 2 สอดเข็มขึ้น
ที่เลข 3

ดึงด้วยให้ตึง วั่นระยะเล็ก
น้อยปักแบบเดิม

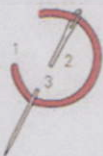

นิยมใช้ทำริมของใช้ต่างๆ
เช่น ริมผ้าหมอนนอนเพื่อกันลู่

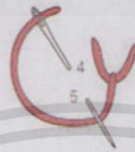
9) การปักลายปีกนก (Feather Stitch)

การปักลายปีกนก(Feather stitch)

แทงเข็มขึ้นที่เลข 1 ดึงด้ายเป็นวง
แทงเข็มลงที่เลข 2 สอดขึ้นที่เลข 3

ดึงด้ายเป็นวงไปทางซ้ายมือ
แทงเข็มลงที่เลข 4 สอดขึ้นที่เลข 5

ดึงด้ายเป็นวงไปทางขวา
ทำต่อไป ซ้าย-ขวาสลับกัน

ภาพที่ 2.46-2.54 แสดงวิธีการปักในรูปแบบต่างๆ

ที่มา : www.naradacrafts.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=401224

2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับลวดลายที่นำมาใช้ในการออกแบบ

ชนมไทย มีเอกลักษณ์ด้านวัฒนธรรมประจำชาติไทยคือ มีความละเอียดอ่อนประณีตในการเลือกสรรวัตถุดิบ วิธีการทำ ที่พิถีพิถัน รสชาติอร่อยหอมหวาน สีสันสวยงาม รูปลักษณ์ชวนรับประทาน ตลอดจนกรรมวิธีที่ประณีตบรรจง

2.6.1 ประวัติความเป็นมาของชนมไทย

ในสมัยโบราณคนไทยจะทำขนมเฉพาะวาระสำคัญเท่านั้น เป็นต้นว่างานทำบุญ เทศกาลสำคัญ หรือต้อนรับแขกสำคัญ เพราะขนมบางชนิดจำเป็นต้องใช้กำลังคนอาศัยเวลาในการทำพอสมควร ส่วนใหญ่เป็น ขนมประเพณี เป็นต้นว่า ขนมงาน เนื่องในงานแต่งงาน ขนมพื้นบ้าน เช่น ขนมครก ขนมถ้วย ฯลฯ ส่วนขนมในครัวในวังจะมีหน้าตาจุ่มจิ้ม ประณีตวิจิตรบรรจงในการจัดวางรูปทรงขนมสวยงาม

ขนมไทยดั้งเดิม มีส่วนผสมคือ แป้ง น้ำตาล กะทิ เท่านั้น ส่วนขนมที่ใช้ไข่เป็นส่วนประกอบ เช่น ทองหยิบ ทองหยอด เม็ดขนุน นั้น มาริ กิมาร์ เดอ ปีนา (ท้าวทองกีบม้า) หญิงสาวชาวโปรตุเกส เป็นผู้คิดค้นขึ้นมา

ขนมไทยที่นิยมทำกันทุกๆ ภาคของประเทศไทย ในพิธีการต่างๆ ก็คือขนมจากไข่ และเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชื่อกันว่าชื่อและลักษณะของขนมนั้นๆ เช่น รับประทานฝอยทอง เพื่อหวังให้อยู่ด้วยกันชดชวย มีอายุยืน รับประทาน ขนมชั้นก็ให้ได้เลื่อนขั้นเงินเดือน รับประทาน ขนมด้วยฟูกก็ขอให้เจริญ รับประทานขนมทองเอก ก็ขอให้ได้เป็นเอก เป็นต้น

ในสมัยรัชกาลที่ 5 มีการพิมพ์ตำราอาหารออกเผยแพร่ รวมถึงตำราขนมไทยด้วย จึงนับได้ว่าวัฒนธรรมขนมไทยมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งแรก ตำราอาหารไทยเล่มแรกคือแม่ครัวหัวป่า

ในสมัยต่อมาเมื่อการค้าเจริญขึ้นในตลาดมีขนมนานาชนิดมาขาย และนับว่าเป็นยุคที่ขนมไทยเป็นที่นิยม

2.6.2 การแบ่งประเภทของขนมไทย

แบ่งตามวิธีการทำให้สุกได้ดังนี้ ขนมที่ทำให้สุกด้วยการกวน ส่วนมากใช้กระทะทองกวนตั้งแต่เป็นน้ำเหลวใสจนงวด แล้วเทใส่พิมพ์หรือถาดเมื่อเย็นจึงตัดเป็นชิ้น เช่น ตะโก้ ขนมถั่มกลี้น ขนมเป็ยกปูน ขนมศิลาอ่อน และผลไม้กวนต่างๆ รวมถึง ข้าวเหนียวแดง ข้าวเหนียวแก้ว และกะละแม

ขนมที่ทำให้สุกด้วยการนึ่ง ใช้ลังถึง บางชนิดเทส่วนผสมใส่ด้วยตะไลแล้วนึ่ง บางชนิดใส่ถาดหรือพิมพ์ บางชนิดห่อด้วยใบตองหรือใบมะพร้าว เช่น ช่อม่วง ขนมชั้น ข้าวต้มมัด สาลี่อ่อน สังขยา ขนมกล้วย ขนมตาล ขนมใส่ไส้ ขนมเทียน ขนมน้ำดอกไม้

ขนมที่ทำให้สุกด้วยการเชื่อม เป็นการใส่ส่วนผสมลงในน้ำเชื่อมที่กำลังเดือดจนสุกได้แก่ ทองหยอด ทองหยิบ ฝอยทอง เม็ดขนุน กล้วยเชื่อม จาวตาลเชื่อม

ขนมที่ทำให้สุกด้วยการทอด เป็นการใส่ส่วนผสมลงในกระทะที่มีน้ำมันร้อนๆ จนสุก เช่น กล้วยทอด ข้าวเม่าทอด ขนมกง ขนมค้างคาว ขนมฝักบัว ขนมนางเล็ด

ขนมที่ทำให้สุกด้วยการนึ่งหรืออบ ได้แก่ ขนมหม้อแกง ขนมหน้าवल ขนมกลีบลำดวน ขนมทองม้วน สาลี่แข็ง ขนมจ่ามงกุฎ นอกจากนี้ อาจรวม ขนมครก ขนมเบื้อง ขนมดอกคำเจียกที่ใช้ความร้อนบนเตาไว้ในกลุ่มนี้ด้วย

ขนมที่ทำให้สุกด้วยการต้ม ขนมประเภทนี้จะใช้หม้อหรือกระทะต้มน้ำให้เดือด ใส่ขนมลงไปจนสุกแล้วตักขึ้น นำมาคลุกหรือโรยมะพร้าว ได้แก่ ขนมถั่วแปบ ขนมต้ม ขนมเหนียว ขนม

เรไร นอกจากนี้ยังรวมขนมประเภทน้ำ ที่นิยมนำมาต้มกับกะทิ หรือใส่แป้งผสมเป็นขนมเปียก และขนมที่กินกับน้ำเชื่อมและน้ำกะทิ เช่น กล้วยบวชชี มันแกงบวด สาธุเปียก ลอดช่อง ชำหริ่ม

2.6.3 วัตถุดิบในการปรุงขนมไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.55-2.58 แสดงขนมไทยชนิดต่างๆ

ที่มา : <http://www.อาหารอร่อย.com/ขนมชั้น.html>

http://iamcooking-thaifood.blogspot.com/p/blog-page_21.html

<http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/business/bizweek/20111005>

<http://www.google.co.th/imgres?start=388&um=1&sa=N&biw=1600&bih=887&hl=th&tbnisch&tbnid=Xy-rYsMroweVYM:&imgrefurl>

ขนมไทยส่วนใหญ่ทำมาจากข้าวและจะใช้ส่วนประกอบอื่นๆ เช่น สี ภาชนะ กลิ่นหอม จากธรรมชาติ ข้าวที่ใช้ในขนมไทยมีทั้งใช้ในรูปแบบข้าวทั้งเม็ดและข้าวที่อยู่ในรูปแป้ง นอกจากนี้ยังมี วัตถุดิบอื่นๆ เช่น มะพร้าว ไข่ น้ำตาล ซึ่งจะกว้างถึงรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้าวและแป้ง

การนำข้าวมาทำขนมของคนไทยเริ่มตั้งแต่ข้าวไม่แก่จัด ข้าวอ่อนที่เป็นน้ำนม นำมาทำ ข้าวยาตุ พอแก้งขึ้นอีกแต่เปลือกยังเป็นสีเขียวนำมาทำข้าวเม่า ข้าวเม่าที่ได้นำไปทำขนมได้อีกหลาย ชนิด เช่น ข้าวเม่าคดุก ข้าวเม่าบด ข้าวเม่าหมี กระจยาสารท ข้าวเจ้าที่เหลือจากการรับประทาน นำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โคม 2536</ref> ส่วนนี้ แบ่งที่ใช้ได้แก่]] ส่วนแบ่งสาธิตมีใช้น้อย มักใช้ในขนมที่ได้รับอิทธิพลจากต่างชาติ

มะพร้าวและกะทิ

มะพร้าวนำมาใช้เป็นส่วนประกอบของขนมไทย ได้ตั้งแต่มะพร้าวอ่อนจนถึงมะพร้าวแก่ ดังนี้

มะพร้าวอ่อน ใช้เนื้อผสมในขนม เช่น เปียกสาธุ วุ้นมะพร้าว สังขยามะพร้าวอ่อน

มะพร้าวที่นึ่ง ใช้ชูดฝอยทำเป็นไส้กระฉีก ใช้คลุกกับข้าวคั้มัดเป็นข้าวคั้มัดหัวหอม และใช้เป็นมะพร้าวชูดโรยหน้าขนมหลายชนิด เช่น ขนมเปียกปูน ขนมขี้หนู ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของขนมไทย

มะพร้าวแก่ นำมาคั้นเป็นกะทีก่อนใส่ในขนม นำไปทำขนมได้หลายแบบ เช่น คั้ผสมกับส่วนผสม เช่นกล้วยบวชชี แกงบวดต่างๆ หรือคั้หัวกะทิตราบนขนม เช่น สาธุเปียก ซ่าหริ่ม บัวลอย

น้ำตาล

แต่เดิมนั้นน้ำตาลที่นำมาใช้ทำขนมคือน้ำตาลจากตาลหรือมะพร้าว ในบางท้องถิ่นใช้น้ำตาลอ้อย น้ำตาลทรายถูกนำมาใช้ภายหลัง

ไข่

เริ่มเป็นส่วนผสมของขนมไทยตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชซึ่งได้รับอิทธิพลจากขนมของโปรตุเกส ไข่ที่ใช้ทำขนมนี้จะตีให้ขึ้นฟู ก่อนนำไปผสม ขนมบางชนิดเช่น ต้องแยกไข่ขาวและไข่แดงออกจากกัน แล้วใช้แต่ไข่แดงไปทำขนม

ถั่วถั่วและงา

ถั่วและงาจัดเป็นส่วนผสมที่สำคัญในขนมไทย การใช้ถั่วเขี้ยวหนึ่งละเอียคมาทำขนมพบได้ตั้งแต่สมัยอยุธยา เช่น ขนมกิมถั่วทำคั้ด้วยถั่วเหลืองหรือถั่วเขี้ยวกวนมาอัดใส่พิมพ์ ถั่วและงานิยมใช้ในขนมไทยมีดังนี้

ถั่วเขี้ยวเราะเปลือก มีชื่อเรียกหลายชื่อ เช่น ถั่วทอง ถั่วซีก ถั่วเขี้ยวที่ใช้ต้องล้างและแช่น้ำค้างคืนก่อนเอาไปนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถั่วดำ ใส้ในขนมไทยไม่กี่ชนิด และใส่ทั้งเม็ด เช่น ข้าวต้มมัด ข้าวหลาม ถั่วดำคัมน้ำตาล ขนมถั่วดำ

ถั่วลิสง ใช้น้อย ส่วนใหญ่ใช้โรยหน้าขนมผักกาดกวน ใส้ในขนมจ่ามงกุฎ ใส้ในรูปที่คว่ำสุกแล้ว
งาขาวและงาดำ

ใส้เป็นส่วนผสมสำคัญในขนมบางชนิดเช่น ขนมเทียนสลัดงา ขนมแดงงา

กล้วย

กล้วยมีส่วนเกี่ยวข้องกับขนมไทยหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็น ขนมกล้วย กล้วยกวน กล้วยเชื่อม กล้วยแขกทอด หรือใช้กล้วยเป็นไส้ เช่น ข้าวต้มมัด ข้าวเหนียวπίง ใส้กล้วย ข้าวเม่า กล้วยที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นกล้วยน้ำว้า กล้วยแต่ละชนิดเมื่อนำมาทำขนมบางครั้งจะให้สีต่างกัน เช่น กล้วยน้ำว้า เมื่อนำไปเชื่อมให้สีแดง กล้วยไข่ให้สีเหลือง เป็นต้น

2.6.4 สี

สีที่ได้จากธรรมชาติและใช้ในขนมไทย มีดังนี้

สีเขียว ได้จากใบเตย โขลกละเอียด คั้นเอาแต่น้ำ

สีน้ำเงินจากดอกอัญชัน เด็ดกลีบดอกอัญชันแช่น้ำเดือด ถ้าบีบน้ำมันระนาวลงไปเล็กน้อยจะได้สีม่วง

สีเหลืองจากขมิ้นหรือหญ้าฝรั่น

สีแดงจากครั่ง

สีดำจากกาบมะพร้าวเผาไฟ นำมาโขลกผสมน้ำแล้วกรอง

2.6.5 กลิ่นหอม

กลิ่นหอมที่ใช้ในขนมไทยได้แก่

2.6.5.1 กลิ่นน้ำลอยดอกมะลิ ใส้ดอกมะลิที่เก็บในตอนเช้า แช่วลงในน้ำคัมน้ำตาลที่เย็นแล้วให้ก้านจุ่มอยู่ในน้ำ ปิดฝาทิ้งไว้ 1 คืน รุ่งขึ้นจึงกรอง นำนำไปใช้ทำขนม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.5.2 กลิ่นดอกกระดังงา นิยมใช้อบขนมแห้ง โดยเด็ดกลีบกระดังงามาลนเทียนอบให้หอม ใส่ขวดโหลที่ใส่ขนมไว้ ปิดฝาให้สนิท

2.6.5.3 กลิ่นเทียนอบ จุดไฟที่ปลายเทียนอบทั้งสองข้างให้ลุกสักครู่หนึ่งแล้วดับไฟ วางลงในถ้วยตะไล ใส่ในขวดโหลที่ใส่ขนม ปิดฝาให้สนิท

2.6.5.4 กลิ่นใบเตย หั่นใบเตยที่ล้างสะอาดเป็นท่อนยาว ไล่ลงไปอบในขนม

2.6.6 ขนมไทยแต่ละภาค

ขนมไทยภาคเหนือ ส่วนใหญ่จะทำจากข้าวเหนียว และส่วนใหญ่จะใช้วิธีการต้ม เช่น ขนมเทียน ขนมวง ข้าวต้มหัวหงอก มักทำกันในเทศกาลสำคัญ เช่นเข้าพรรษา สงกรานต์

ขนมที่นิยมทำในงานบุญเกือบทุกเทศกาลคือขนมใส่ไส้หรือขนมจ็อก ขนมที่หาซื้อได้ทั่วไปคือ ขนมปาดซึ่งคล้ายขนมศิลาอ่อน ข้าวอีตูหรือข้าวเหนียวแดง ข้าวแค้นหรือข้าวแต่น ขนมเกลือ ขนมที่มีรับประทานเฉพาะฤดูหนาว ได้แก่ ข้าวหนุกงา ซึ่งเป็นงาคั่วตำกับข้าวเหนียว ถ้าใส่น้ำอ้อยด้วยเรียกงาคั่วอ้อย ข้าวแค้นหรือข้าวเกรียบว่าว ลูกก้อ ถั่วแปะยี ถั่วแระ ลูกหลานต้ม

ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน ขนมพื้นบ้าน ได้แก่ ขนมอาละหว่า ซึ่งคล้ายขนมหม้อแกง ขนมเป็งมั่ง ซึ่งคล้ายขนมอาละหว่าแต่มีการหมักแป้งให้ฟูก่อน ขนมส่วยตะมินทำจากข้าวเหนียวหนึ่ง น้ำตาลอ้อยและกะทิ ในช่วงที่มีน้ำตาลอ้อยมากจะนิยมทำขนมอีก 2 ชนิดคือ งาโบ้ ทำจากน้ำตาลอ้อยเคี้ยวให้เหนียวคล้ายตังเมแล้วคลุกงา กับ แป้โหย้ ทำจากน้ำตาลอ้อยและถั่วแปะยี มีลักษณะคล้ายถั่วตัด

2.6.6.1 ขนมไทยภาคกลาง

ส่วนใหญ่ทำมาจากข้าวเจ้า เช่น ข้าวตัง นางเขี้ยวเถิด ข้าวเหนียวมูน และมีขนมที่หลุดลอดมาจากครัววัง จนแพร่หลายสู่สามัญชนทั่วไป เช่น ขนมกลีบลำดวน ลูกชุบ หม้อข้าวหม้อแกง ฝอยทอง ทองหยิบ ขนมตาล ขนมกล้วย ขนมเผือก เป็นต้น

2.6.6.2 ขนมไทยภาคอีสาน

เป็นขนมที่ทำกันง่ายๆ ไม่พิถีพิถันมากเหมือนขนมภาคอื่น ขนมพื้นบ้านอีสานได้แก่ ข้าวจี๋ บายมะขามหรือมะขามบ่าข้าว ข้าวโป่ง นอกจากนั้นมักเป็นขนมในงานบุญพิธี ที่เรียกว่า ข้าวประดับดิน โดยชาวบ้านนำข้าวที่ห่อใบตอง มัดด้วยดอกแบบข้าวต้มมัด กระจายสารท ข้าวทิพย์ ข้าว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชาดู ขนมพื้นบ้านของจังหวัดเลยมักเป็นขนมง่ายๆ เช่น ข้าวเหนียวหนึ่งจุ่มน้ำผึ้ง ข้าวบ่ายเกลือ คือข้าวเหนียวปั้นเป็นก้อนจุ่มเกลือให้พอมีรสเค็ม ถ้ามีมะขามจะเอามาใส่เป็นไส้เรียกมะขามบ่ายข้าวน้ำอ้อยกะทิ ทำด้วยน้ำอ้อยที่เคี่ยวจนเหนียว ใส่ถั่วลิสงคั่วและมะพร้าวขอย ข้าวพองทำมาจากข้าวตากคั่วใส่มะพร้าวหั่นเป็นชิ้นๆ และถั่วลิสงคั่ว กวนกับน้ำอ้อยจนเหนียวเทใส่ถาด ในงานบุญต่างๆ จะนิยมนำขนมปาด (คล้ายขนมเปียกปูนของภาคกลาง) ลอดช่อง และขนมหมก (แป้งข้าวเหนียวโม้ปั้นเป็นก้อนกลมใส่ไส้กระฉิก ห่อเป็นสามเหลี่ยมคล้ายขนมเทียน นำไปนึ่ง)

2.6.6.3 ขนมไทยภาคใต้

ชาวใต้มีความเชื่อในเทศกาลวันสารทเดือนสิบ จะทำบุญด้วยขนมที่มีเฉพาะในท้องถิ่นภาคใต้เท่านั้น เช่น ขนมลา ขนมพอง ข้าวต้มห่อด้วยใบกะพ้อ ขนมบ้าหรือขนมลูกสะบ้า ขนมจีบหรือเมซ่า ขนมเจาะหูหรือเจาะรู ขนมไข่ปลา ขนมแดง เป็นต้น ตัวอย่างของขนมพื้นบ้านภาคใต้ ได้แก่

ขนมหน้าไข่ ทำจากแป้งข้าวเจ้าวนคับน้ำตาล นำไปนึ่ง หน้าขนมทำด้วย กะทิผสมไข่ น้ำตาล เกลือ ตะไคร้และหัวหอม ราดบนตัวขนม แล้วนำไปนึ่งอีกครั้ง

ขนมฉิมมัน ไม้ เป็นขนมของชาวไทยมุสลิม ทำจากมันสำปะหลังนำไปต้มให้สุก โรยด้วยแป้งข้าวหมาก เก็บไว้ 1 คืน 1 วันจึงนำมารับประทาน

ขนมจู้จุน ทำจากแป้งข้าวเจ้าวนคับน้ำเชื่อม แล้วเอาไปทอด มีลักษณะเหนียวและอน้ำมัน

ขนมกอเปิด ทำจากแป้งข้าวเจ้าผสมกับแป้งข้าวเหนียว นวดรวมกับไข่ไก่ ริดเป็นแผ่น ตัดเป็นชิ้นๆ เอาไปทอด สุกแล้วเอาไปเคล้ากับน้ำตาล โดนคั่วที่เคี่ยวจนเหนียวขึ้น

ขนมคนที ทำจากใบคนที ผสมกับแป้งและน้ำตาล นึ่งให้สุก คลุกกับมะพร้าวขูด จุ่มกับน้ำตาลทราย

ขนมกอแหละ ทำจากแป้งข้าวเจ้ากวนกับกะทิและเกลือ เทใส่ถาด โรยคั้นหอม ตัดเป็นชิ้นๆ โรยหน้าด้วย มะพร้าวขูดคั่ว กุ้งแห้งป่น และน้ำตาลทราย

ขนมก้านบัว ทำจากข้าวเหนียวหนึ่งสุก นำไปโขลกด้วยครก ไม้จันเป็นแป้ง ริดให้แบน ตากแดดจนแห้ง ตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ทอดให้สุก ฉาบด้วยน้ำเชื่อม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้าวเหนียวเขงา เป็นข้าวเหนียวนึ่งสุก ตำผสมกับงาและน้ำตาลทราย

ข้าวเหนียวเสือเกลือก คล้ายข้าวโพดคลุกของภาคกลางแต่เปลี่ยนข้าวโพดเป็นข้าวเหนียวนึ่งสุกและใส่กะทิด้วย

ข้า้หมาพองเซ มีลักษณะเป็นก้อนๆ ทำจากข้าวเหนียวคั่วสุกจนเป็นสีน้ำตาล ทำให้ละเอียดคล้ายกับมะพร้าวขูด น้ำตาลโตนดที่เคี่ยวจนข้น เกลี้ยให้เข้ากันดี แล้วปั้นเป็นก้อน

ขนมคาคา เป็นขนมของชาวไทยมุสลิม ใช้ในโอกาสเดียวกับฉานม ประกอบด้วยข้าวเจ้า ข้าวเหนียวผสมน้ำบดให้ละเอียด นำไปละลายในกระทะที่มีน้ำมันร้อนๆ พับให้เป็นแผ่น กินกับน้ำตาลเหลว

ขนมกรุบ นิยมทำกันในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ใช้แป้งข้าวเหนียวนวดกับน้ำอุ่น นำไปรีดให้แผ่บางบนใบตอง นำไปนึ่งแล้วตากแดดให้แห้ง แล้วทอดให้กรอบคลุกกับน้ำตาลที่เคี่ยวเป็นยางมะตูม

ขนมก๋องถึ่ง ทำจากถั่วลิสงคั่ว คลุกกับน้ำตาลร้อนๆ แล้วใช้ไม้ทุบให้ละเอียดจนเป็นแผ่น ตัดเป็นชิ้น

2.6.7 ขนมนิทธิกรรมและงานเทศกาล

คนไทยมีส่วนร่วมในวิถีชีวิตไทยในทุกเทศกาลและโอกาสต่างๆ แสดงให้เห็นถึงความผูกพันและเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมไทยตั้งแต่สมัยโบราณ ขนมนิทธิกรรมและพิธีกรรมต่างๆของไทยตลอดทั้งปีสรุปได้ดังนี้

2.6.7.1 ขนมนิทธิกรรมและงานเทศกาล

งานตรุษสงกรานต์ ที่พระประแดง และราชบุรี ใช้กะละเมเป็นขนมประงานตรุษสารทไทย เดือน 10 ทุกภาคยกเว้นภาคใต้ ใช้กระยาสารทเป็นขนมหลัก นอกจากนั้น อาจมี ข้าวยาคุ ข้าวมรุปายาส ข้าวทิพย์ ส่วนทางภาคใต้ จะมี ขนมสารทเดือนสิบ โดยใช้นมลา ขนมพอง ขนมท่อนใต้ ขนมบ้า ขนมเจาะหูหรือขนมคิซ่า ขนมต้ม (ข้าวเหนียวใส่กะทิห่อใบกะพ้อต้ม ต่างจากขนมต้มของภาคกลาง) ยาสาด (กระยาสารท) ยาหนม (กะละเม) โดยขนมแต่ละชนิดที่ใช้มีความหมายคือ ขนมพอง เป็นแพพาข้ามหัวมหรธรมพ ขนมนงหรือขนมไข่ปลา เป็นเครื่องประดับ ขนมคิซ่าเป็นเงินเบี้ยสำหรับใช้สอย ขนมบ้า ใช้เป็นลูกสะบ้า ขนมนลาเป็นเสื้อผ้าแพรพรรณ

เทศกาลออกพรรษา การตักบาตรเทโว เดือน 11 นิยมทำข้าวต้มผัดห่อด้วยใบตองหรือใบอ้อย ธรรมเนียมนี้มาจากความเชื่อทางศาสนาที่ว่า เมื่อประชาชนไปรอรับเสด็จพระพุทธเจ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อทรงพุทธดำเนินจากเทวโลกกลับสู่โลกมนุษย์ ณ เมืองสังกัสสะ ชาวเมืองที่ไปรอรับเสด็จได้นำข้าวต้มผัดไปเป็นเสบียงระหว่างรอ บางท้องที่มีการทำข้าวต้มลูกโยนใส่บาตรด้วยเช่น ชาวไทยเชื้อสายมอญที่จังหวัดราชบุรี

ในช่วงออกพรรษา ที่จังหวัดนครศรีธรรมราชมีประเพณีลากพระและตักบาตรหน้าถ้ำ ซึ่งจะใช้นมสองชนิดคือ ห่อต้ม (ข้าวเหนียวผัดกะทิห่อเป็นรูปสามเหลี่ยมด้วยใบพ้อ) และห่อมัด (เหมือนห่อต้มแต่ห่อด้วยใบจากหรือใบมะพร้าวอ่อนเป็นรูปสี่เหลี่ยมใช้เชือกมัด)

ในช่วงถือศีลออกในเดือนรอมฎอน ชาวไทยมุสลิมนิยมรับประทานขนมอาเกาะเดือนอ้าย มีพระราชพิธีเลี้ยงขนมเบื้อง เมื่อพระอาทิตย์โคจรเข้าราศีธนู นิมนต์พระสงฆ์ 80 รูป มาตักขนมเบื้องในพระที่นั่งอมรินทรวินิจฉัย

เดือนอ้ายในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีประเพณีให้ทานไฟ โดยชาวบ้านจะก่อไฟและเชิญพระสงฆ์มาผิงไฟ ขนมที่ใช้ในงานนี้มี ขนมเบื้อง ขนมครก ขนมกรอก ขนมจุกุน ก๊วยแจก ข้าวเหนียวกวน ขนมกรุป ข้าวเกรียบปากหม้อ)

เดือนสาม ทางภาคอีสานมีประเพณีบุญข้าวจี่ ซึ่งจะทำข้าวจี่ไปทำบุญที่วัด

ชาวไทยมุสลิมมีประเพณีกวนขนมอาซุรอ ในวันที่ 10 ของเดือนนุฮ์รอม

2.6.7.2 ขนมไทยในพิธีกรรมและความเชื่อ

การสะเดาะเคราะห์และแก้บนของศิลปินาวัง-มะ โย่งของชาวไทยมุสลิมทางภาคใต้ใช้ข้าวเหนียวสามสี (ขาว เหลือง แดง) ข้าวพอง (ฉี่เน) ข้าวดอก (มือเตะ) รา (กาหงะ) และขนมเจาะหู บางท้องถิ่นใช้นมต้มด้วย

พิธีแต่งงานของชาวไทยมุสลิม จะมีพิธีกินสมางัดซึ่งเป็นการป้อนข้าวและขนมให้เจ้าบ่าวเจ้าสาว ขนมที่ใช้มี กะละแมหรือขนมคอคอย ขนมก้อหรือตูปงปูดู ขนมลาและข้าวพอง

ขนมที่ใช้ในงานบวชและงานทอดกฐินของชาวไทยเชื้อสายมอญในจังหวัดราชบุรี ได้แก่ ขนมปลาหางดอก และลอดช่องน้ำกะทิ

ในงานศพ ชาวไทยเชื้อสายมอญในจังหวัดราชบุรีนิยมเลี้ยงเมียดเมงลักน้ำกะทิ¹

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การบูชาเทวดาในพิธีกรรมใดๆ เช่น ยกเสาเอก ตั้งศาลพระภูมิใช้ขนมต้มแดง ขนมต้มขาว เป็นหลักในเครื่องสังเวชชุดธรรมดา ชุดใหญ่เพิ่ม ข้าวตอก งาคั่ว ถั่วทอง พักทองแกงบวด ในพิธีทำขวัญถูกใช้ขนมต้มขาวต้มแดงด้วยเช่นกัน เครื่องกระยาบวชในการไหว้ครูเพื่อทำพิธีเจ ใช้ขนมต้มแดงต้มขาวเช่นกัน

พิธีเลี้ยงผีของชาวไทยเชื้อสายมอญในจังหวัดราชบุรี ใช้ ขนมบัวลอย ขนมทอด

ขนมที่ใช้ในพิธีไหว้ครูมวยไทยและกระบี่กระบอง ได้แก่ แกงบวด (กล้วย เผือก หรือมัน) เผือกต้ม มันต้ม ขนมต้มแดงต้มขาว ขนมชั้น ถ้วยฟู ผอยทอง เม็ดขนุน

ในการเล่นผีหิ้งของชาวช่อง บนหิ้งมีขนมต้ม

2.6.7.3 ขนมที่มีชื่อเสียงเฉพาะถิ่น

กรุงเทพมหานคร เขตธนบุรีมีขนมฝรั่งกุฎีจีน เขตปทุมวันมีขนมกลีบลำดวน

จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดตราด มีทุเรียนกวน

จังหวัดฉะเชิงเทรา มี ขนมชั้น

จังหวัดชลบุรี ตลาดหนองมน มี ข้าวหลาม

จังหวัดชุมพร มีขนมข้าวควายลุย

จังหวัดตรัง มี ขนมเค้กเมืองตรัง

จังหวัดนครปฐม มีขนมผิงและข้าวหลาม

จังหวัดนครสวรรค์ มี ขนมโมจิ ขนมพริกเขียวกวน

จังหวัดปราจีนบุรี มี ขนมเขี้ยว

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ส่วนใหญ่เป็นผลไม้เชื่อม ผลไม้กวน เช่น มะขมเชื่อม พุทรากวน ที่ตำบลท่าเรือ มีขนมบ้าบิ่น

จังหวัดพัทลุง มี ขนมก้านบัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จังหวัดพิษณุโลก อำเภอบางกระทุ่ม มีกล้วยตาก

จังหวัดเพชรบุรี เป็นแหล่งที่มีขนมหวานที่มีชื่อเสียงมานาน โดยเฉพาะขนมที่ทำมาจากตาล โคนด เช่น จาวตาลเชื่อม โคนดทอด ดังเม ส่วนขนมชนิดอื่นที่มีชื่อเสียงตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา คือ ขนมขี้หนู ข้าวเกรียบงา ขนมหม้อแกง

จังหวัดสตูล มี ขนมบุหงาบุคะ ขนมโรตีกาปาย และ ข้าวเหนียวหวานขาว

จังหวัดสมุทรปราการ มี ขนมจาก

จังหวัดสมุทรสงคราม มีขนมจ่ามงกุฏ

จังหวัดสิงห์บุรี มีมะม่วงกวนหรือส้มลิ้ม

จังหวัดสุพรรณบุรี อำเภอบางปลาม้า มีขนมสาเล่

จังหวัดอ่างทอง อำเภอวิเศษชัยชาญ มีขนมเกสรลำเจียก

จังหวัดอุตรดิตถ์ มีขนมเทียนเสวย ข้าวหลามทุ่งยั้ง

จังหวัดอุทัยธานี หนองแก มี ขนมกง ขนมปังสังขยา

2.6.7.4 ขนมไทยที่ได้รับอิทธิพลจากขนมของชาติอื่น

ไทยได้รับเอาวัฒนธรรมด้านอาหารของชาติต่างๆ มาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น วัตถุดิบที่หาได้ เครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนการบริโภคแบบไทย จนทำให้คนรุ่นหลังแยกไม่ออกว่าอะไรคือขนมที่เป็นไทยแท้ และอะไรดัดแปลงมาจากวัฒนธรรมของชาติอื่น เช่น ขนมที่ใช้ไข่และขนมที่ต้องเข้าเตาอบ ซึ่งเข้ามาในรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช จากคุณท้าวทองกีบม้าภรรยาเชื้อชาติญี่ปุ่น-โปรตุเกสของเจ้าพระยาวิเศษนทร์ ผู้เป็นกงสุลประจำประเทศไทยในสมัยนั้น ไทยมิใช่เพียงรับทองหยิบ ทองหยอด และฝอยทองมาเท่านั้น หากยังให้ความสำคัญกับขนมเหล่านี้โดยใช้เป็นขนมมงคลอีกด้วย ส่วนใหญ่ตำรับขนมที่ใส่ไข่มักเป็น "ของเทศ" เช่น ทองหยิบ ฝอยทอง ทองหยอดจาก โปรตุเกส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกาย

2.7.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบลายผ้า

การออกแบบลายผ้าจะต้องมีความเข้าใจถึงองค์ประกอบหลัก 2 อย่าง ที่จะก่อให้เกิดความสวยงาม คือ

- 1) ลวดลาย (pattern)
- 2) สี (color)

2.7.1.1 ลวดลาย

ลวดลาย หรือ ลายผ้าเป็นสิ่งที่เกิดจากการออกแบบ ที่จะดึงความสนใจได้ ลายผ้าอาจเกิดจากการนำเอารูปทรงธรรมชาติ รูปทรงเรขาคณิต หรือรูปร่างอิสระเป็นพื้นฐาน หรือประยุกต์ใช้ในการออกแบบ ลักษณะของลวดลายที่ใช้ในการออกแบบ สามารถจัดแบ่งลวดลายได้ 5 ประเภท

- 1) ลายดอกไม้ หมายถึง การใช้ส่วนประกอบต่างๆของพืชมาใช้ในการออกแบบ
- 2) ลายสัตว์ ได้แก่ ลวดลายที่มีการเอารูปลักษณะ โครงสร้างของสัตว์มาใช้ในการออกแบบ รวมทั้ง โครงสร้างของคน
- 3) ลายเรขาคณิต เช่น สามเหลี่ยม วงกลม มาจัดเป็นองค์ประกอบของลวดลายต่างๆขึ้น
- 4) ลายแอบสแตรกต์ (abstract) เป็นลวดลายที่เกิดจากการตัดทอนรูปทรงต่างๆ แล้วนำรูปทรงนั้นๆ มาจัดเป็นองค์ประกอบของลวดลายขึ้น ลวดลายแบบนี้อาจชักจูงให้เกิดแนวคิดต่างๆ กันได้
- 5) ลายภาพของจริง เป็นลวดลายของภาพวิทัศน์ หรือเรื่องราวต่างๆ เช่น ภาพการจราจร เป็นต้น

2.7.1.2 ระบบการวางลาย (system or pattern of arrangement)

ระบบการวางลาย หมายถึง การจัดวางรูปแบบของลวดลายที่ได้ออกแบบไว้แล้ว ลงบนพื้นผ้าให้สวยงาม เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอย แบ่งออกเป็น 2 ระบบ คือ

- 1) ระบบเนื้อที่จำกัด หมายถึง แบบลวดลายที่ตกแต่งนั้นมีขอบเขตจำกัด หรืออาจจะเรียกว่า ลายเฉพาะแห่ง (spot design) ลายเฉพาะแห่ง ลายประเภทนี้เช่น ลายแถบ ลายริม ลายแถบหรือลายริมมักจะเป็นแนวยาว และมีขอบเขตจำกัด เช่น ลายกระเบื้อง ลายพรม ลายของสำหรับตกแต่งริม
- 2) ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด หมายถึง ลวดลายที่กระจายเต็มพื้นผ้า (all over design) คือ ลวดลายที่กระจายเต็มหน้ากว้างของผ้า และต่อเนื่องไปตามความยาวของผ้า โดยไม่มีที่สิ้นสุด มีลักษณะต่างๆ เช่น เป็นลายลวดลายแต่ละตัวอยู่ห่างกัน ไม่มีการเชื่อมโยงกัน มีพื้นที่พื้นผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มากกว่าพื้นที่ลวดลาย เป็นลายที่เชื่อม โยงกัน เนื้อที่ลายและพื้นที่ว่างจะพอกัน ลายที่ต่อเนื่องกันตลอด เห็นเนื้อที่ว่างเพียงเล็กน้อยหรือไม่เห็นเลย

2.7.1.3 ขนาดของลวดลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์

ขนาดของลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ ไม่มีข้อจำกัดตายตัว ส่วนใหญ่ใช้ในความรู้สึก การมอง สามารถแยกได้ดังนี้

- 1) ลายขนาดเล็กจิ๋ว (tiny) เป็นลายที่มีขนาดเล็กมาก มีส่วนละเอียดมาก สามารถใช้งาน ได้มาก ครอบคลุมเกือบทุกประเภท แต่ลวดลายไม่เด่นชัด ลวดลายขนาดเล็กจิ๋วนี้ ด้านการพิมพ์ยุ่งยากเพราะทำให้แม่พิมพ์อุดตันง่าย
- 2) ลายขนาดเล็ก (small) ลายโตกว่าลายขนาดเล็กจิ๋วพอสมควร มีส่วนละเอียดไม่มาก ใช้ประโยชน์ได้มาก และไม่ค่อยมีปัญหาด้านการพิมพ์ ผ้าพิมพ์ส่วนใหญ่ที่มีในท้องตลาดเป็นลายขนาดเล็กสามารถนำไปใช้ในงานได้อย่างกว้างขวาง
- 3) ลายขนาดกลาง เป็นลายที่มีขนาดลายนี้ออกมาใหญ่กว่าลายขนาดเล็ก หรือเท่ากัน แต่มีตำแหน่งการวางห่างกว่ากัน มีช่องว่างมากกว่า เป็นลายที่ได้รับความนิยมพอสมควร แต่การใช้งานไม่กว้างเท่าลายขนาดเล็ก เพราะต้องคำนึงขนาดที่เหมาะสมในการนำไปใช้กับผลิตภัณฑ์
- 4) ลายขนาดใหญ่ เป็นลายที่มีขนาดใหญ่กว่าลายขนาดกลางขึ้นไป ส่วนมากออกแบบเพื่อใช้ในงานเฉพาะอย่าง เช่น ผ้าคลุมเตียง ผ้าม่าน เป็นต้น

2.7.1.4 จิตวิทยาเกี่ยวกับลวดลาย

การออกแบบลวดลายผ้าต้องอาศัยหลักจิตวิทยาบางส่วน เพื่อมาเป็นมูลฐานที่ออกแบบ ให้เหมาะสมกับความต้องการ พร้อมทั้งคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยของลวดลายนั้นๆ สิ่งจูงใจให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าหรือบริการ ขึ้นอยู่กับแรงขับและแรงจูงใจหลายอย่าง ประกอบกัน คุณสมบัติของผลิตภัณฑ์รวมทั้งการบริการจะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ซื้อ สิ่งจูงใจในด้านลวดลาย เช่น สีและลวดลาย รวมทั้งเนื้อผ้า จะทำให้ได้ลักษณะที่สวยงามและได้รับความนิยมน การกระตุ้น หรือเร้าใจ จูงใจ ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสิ่งเรา

- 1) ขนาดในลวดลายผ้าต้องพอเหมาะกับประโยชน์ใช้สอย เช่น ผ้าตัดเสื้อ ที่มีลวดลายขนาดใหญ่ย่อมไม่เหมาะกับคนรูปร่างเล็ก
- 2) การเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า ลวดลายที่ต่อเนื่องกัน ชักจูงสายตาของผู้พบเห็น ให้ติดตามจากจุดหนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่ง โดยไม่สะดุด ย่อมทำให้ลวดลายนั้นก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวได้ (motif)
- 3) ความเข้มของสิ่งเร้าในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ เช่น ถ้าใช้สีที่มีความสว่าง และคู่สดใส ย่อมเร้าใจผู้ซื้อได้ดีกว่า สีที่ขมหรือมืดหมอง ทำให้ความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางเศร้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 4) การเปลี่ยนแปลงของสิ่งเร้า ถ้าได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะทำให้เพิ่มความน่าสนใจขึ้นได้มาก เช่น การใช้สีเข้มปนอ่อน หรือใช้สีสดสลับสีจืด หรือการเปลี่ยน
- 5) การกระทำซ้ำๆ เช่น แบบลวดลายผ้าที่ซ้ำๆกัน แต่วางอย่างมีระเบียบ จะเพิ่มความเข้าใจให้ต้องการมากขึ้น
- 6) การผ่านประสาทสัมผัสหลายครั้ง ถ้าสามารถทำให้บุคคลรับสัมผัสสิ่งเร้าผ่านทางประสาทหลายๆ ทาง จะช่วยให้การรับรู้สมบูรณ์มากกว่าการใช้ประสาทสัมผัสเพียงด้านเดียวสำหรับ ลักษณะเช่นนี้ เมื่อนำมาใช้ในการออกแบบลวดลาย โดยการใช้ลวดลายสามมิติ จะทำให้ผ่านนั้นเป็นที่นิยมมากกว่าปกติ
- 7) ความแปลกใหม่ของสิ่งเร้ามีความแปลกใหม่ทั้งในเรื่องของลวดลาย ลักษณะและคุณสมบัติ จะมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าสิ่งเร้าที่เคยชิน ซ้ำซาก และไม่มี ความเปลี่ยนแปลงแปลกใหม่

2.7.1.2 สี

หลักการใช้สีบนเครื่องแต่งกาย

สีเสื้อผ้าสามารถสะท้อนถึงอารมณ์และรสนิยมของผู้แต่ง ความหมายของสีแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม เช่น ชาวอเมริกันถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความความบริสุทธิ์ มักใช้เป็นผู้หญิงสาว แต่ชาวจีนถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความเศร้า ใช้ไว้ทุกข์ และนิยมให้เจ้าสาวแต่งสีแดงหรือสีชมพู ซึ่งถือว่าเป็นสีของความร่าเริง ความหมายของสีนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์แต่ละแห่ง สีวรรณะร้อนจะทำให้ดูใกล้กว่าความเป็นจริง สีวรรณะเย็นให้ดูพอมลงและทำให้ดูไกลขึ้นกว่าความเป็นจริง สีคล้ำเหมาะกับเสื้อกลางวัน สีสดมากๆ เหมาะสำหรับเสื้อกลางวัน

สีบางสีเหมาะกับเสื้อผ้าบางฤดู เช่น สีขาว และสีปนขาวเหมาะกับฤดูร้อน ถือว่าช่วยลดความร้อนได้ในประเทศที่มีฤดูต่างๆ มีบทบาทต่อการแต่งกายมาก เช่น ในต้นฤดูใบไม้ผลิ อากาศยังคงหนาวเย็นอยู่บ้างเล็กน้อย นิยมเสื้อผ้าสีสดใสมากๆ ในฤดูร้อนใช้สีขาวและปนขาว (tint) ฤดูใบไม้ร่วงจะใช้สีที่ปนสีดำ (shade) ซึ่งใช้ได้ไปจนถึงต้นฤดูหนาว ต่อเมื่ออากาศเริ่มหนาวจัดมากขึ้นนิยมใช้สีมืดมากๆ จนถึงสีดำ

สมัยนิยมของสีเสื้อผ้าเปลี่ยนทุกปีไป ซึ่งทุกคนไม่จำเป็นต้องใช้สีตามสมัยเสมอไป สีที่เหมาะสมกับแต่ละคนมีอยู่ไม่กี่สี ฉะนั้นควรเลือกสีที่เหมาะสมกับเรามากที่สุดเพียงไม่กี่สี ซึ่งจะพิจารณาการใช้สีให้เหมาะกับแต่ละบุคคลได้จาก สีของผม สีผิว สีของตา ขนาดของรูปร่างตลอดจนบุคลิกของผู้ใช้

สีผิวเป็นสิ่งแรกที่ควรพิจารณาเพื่อเลือกหาสีที่เหมาะสมที่สุดกับแต่ละบุคคล สีของเครื่องแต่งกายควรเป็นสีคู่ (Complementary) กับสีของผิว จึงจะเป็นการเสริมให้เด่น คำในน้ำหนัก

ของสี (value) และสีที่ปรากฏเด่นที่สุด (intensity) ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจะต้องผสมผสานกับสี ส่วนบุคคลด้วย

เพื่อให้เกิดความรู้สึกตื่นตาไม่น่าเบื่อ อาจจะใช้สีในกลุ่มที่เลือกไว้หลายๆ สีเคียงกันได้ การที่จะเลือกสีใดมาเคียงกันนั้น จำเป็นจะต้องมีหลักเพื่อให้เกิดความประหยัด ก่อนอื่นควรรู้จักคำจำกัดความของคำบางคำเกี่ยวกับสีที่ใช้ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายบ้าง เช่น

Fashion Colour หมายถึง สมัยนิยมของสี มีลักษณะเป็นสีเบื้องต้น คือ สีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน สีเขียว สีส้ม และสีม่วง เท่านั้น สมัยนิยมของสีที่ใช้เสื้อผ้าจะไม่ใช้กับสีเบื้องต้นล้วนๆ แต่จะใช้สีที่คัดแปลงมาจากสีที่คัดแปลงมาจากสีเบื้องต้นอีกทีหนึ่ง

Staple Colour หมายถึง สีที่ใช้กับสีใดๆ ก็ตามจะเกิดความผสมผสานกันไปเสมอ Staple colour ของประเทศเขตนหนาว คือ สีดำ สีน้ำตาลปนดำ และสีกรมท่า Staple colour ของประเทศเขตร้อนคือ สีขาว สีครีม

Fair Colour คือ สีใดๆ ก็ตามที่ทำหน้าที่เน้น หรือตัดเส้น

Fair Accessories หมายถึง ผ้าพันคอ คอปก ขอบปลายแขน เข็มขัด หมวก ทำหน้าที่เป็น Fair Colour ให้กับเสื้อผ้า

Personality Area คือ บริเวณหน้าทั้งหมด ซึ่งรวมถึงศีรษะและลำคอด้วยเป็นบริเวณที่ควรได้รับการเน้นมากกว่าส่วนอื่นๆ บนเสื้อผ้า

Related Colour คือ สีร่วม เช่น สีส้มกับสีม่วงมีสีแดงเป็นสีร่วม สีม่วงกับสีเขียวมีสีน้ำเงินเป็นสีร่วม

Unrelated Colour คือ สีไม่มีสีร่วม หรือสีตรงข้ามกัน เช่น สีเหลืองกับสีม่วง สีเขียวกับสีแดง เป็นต้น

2.7.2 หลักการเบื้องต้นในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

2.7.2.1 ใช้หลักการ “Golden Mean” หมายถึง อัตราส่วน 5:8 เมื่อต้องการจะแบ่งชุดนี้ออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแบ่งส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 5 และอีกส่วนหนึ่งเท่ากับ 8 ไม่ควรแบ่งให้ทั้ง 2 ส่วนเท่ากัน จะช่วยให้สัดส่วน ที่ถูกแบ่งแล้วดูไม่ขัดตา

2.7.2.2 สมดุล (balance) สมมาตร-ไม่สมมาตร เสื้อผ้าจะดูสมดุลได้ต่อเมื่อขนาดความเข้มของเส้น บนเสื้อผ้าตลอดจนการเลือกใช้วัสดุตกแต่งมีความสัมพันธ์กันไปได้

2.7.2.3 ขนาดสัดส่วน (scale) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเสื้อผ้านั้นทั้งชุด โดยการรับรู้ของประสาทตา จะเปรียบเทียบขนาดของลายกับเสื้อผ้าซึ่งล้วนส่งผลต่อจิตใจทั้งสิ้น

2.7.2.4 จุดเด่น (dominance) หมายถึง การเน้นบริเวณใดบริเวณหนึ่งบนเสื้อผ้าให้เป็นจุดเด่นสะดุดตามากกว่าส่วนอื่นๆ วิธีเน้นบริเวณที่ต้องการคือ การใช้สี ผิวสัมผัสที่แตกต่าง แนวเส้นคอแปลกๆ เครื่องประดับที่คอ ผ้าพันคอ ทรงผมและเครื่องสำอาง ฯลฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้ผลิตภัณฑ์

2.8.1 ข้อมูลด้านกายภาพของกลุ่มเป้าหมาย

ผู้หญิงมุสลิมอายุระหว่าง 20-30 ปี ศึกษาหรือทำงานอยู่ในสังคมเมืองที่มีการแข่งขันและเร่งรีบ ต้องการความคล่องตัวในการทำกิจกรรมแต่ละวัน ทำอาชีพอิสระ มีรายได้ดี มีกำลังซื้อสูง ยังไม่มีครอบครัว มีรูปแบบในการดำเนินชีวิตอย่างอิสระ ต้องการแสดงตัวตนของตัวเอง มีความมั่นใจ มีแนวทางการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์ ชอบงานศิลปะและท่องเที่ยว มีใจรักรักแฟชั่นและต้องการมีความโดดเด่น มีกลุ่มเป้าหมายรองคือผู้หญิงที่ไม่ใช่มุสลิม และสนใจงานออกแบบที่มีกลิ่นอายของอารยธรรมต่างๆ

2.8.2 ด้านพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภค

2.8.2.1 พฤติกรรมด้านการซื้อของผู้บริโภค มักมีปัจจัยต่างๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าดังนี้

- 1) ความต้องการซื้อมากกว่าวัยอื่นๆ เนื่องจากมีความต้องการแสดงตัวตนของตนเองออกมา พิถีพิถันกับเครื่องแต่งกาย และแสวงหารูปแบบที่ไม่ซ้ำใคร มีเอกลักษณ์ที่เด่นเป็นของตนเอง มีพฤติกรรมที่ไม่นิยมใช้ของที่เหมือนหรือซ้ำกับคนอื่น
- 2) รูปแบบ กลุ่มคนที่หลงใหลในงานออกแบบที่มีความเป็นศิลปะท้องถิ่นหรืออารยธรรมอยู่บนเสื้อผ้า ด้วยรูปแบบที่ดูใจก็จะตัดสินใจซื้อได้ไม่ยาก
- 3) โอกาสในการสวมใส่ ทำให้เกิดความต้องการในการซื้อมากขึ้น เนื่องจากเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ ต้องการความคล่องตัวในการทำงานหรือท่องเที่ยว และยังต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมด้วย จึงต้องการความเป็นแฟชั่นและความทันสมัยในการเลือกซื้อเสื้อผ้า
- 4) มีความสามารถในการจ่าย เรื่องราคาไม่ใช่เหตุผลหลักในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า เนื่องจากเริ่มมีรายได้เป็นของตนเอง และยังไม่มีความรีบร้อนหรือภาระทางครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ จึงสามารถใช้จ่ายเงินส่วนใหญ่ไปกับการเสริมสวยและเครื่องแต่งกายได้อย่างเต็มที่

2.8.2.2 เหตุผลในการตัดสินใจซื้อ

- 1) ความพอใจในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ เช่น รูปลักษณ์ที่แปลกใหม่ เข้ากับแนวโน้มนแฟชั่นในปัจจุบัน มีเอกลักษณ์ที่โดดเด่น แสดงความเป็นตัวตนของผู้สวมใส่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) ความเหมาะสมกับสถานการณ์ที่ต้องการใช้ในปัจจุบัน เช่น ความคล่องตัวในการเดินทาง ทำงาน หรือท่องเที่ยว

3) ราคา เป็นเหตุผลรองในการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์

4) ความคุ้มค่าของสินค้า ความประณีต และความคงทนของผลิตภัณฑ์

2.8.2.3 พฤติกรรมด้านการใช้งาน

กลุ่มเป้าหมาย มีความเป็นอิสระสูง มีความมั่นใจในตัวเอง ชอบทำกิจกรรมที่หลากหลาย มีรูปแบบการทำงานที่แตกต่างมีอาชีพอิสระ กิจกรรมของคนกลุ่มนี้คือการท่องเที่ยว การเดินทาง หาประสบการณ์ใหม่ๆ ในชีวิต ชอบงานศิลปะและพบปะกับผู้คนบางครั้งเวลาทำงาน ชอบสังสรรค์กับเพื่อนฝูง ดังนั้นการแต่งกายจึงต้องมีความเป็นเอกลักษณ์สูง สะดวกสบายในการสวมใส่แต่ยังคงความดูดี ทันสมัยอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นการออกแบบเครื่องแต่งกายให้กลุ่มเป้าหมาย จึงต้องคำนึงถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนกลุ่มนี้เป็นหลัก

ภาพที่ 2.59 แสดงกลุ่มเป้าหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2 แนวทางการออกแบบ

ภาพที่ 3.2 แสดงภาพแนวโน้มการแต่งกายสำหรับร้านซีจี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.3 แสดงภาพแรงบันดาลใจ ลวดลาย สีสันท่านำมาใช้ในงานออกแบบ

3.2 การออกแบบและการทดลองเทคนิคลวดลายบนพื้นผ้า

จากข้อมูลที่ได้ทำการวิเคราะห์เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบนั้น ได้มีการทดลองย้อมและไล่เฉดสีต่าง ๆ จากนั้นนำมาออกแบบลวดลายและทดลองตกแต่งพื้นผ้าด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อสร้างความแปลกใหม่และมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ โดยยังคงเอกลักษณ์ของขนมไทย มีการถ่ายทอดจากงานศิลปะการตกแต่งพื้นผ้าและการวาดลวดลาย ด้วยเทคนิคและวัสดุต่าง ๆ ให้ร่วมสมัย สวยงาม และสามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

3.2.1 การออกแบบลวดลายขั้นต้น

หลังจากที่ได้ทำการทดลองและสรุปผลจึงได้ลวดลายขนมไทย 3 ชนิด ดังนี้

1. ขนมน้ำดอกไม้
2. ขนมชั้น
3. ขนมกลีบลำดวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.2 การออกแบบเทคนิคขั้นต้น

เทคนิคที่นำมาใช้บนผืนผ้ามีดังนี้

1. ย้อมสีพื้น
2. ย้อมไล่โทนสี เข้มไปอ่อน
3. การสกรีน
4. การปัก
5. การเย็บตกแต่งด้วยลูกบิด

ภาพที่ 3.4 แสดงภาพการทำเทคนิค สวดลาย และสีส้นลงบนผืนผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 การพัฒนาออกแบบลวดลายเพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับเทคนิคบนผืนผ้า

3.3.1 การพัฒนาลวดลาย

จากการออกแบบลวดลายด้วยการทดลองเทคนิคต่าง ๆ ในขั้นต้น ทำให้เห็นถึงความเหมาะสมของการนำเสนอลวดลายด้วยเทคนิคต่างๆ และวัสดุที่นำมาใช้ จึงได้เลือกแนวทางที่เหมาะสมไปพัฒนาต่อไป ดังนี้

1. **เนื้อผ้า** เลือกเนื้อผ้าที่มีความเบา นุ่มสบาย ทิ้งตัว และอยู่ทรง ผสมผสานกับเนื้อผ้าที่เบาบาง โปร่งสบาย และมีความพลิ้วสำหรับลวดลายที่ต้องรับน้ำหนักจากการปักและสกรีน ได้แก่ ผ้าลินิน ผ้าฝ้าย
2. **ลวดลาย** นำลวดลายที่ได้แรงบันดาลใจจากขนมไทยทั้ง 3 ชนิดมาใช้ในการออกแบบ
3. **เทคนิคการออกแบบลายผ้า** เลือกใช้เทคนิคการสกรีน การเพนท์ และการปัก ตกแต่งด้วยวัสดุต่าง ๆ

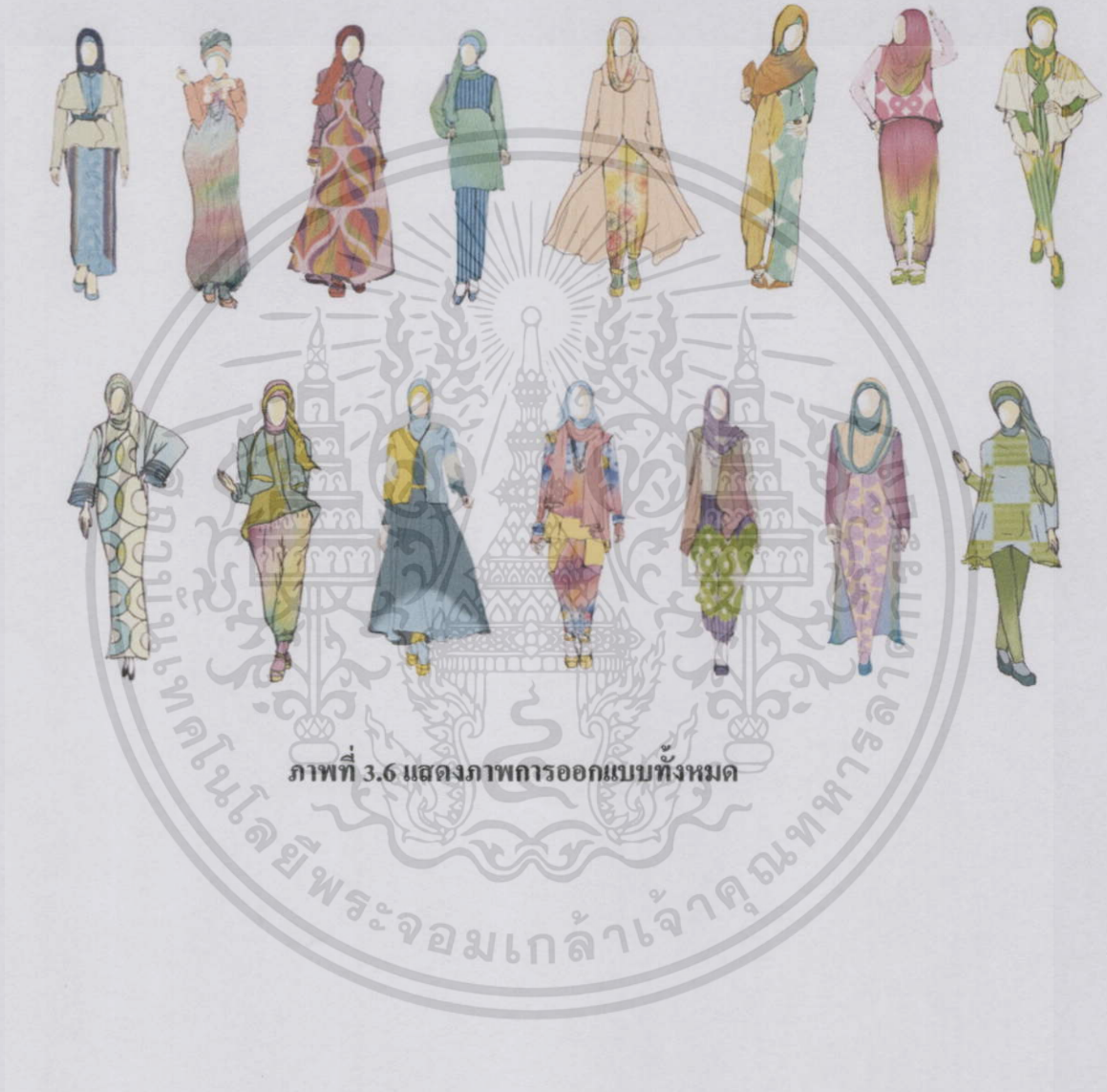

ภาพที่ 3.5 แสดงภาพการออกแบบลวดลายที่เลือกนำมาใช้ เทคนิคการเพนท์ ไล่สี การสกรีน และปัก ด้วยไหม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การออกแบบผลิตภัณฑ์

หลังจากได้เทคนิคและลวดลายแล้ว จึงทำการออกแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งประกอบด้วย ชุดสตรี ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3.6 แสดงภาพการออกแบบทั้งหมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากขอบเขตมี จำนวน 8 ชุด ได้แก่

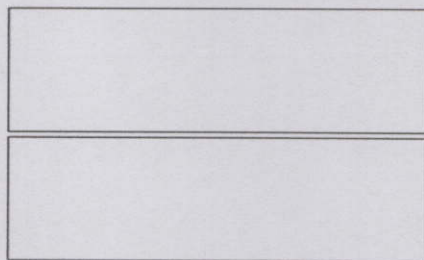

ภาพที่ 3.7 แสดงภาพการออกแบบ 8 ชุดที่เลือก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

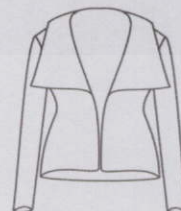
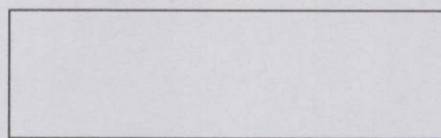
Selected Design

ภาพที่ 3.8 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 1

ประกอบด้วย

- จิมพ์สูท
- เสื่อคลุมยาว
- ฮีญาบ (ผ้าคลุมหัว)

ภาพที่ 3.9 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 2

ประกอบด้วย

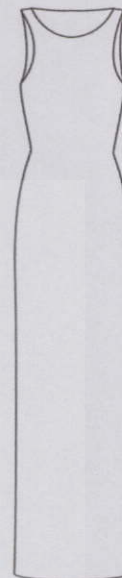
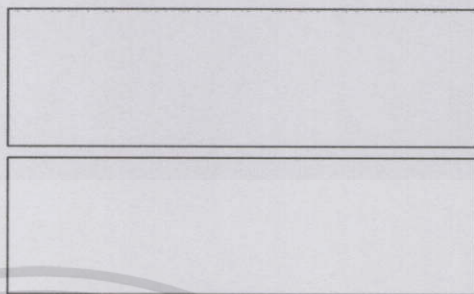
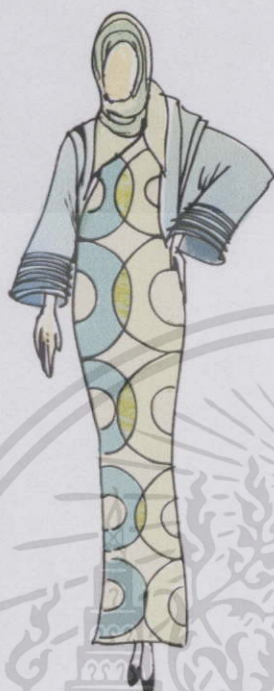
- ชุดกระโปรงยาว
- เสื้อคลุม
- สีน๊اب (ผ้าคลุมหัว)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Selected Design

3

ภาพที่ 3.10 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 3

ประกอบด้วย

- ชุดกระโปรงยาว
- เสื้อคลุม
- ฮีญาบ (ผ้าคลุมหัว)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.11 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 4

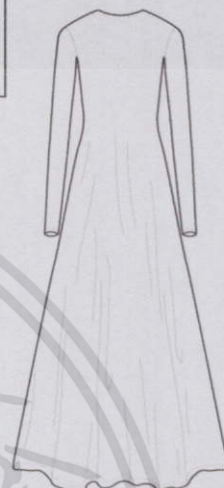
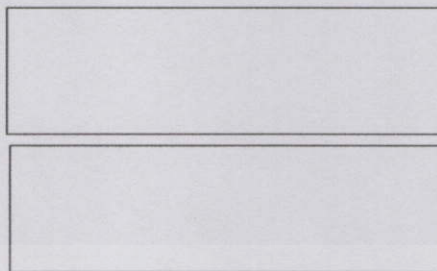
ประกอบด้วย

- เสื้อแขนยาว
- กางเกงฮาเร็ม
- ฮิญาบ (ผ้าคลุมหัว)

Selected Design

5

ภาพที่ 3.12 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 5

ประกอบด้วย

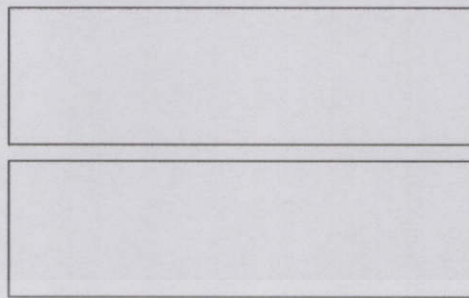
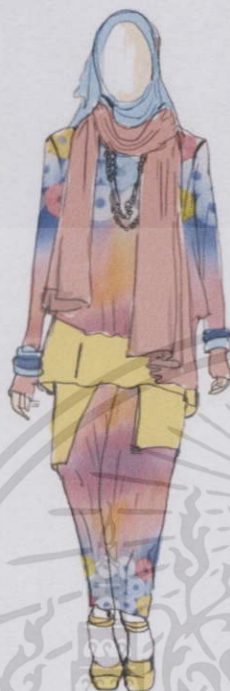
- ชุดกระโปรงยาว
- เสื้อคลุม
- กางเกงขายาว
- ฮีญาบ (ผ้าคลุมหัว)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Selected Design

6

ภาพที่ 3.13 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 6

ประกอบด้วย

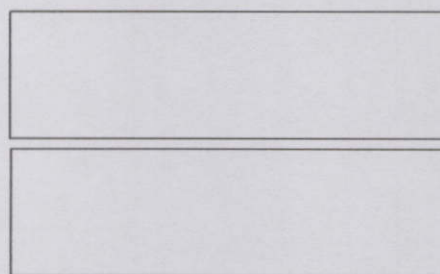
- เสื้อแขนยาว
- กางเกงขายาว
- เสื้อคลุม
- ฮีญาบ (ผ้าคลุมหัว)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Selected Design

7

ภาพที่ 3.14 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 7

ประกอบด้วย

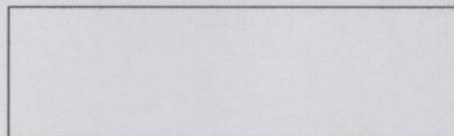
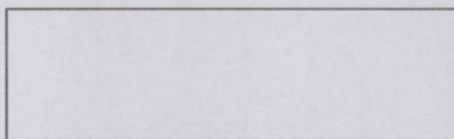
- เสื้อแขนยาว
- เสือกักสัน
- กางเกงขายาว
- ฮีญาบ (ผ้าคลุมหัว)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Selected Design

8

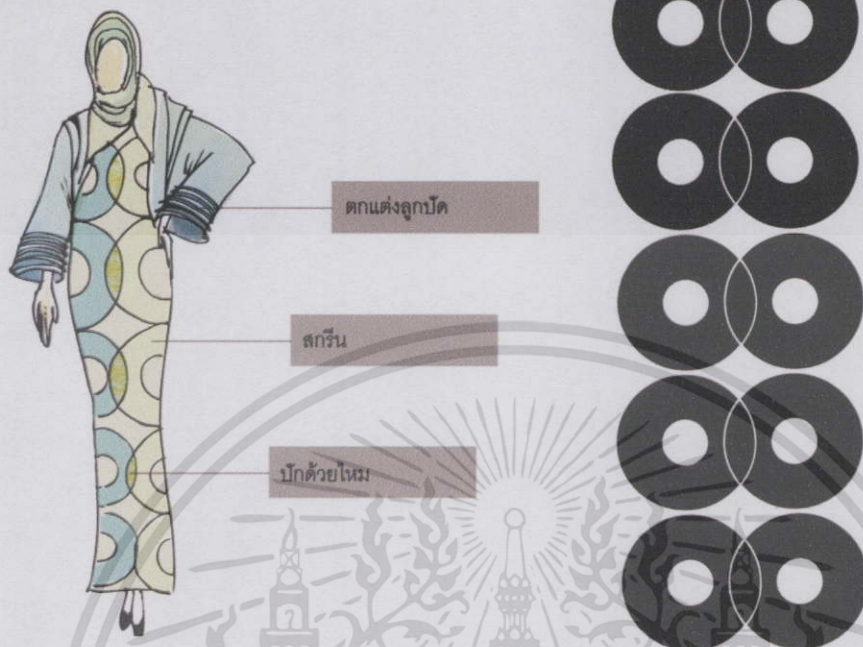
ภาพที่ 3.15 แสดงภาพการออกแบบชุดที่ 8

ประกอบด้วย

- กางเกงยาว
- เสื้อแขนยาว
- ฮีญาบ (ผ้าคลุมหัว)

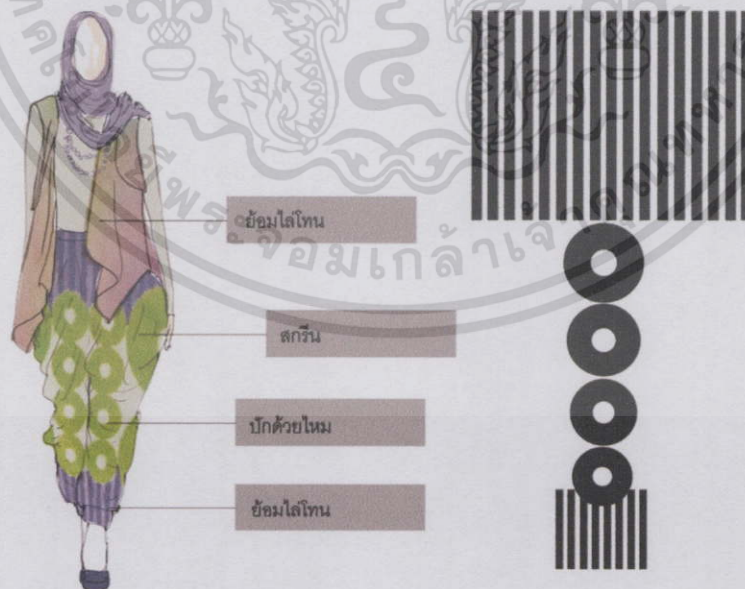
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Technique&Detail 3

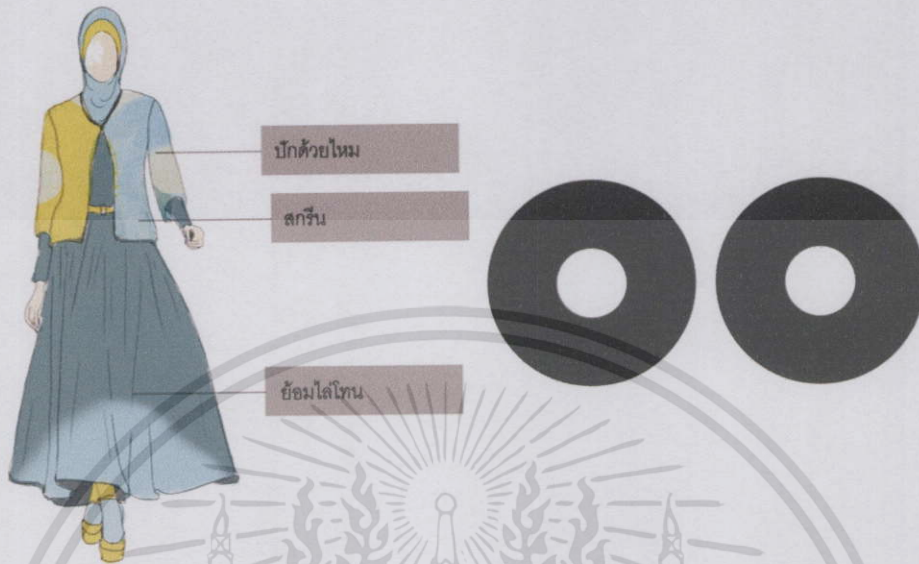
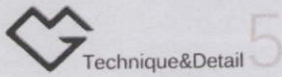
ภาพที่ 3.18 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 3

Technique&Detail

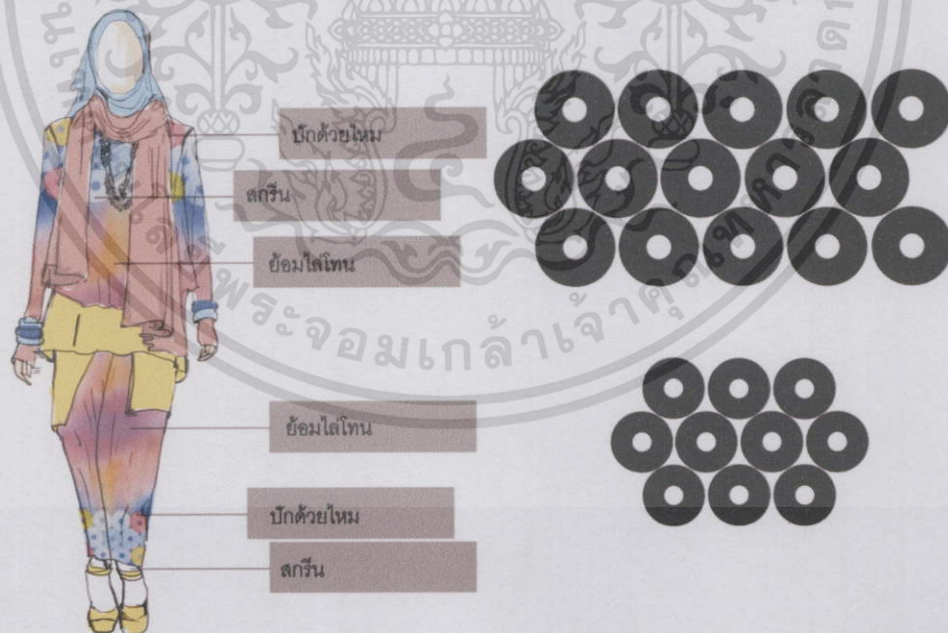
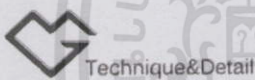

ภาพที่ 3.19 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

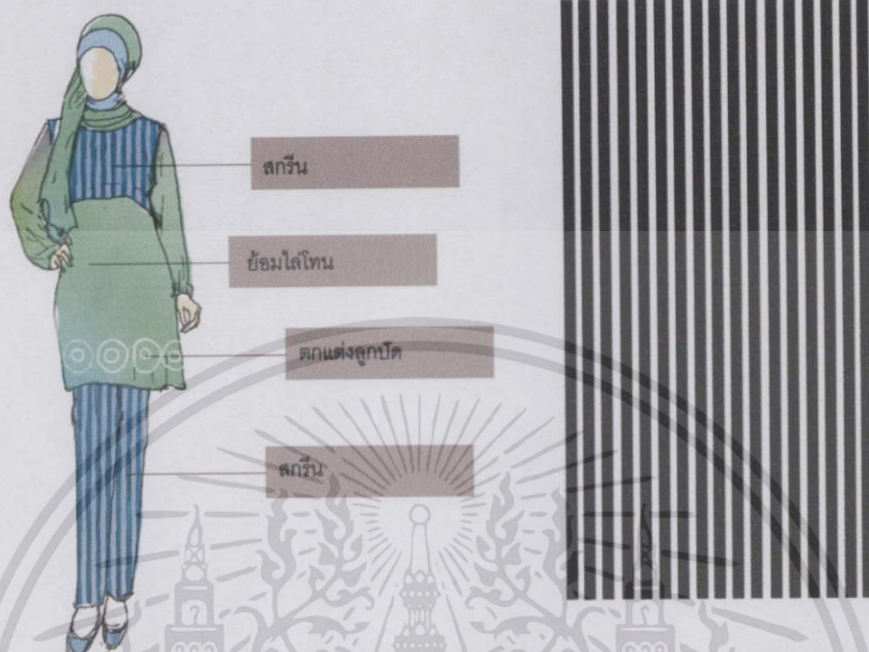

ภาพที่ 3.20 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 5

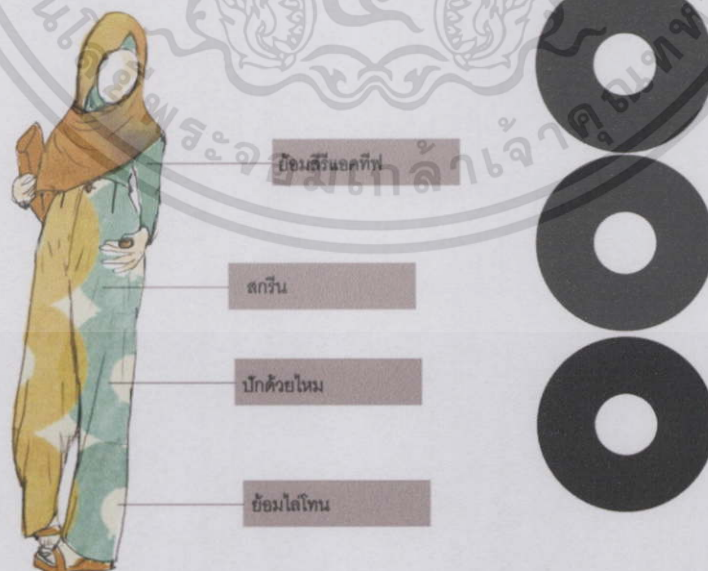

ภาพที่ 3.21 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.22 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 7

ภาพที่ 3.23 แสดงภาพการวางลาย วัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในชุดที่ 8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.24 แสดงภาพรวมของผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบ

3.6 สรุปผลการออกแบบและความคิดเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

3.6.1 ปรับแก้ไขแบบการตัดเย็บให้เหมือนที่ออกแบบไว้

3.6.2 สีสกรีน ควรสกรีนให้ดูตั้งใจลอกมากกว่านี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

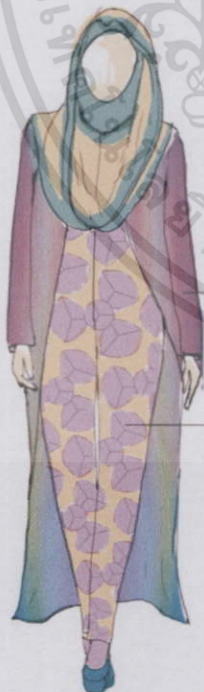
บทที่ 4

การนำเสนอผลงานการออกแบบ

การนำเสนอผลงานชิ้นสุดท้ายหลังจากได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ
ตรวจวิทยานิพนธ์ ซึ่งประกอบด้วย

- 4.1 เป็นปรากฏการณ์ใหม่ของวงการแฟชั่นมุสลิม มีความน่าสนใจ
- 4.2 ในอนาคตควรเปิดขายทางตลาดออนไลน์ และก้าวสู่อาเซียน
- 4.3 สีสกรีน ควรสกรีนให้ดูตั้งใจออกมากกว่านี้

4.1 รายละเอียดผลิตภัณฑ์

1

Materials : Linen
Technique : Dyeing

2

Materials : Linen twill
Technique : Screen Printing

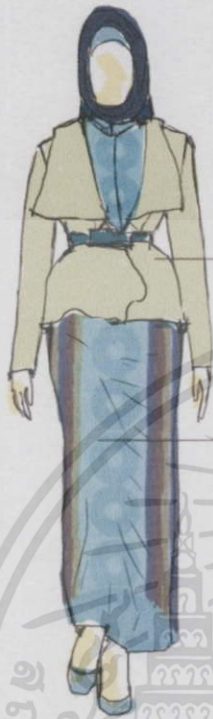

ภาพที่ 4.1 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CG covergirls 2

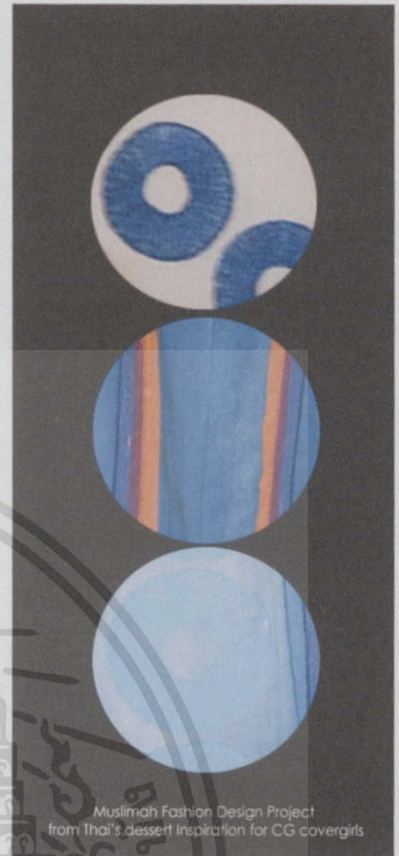

1

Materials : Thread
Technique : Stitch Fabric

2

Materials : Linen twill
Technique : Dyeing,
Screen Printing,
Stitch Fabric

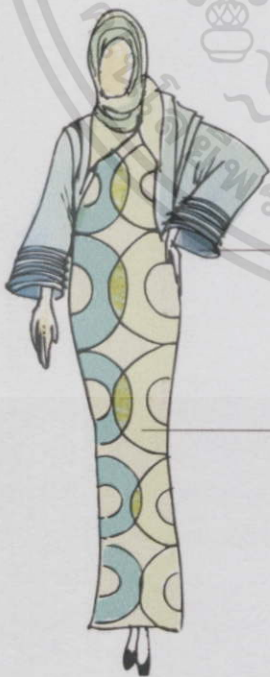

Muslimah Fashion Design Project
from Thai's dessert Inspiration for CG covergirls

ภาพที่ 4.2 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 2

CG covergirls

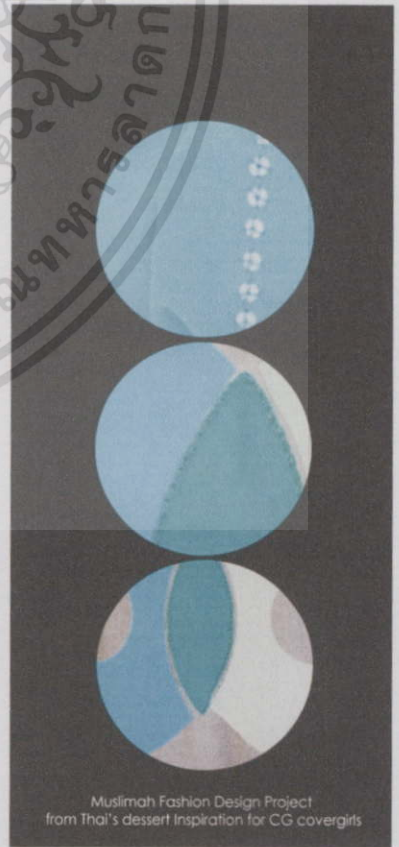

1

Materials : Chiffon
Technique : Bead stitching

2

Materials : Linen twill
Technique : Screen Printing,
Stitch Fabric

Muslimah Fashion Design Project
from Thai's dessert Inspiration for CG covergirls

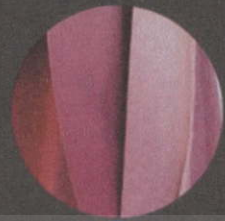
ภาพที่ 4.3 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอญญาติให้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CG covergirls 4

- 1
Materials : T-Shirt
Technique : Dyeing
- 2
Materials : Linen twill
Technique : Dyeing,
- 3
Materials : Linen twill
Technique : Dyeing,
Screen Printing,
Stitch Fabric

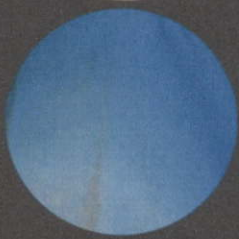
Muslimah Fashion Design Project
from Thai's dessert Inspiration for CG covergirls

ภาพที่ 4.4 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 4

CG covergirls

- 1
Materials : Thread
Technique : Screen Printing,
Stitch Fabric
- 2
Materials : Linen twill
Technique : Dyeing

Muslimah Fashion Design Project
from Thai's dessert Inspiration for CG covergirls

ภาพที่ 4.5 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 5

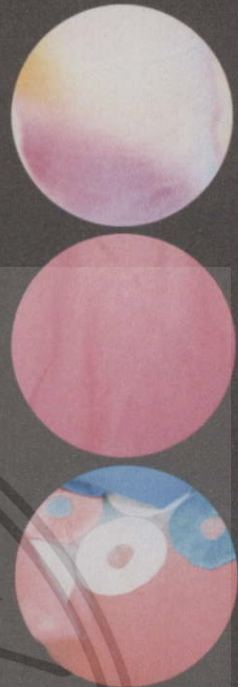
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CG covergirls 6

1
Materials : Linen
Technique : Dyeing,
Screen Printing,
Stitch Fabric

2
Materials : Linen
Technique : Dyeing,
Screen Printing,
Stitch Fabric

Muslimah Fashion Design Project
from Thai's dessert Inspiration for CG covergirls

ภาพที่ 4.6 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 6

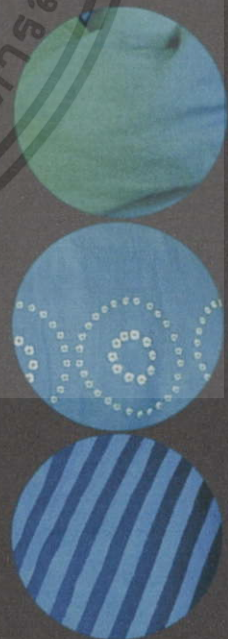
CG covergirls 7

1
Materials : Chiffon
Technique : Screen Printing

2
Materials : Linen
Technique : Dyeing,
Screen Printing,
Bead stitching

3
Materials : Spandex
Technique : Screen Printing,

Muslimah Fashion Design Project
from Thai's dessert Inspiration for CG covergirls

ภาพที่ 4.7 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

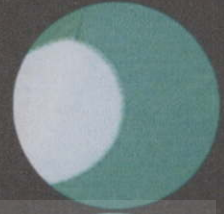

1

Materials : T-Shirt
Technique : Dyeing

2

Materials : Linen
Technique : Dyeing,
Screen Printing,
Stitch Fabric

Muslimah Fashion Design Project
from Thai's dessert Inspiration for CG covergirls

ภาพที่ 4.8 แสดงรายละเอียดผลิตภัณฑ์ชุดที่ 8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 การวางแบบตัดและการประเมินราคาต้นทุน

ภาพที่ 4.9 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 1

ตารางที่ 4.1 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 1 (จัมฮูท)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	360.-	
4	ค่าตัด+pattern	400.-	
5	ค่าสกรีน	150.-	
6	ชิป	18.-	
7	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		1,108.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ	444.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร	1,552.-	
ภาษี VAT 7%	108.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	1660.-	

ตารางที่ 4.2 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 1 (เสื้อคลุมยาว)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	20.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	264.-	
4	ค่าตัด+pattern	300.-	
5	ค่าซัอม ไส้สี	30.-	
6	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		774.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		310.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		1,084.-	
ภาษี VAT 7%		76.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		1,160.-	

ตารางที่ 4.3 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 1 (อัญญาบ/ ผืน)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	123.-	
4	ค่าตัด+pattern	40.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/2 ผืน		343.-	
ค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/ผืน		172.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ	69.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร	241.-	
ภาษี VAT 7%	17.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	258.-	

ภาพที่ 4.10 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 2

ตารางที่ 4.4 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 2 (ชุดกระโปรงยาว)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	192.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4	ค่าตัด+pattern	350.-	
5	ค่าซ่อมโลโก้	20.-	
6	ค่าสกรีน	75.-	
7	ค่าปัก	150.-	
8	ชิป	18.-	
9	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		985.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		394.-	
ต้นทุนรวมกำไร		1,379.-	40% ของต้นทุน
ภาษี VAT 7%		97.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		1,476.-	

ตารางที่ 4.5 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 2 (เสื้อคลุม)

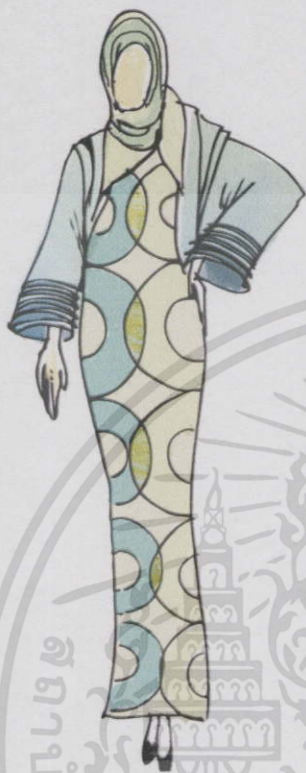
ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	90.-	
4	ค่าตัด+pattern	350.-	
5	ค่าปัก	160.-	
6	ผ้าขาว	35.-	
7	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		815.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		326.-	
ต้นทุนรวมกำไร		1,141.-	40% ของต้นทุน
ภาษี VAT 7%		80.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		1,221.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 2 (อัญญา/ ผืน)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	123.-	
4	ค่าตัด+pattern	40.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/2 ผืน		343.-	
ค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/ผืน		172.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		69.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		241.-	
ภาษี VAT 7%		17.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		258.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.11 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 3

ตารางที่ 4.7 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 3 (ชุดกระโปรงยาว)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	192.-	
4	ค่าตัด+pattern	350.-	
5	ค่าสกรีน	120.-	
6	ค่าปัก	100.-	
7	ซิป	18.-	
8	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		960.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		384.-	40% ของต้นทุน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้นทุนรวมกำไร	1,344.-	
ภาษี VAT 7%	94.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	1,438.-	

ตารางที่ 4.8 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 3 (เสื้อคลุม)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	80.-	
4	ค่าตัด+pattern	170.-	
5	ค่าปัก	150.-	
6	ค่าลูกบิด	50.-	
7	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		630.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		252.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		882.-	
ภาษี VAT 7%		62.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		944.-	

ตารางที่ 4.9 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 3 (ฮิญาบ/ ผืน)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	123.-	
4	ค่าตัด+pattern	40.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/2 ผืน		343.-	
ค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/ผืน		172.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ	69.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร	241.-	
ภาษี VAT 7%	17.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	258.-	

ภาพที่ 4.12 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 4

ตารางที่ 4.10 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (กางเกง)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	228.-	
4	ค่าตัด+pattern	300.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5	ค่าสกรีน	30.-	
6	ค่าปัก	150.-	
7	ค่าซ่อมโลโก้	20.-	
8	ชิป	18.-	
9	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		926.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		370.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		1,296.-	
ภาษี VAT 7%		91.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		1,387.-	

ตารางที่ 4.11 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (เสื้อกัก)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	168.-	
4	ค่าตัด+pattern	300.-	
5	ค่าซ่อมโลโก้	20.-	
6	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		668.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		268.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		936.-	
ภาษี VAT 7%		66.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		1,002.-	

ตารางที่ 4.12 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (เสื้อยืด)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-

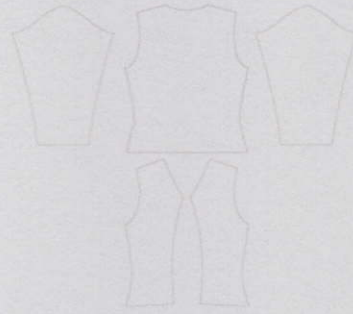
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	70.-	
4	ค่าตัด+pattern	100.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		210.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		84.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		294.-	
ภาษี VAT 7%		21.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		315.-	

ตารางที่ 4.13 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (อัญญา/ ผืน)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	123.-	
4	ค่าตัด+pattern	40.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/2 ผืน		343.-	
ค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/ผืน		172.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		69.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		241.-	
ภาษี VAT 7%		17.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		258.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.13 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 5

ตารางที่ 4.14 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 5 (ชุดกระโปรงยาว)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	360.-	
4	ค่าตัด+pattern	350.-	
5	ค่าซัอมไต้สี	60.-	
6	ค่าชิป	18.-	
7	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		968.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		387.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		1,355.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาษี VAT 7%	95.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	1,450.-	

ตารางที่ 4.15 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 5 (เสื้อคลุม)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	100.-	
4	ค่าตัด+pattern	350.-	
5	ค่าปัก	150.-	
6	ค่าสกรีน	30.-	
7	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		810.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		324.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		1,134.-	
ภาษี VAT 7%		80.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		1,214.-	

ตารางที่ 4.16 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 5 (กางเกง)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	50.-	
4	ค่าตัด+pattern	100.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		210.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		84.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		294.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาษี VAT 7%	21.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	315.-	

ตารางที่ 4.17 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 5 (ฮิญาบ/ ผืน)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	123.-	
4	ค่าตัด+pattern	40.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/2 ผืน		343.-	
ค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/ผืน		172.-	
กำไรที่อยากได้จากประกอบกิจการ		69.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		241.-	
ภาษี VAT 7%		17.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		258.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.14 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 6

ตารางที่ 4.18 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 6 (เสื้อแขนยาว)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	180.-	
4	ค่าตัด+pattern	350.-	
5	ค่าซัอมไ้ล้สี	60.-	
6	ค่าสกรีน	30.-	
7	ค่าปัก	150.-	
8	ค่าซิป	18.-	
9	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		910.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		364.-	40% ของต้นทุน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้นทุนรวมกำไร	1,274.-	
ภาษี VAT 7%	90.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	1,364.-	

ตารางที่ 4.19 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 6 (เสื้อแขนกุด)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	60.-	
4	ค่าตัด+pattern	150.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		390.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		156.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		546.-	
ภาษี VAT 7%		39.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		585.-	

ตารางที่ 4.20 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 6 (กางเกง)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	50.-	
4	ค่าตัด+pattern	100.-	
5	ค่าซิป	18.-	
6	ค่าสกรีน	30.-	
7	ค่าปัก	150.-	
8	ค่าย้อมไล้สี	20.-	
9	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ	892.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ	357.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร	1,249.-	
ภาษี VAT 7%	88.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	1,337.-	

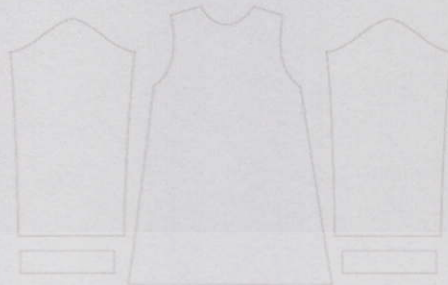
ตารางที่ 4.21 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 6 (อัญญา/ ผืน)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	123.-	
4	ค่าตัด+pattern	40.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/2 ผืน		343.-	
ค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/ผืน		172.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		69.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		241.-	
ภาษี VAT 7%		17.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		258.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

O.G. covergirls 7

ภาพที่ 4.15 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 7

ตารางที่ 4.22 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 7 (เสื้อแขนยาว)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	240.-	
4	ค่าตัด+pattern	300.-	
5	ค่าซัอมไต้สี	20.-	
6	ค่าไหมปัก	35.-	
7	ค่าปัก	150.-	
8	ค่าซิป	18.-	
9	ค่ากระดุม	2.-	
10	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		995.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ	398.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร	1,393.-	
ภาษี VAT 7%	98.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	1,491.-	

ตารางที่ 4.23 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 7 (เสื้อกักสั่น)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	35.-	
4	ค่าตัด+pattern	200.-	
5	ค่าสกรีน	30.-	
6	กระดุม	3.-	
7	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		448.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		179.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		627.-	
ภาษี VAT 7%		44.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		671.-	

ตารางที่ 4.24 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 7 (กางเกง)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	195.-	
4	ค่าตัด+pattern	300.-	
5	ค่าซิป	18.-	
6	ค่าสกรีน	30.-	

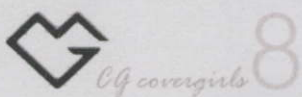
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		723.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		289.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		1,012.-	
ภาษี VAT 7%		70.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		1,082.-	

ตารางที่ 4.25 แสดงราคาค่าต้นทุนของชุดที่ 7 (อัญญา/ ผืน)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	123.-	
4	ค่าตัด+pattern	40.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/2 ผืน		343.-	
ค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/ผืน		172.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		69.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		241.-	
ภาษี VAT 7%		17.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		258.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.16 แสดงการวางแบบตัดของชุดที่ 8

ตารางที่ 4.26 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 8 (กางเกง)

ลำดับ	รายจ่าย	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริหารจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	144.-	
4	ค่าตัด+pattern	300.-	
5	ค่าซัอมไล่สี	20.-	
6	ค่าสกรีน	20.-	
7	ค่าปัก	150.-	
8	ค่าชิป	18.-	
9	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		832.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		334.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		1,166.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาษี VAT 7%	82.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	1,248.-	

ตารางที่ 4.27 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 8 (เสื้อยืด)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	70.-	
4	ค่าตัด+pattern	100.-	
5	ค่าข้อม	20.-	
6	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ		230.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		92.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		322.-	
ภาษี VAT 7%		23.-	
ราคาขายขั้นต่ำ		345.-	

ตารางที่ 4.28 แสดงราคาต้นทุนของชุดที่ 4 (เสื้อมวย/ผืน)

ลำดับ	รายการ	ราคา (บาท)	หมายเหตุ
1	ค่าบริการจัดการ	60.-	เฉลี่ยเดือนละ 2,000.-
2	ค่าออกแบบ	100.-	เฉลี่ยเดือนละ 3,500.-
3	ค่าผ้า	123.-	
4	ค่าตัด+pattern	40.-	
5	วัสดุสิ้นเปลือง	20.-	
รวมค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/2 ผืน		343.-	
ค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บ/ผืน		172.-	
กำไรที่อยากได้จากการประกอบกิจการ		69.-	40% ของต้นทุน
ต้นทุนรวมกำไร		241.-	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาษี VAT 7%	17.-	
ราคาขายขั้นต่ำ	258.-	

4.3 ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

นำเสนอภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ภายใต้แบรนด์สินค้า ที่ชื่อว่า CG covergirls

ภาพที่ 4.17 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ทั้ง 8 ชุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.18 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 1

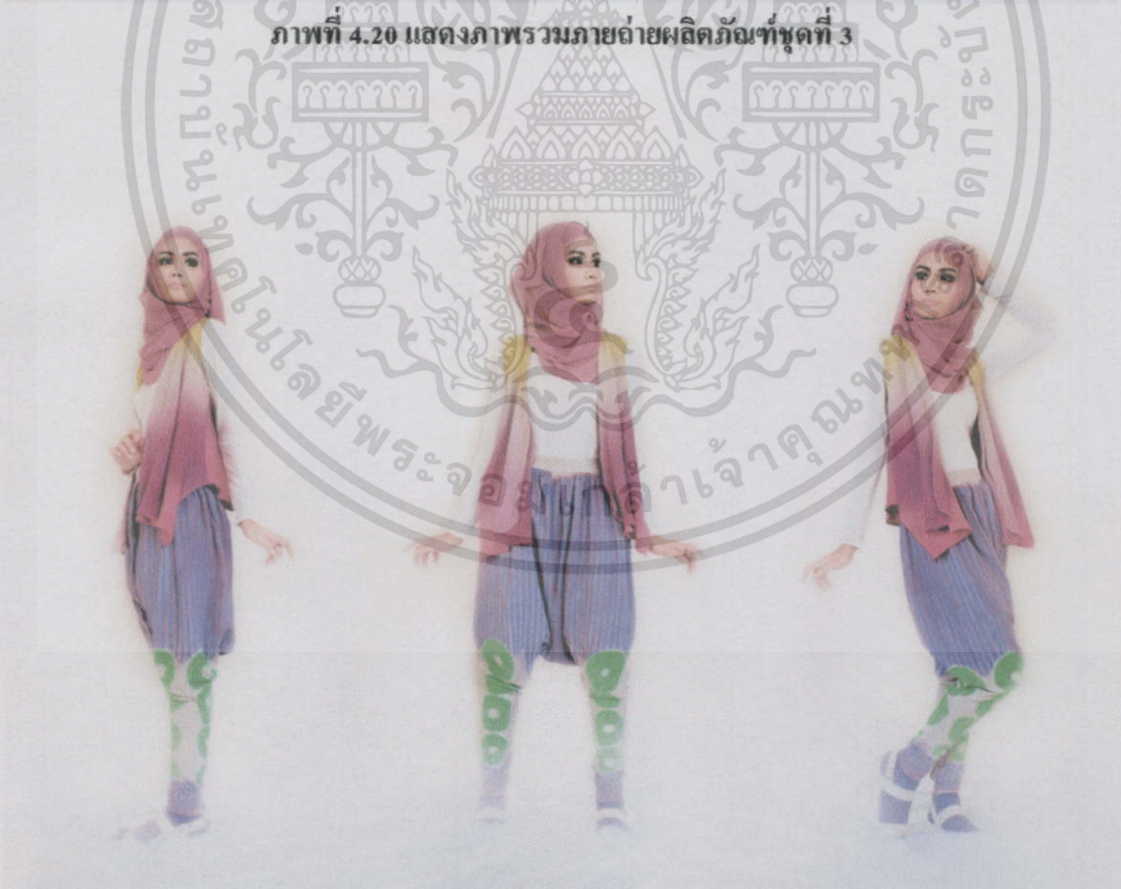

ภาพที่ 4.19 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.20 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 3

ภาพที่ 4.21 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.22 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 5

ภาพที่ 4.23 แสดงภาพรวมภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.24 แสดงภาพรวมภายถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 7

ภาพที่ 4.25 แสดงภาพรวมภายถ่ายผลิตภัณฑ์ชุดที่ 8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการออกแบบและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการออกแบบ

โครงการออกแบบชุดแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิม โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากชนมไทยสำหรับร้านซีจี มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็น โครงการที่คำนึงถึงด้านสังคม ศิลปะ และศาสนาที่มีผลต่อการแต่งกาย รวมไปถึงด้านวัฒนธรรม เอกลักษณ์ความเป็นไทย โดยเลือกชนมไทยมาใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ มีการใช้วัสดุจากธรรมชาติและสังเคราะห์ผสมกัน ได้แก่ ผ้าลินิน ผ้าชีฟอง ผ้ายัด และผ้าสเปนเนค ผสมผสานกับเทคนิคการทำลวดลายผ้าจากชนมไทย แล้วนำไปประยุกต์ใช้กับเทคนิค펀ท์ ย้อมไล่สี สกรีน ปักด้วยไหม และตกแต่งด้วยลูกบิด เพื่อนำมาออกแบบให้มีความแปลกใหม่และสอดคล้องกับการใช้งานในปัจจุบัน มีความทันสมัย เป็นการส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรมการแต่งกายของสตรีมุสลิมในรูปแบบใหม่ให้เป็นที่รู้จักและยอมรับมากขึ้น เพื่อสร้างทางเลือกใหม่ให้กับผู้บริโภค และยังเป็น การนำเอกลักษณ์ความเป็นไทยมาพัฒนารูปแบบให้เกิดความน่าสนใจ อีกทั้งยังสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและเผยแพร่เอกลักษณ์มุสลิมไทยสู่อาเซียน

จากการที่ได้ศึกษาลักษณะการแต่งกายของสตรีมุสลิม รวมไปถึงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย ทำให้สามารถสรุปประเภทของผลิตภัณฑ์โดยผลิตภัณฑ์ที่ทำคือ ชุดเครื่องแต่งกายสตรีมุสลิม 8 ชุด ประกอบด้วย

1. ชุดลำลองสตรียาว จำนวน 3 ชุด
2. เสื้อคลุมยาว จำนวน 1 ตัว
3. เสื้อคลุม จำนวน 3 ตัว
4. เสื้อกัก จำนวน 2 ตัว
5. เสื้อแขนยาว จำนวน 4 ตัว
6. เสื้อแขนกุด จำนวน 1 ตัว
7. กางเกงสตรี จำนวน 4 ตัว
8. จั๊มสูท จำนวน 1 ตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. ผ้าคลุมศีรษะ จำนวน 14 ผืน ขนาด 175 x 50 cm.

จากขอบเขตดังกล่าว ได้ทำการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีมุสลิม กำหนดชนิดของเนื้อผ้าที่นำมาใช้ และคัดเลือกแบบเพื่อนำมาพัฒนาลวดลายโดยใช้เทคนิคต่างๆที่เหมาะสม ซึ่งใช้แนวโน้มการแต่งกายภายใต้เบรนต์ซีจี จากนั้นจึงนำมาพัฒนาและสรุปแบบร่างขั้นสุดท้ายเพื่อนำไปผลิตเป็นผลงานจริง

จากการออกแบบ สามารถออกแบบชุดแต่งกายสำหรับสตรีมุสลิม ให้มีความแปลกใหม่ และสอดคล้องกับการใช้งาน มีความทันสมัยและความเป็นสากล มีการผสมผสานลวดลายจากชนมไทย การแต่งกายมุสลิมให้เข้ากับอารยธรรมอิสลาม โดยใช้เทคนิคแพ้นท์ ย้อมไล่สี สกรีน ปักด้วยไหม และตกแต่งด้วยลูกบิด ซึ่งสามารถออกแบบได้เหมาะสม ตรงตามกลุ่มเป้าหมายและเป็นไปตามจุดประสงค์ของโครงการ

5.2 ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

วัฒนธรรมอิสลาม ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของการแต่งกายหรือในแง่ของศิลปะนั้นมีความน่าสนใจอยู่มาก มีความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร เมื่อนำลวดลายชนมไทยมาออกแบบด้วยเทคนิคแพ้นท์ ย้อมไล่สี สกรีน ปักด้วยไหม และตกแต่งด้วยลูกบิด ก็จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในงานออกแบบได้อีกมากและสามารถสร้างความเป็นเอกลักษณ์และจุดขายให้กับตลาดของไทยในระดับสากล อันเป็นการคำนึงถึงในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมเพื่อให้เกิดผลงานออกแบบที่สร้างสรรค์และยั่งยืนต่อไปในอนาคต จึงอยากให้นักออกแบบรุ่นใหม่เห็นความสำคัญ เห็นคุณค่าของเอกลักษณ์ วัฒนธรรม และทรัพยากรที่มีอยู่นำมาใช้ในงานออกแบบให้มากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผลิตภัณฑ์โดยรวมมีรายละเอียดและการตกแต่งที่น่าสนใจ มีความสวยงามที่ลงตัว เป็นปรากฏการณ์ใหม่ของวงการแฟชั่นมุสลิม มีความน่าสนใจดี สามารถจะพัฒนาต่อไปอีกเรื่อยๆ ในอนาคต ในการเล่นลวดลายและเฉดสีรวมไปถึงรูปแบบของการแต่งกาย

บรรณานุกรม

- รัชฎ์ลักษณ์ บุษะพุกกนะ. 2552. “โครงการออกแบบชุดแต่งกายสตรีมุสลิมจากสีของดินเทียน (Henna) โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากศิลปะอิสลาม (Islamic art)”. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาศิลปะอุตสาหกรรม. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- กุลชรี เสียงเย็น. 2552. “โครงการออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอประเภทเครื่องแต่งกายสตรี โดยใช้ลวดลายจากเลขไทย สำหรับร้านจิงเจอร์ (Ginger)”. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาศิลปะอุตสาหกรรม. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- จรรยาภรณ์ จันทร์เอิบจิตร. 2554. “โครงการออกแบบเครื่องประดับ สำหรับสตรีไทยมุสลิม เพื่อแสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมอิสลามและวัฒนธรรมไทย. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาศิลปะอุตสาหกรรม. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- อุไรวรรณ ภารดี (ปีติมณียากุล). 2546. Textile Design 2. กรุงเทพฯ : คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- AEC บทวิเคราะห์โอกาสและผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมไทย. [Online]. Available : http://www.med.cmu.ac.th/library/asean-web/aseanpillars/Thai_Industry_and_AEC.pdf
<http://aec.kapook.com/view50473.html>
- เครื่องนุ่งห่ม เสื้อกุรุง. [Online]. Available : <http://www.kontaiclub.com>
- เครื่องนุ่งห่ม เสื้อบานง. [Online]. Available : <http://kanchanapisek.or.th/kp8/yla/yla502.html> การแต่งกายมุสลิมอิหร่าน. [Online]. Available : <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=102690>
- การแต่งกายมุสลิมชาอูคีอาระเบีย. [Online]. Available : <http://www.kroobannok.com/blog/25399>
<http://www.muslim2world.com/index.php?topic=5456>
http://break.muslimthaipost.com/subindex.php?page=sub&category=91&start_row=20
- ผ้าลินิน. [Online]. Available : <http://www.sc.mahidol.ac.th/wiki/doku.php?id=%E0%B8%A5%E0%B8%B4%E0%B8%99>
- ผ้าซาติน. [Online]. Available : <http://www.marigoldtrading.com/?p=4600>

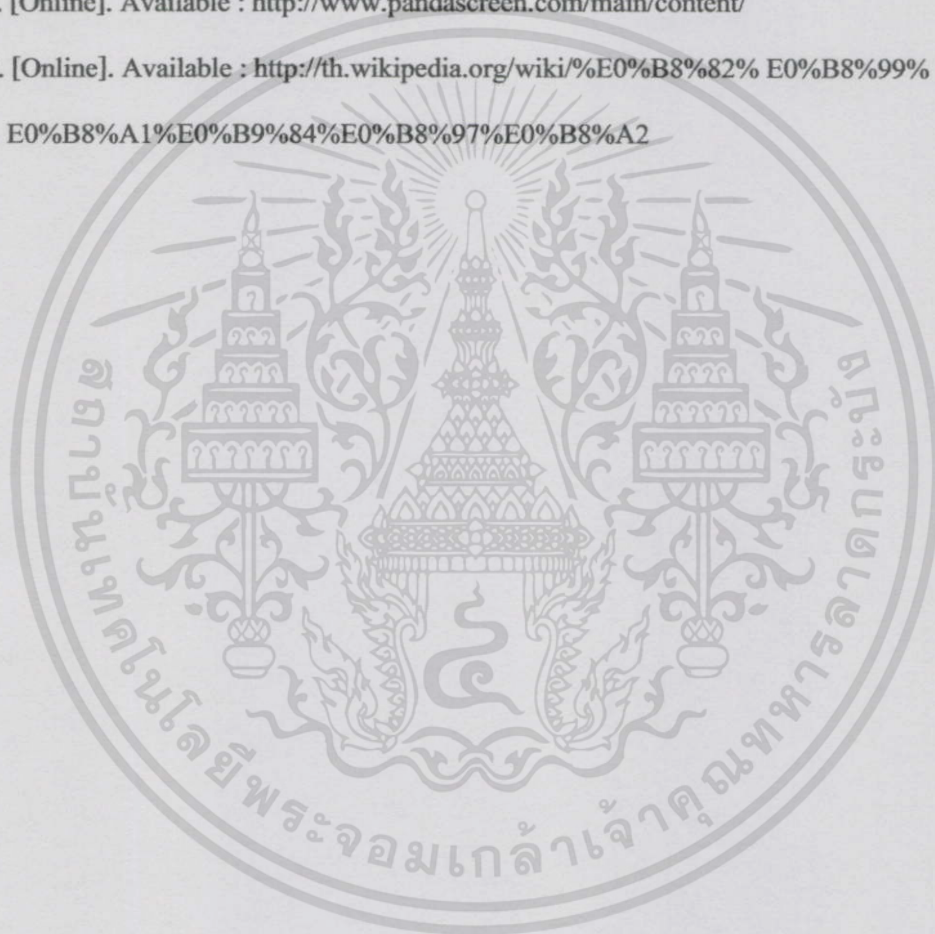
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีสกรีน. [Online]. Available : <http://www.pandascreen.com/main/content/%E0%B8%AA% B8%B5%E0%B8%AA%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0 B8%99%E0%B9%80%E0%B8%AA%E0%B8%B7%E0%B9%89%E0%B8%AD-Screen-Printing-Ink>

สีจอม. [Online]. Available : http://www.mtec.or.th/index.php?option=com_content&task=view&id=1427&Itemid=176

การพิมพ์. [Online]. Available : <http://www.pandascreen.com/main/content/>

ขนมไทย. [Online]. Available : <http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%82%E0%B8%99%E0%B8%A1%E0%B9%84%E0%B8%97%E0%B8%A2>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

ร้านตัดเสื้อ

คุณวนิดา กะโห้ทอง

สถานที่ : 124 หมู่บ้านรามทาวน์เฮ้าส์ รามคำแหง 24 แยก 8 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กทม.

10240

โทร : 087-909-3492

ถ่ายภาพ

Activeety SHOT

<https://www.facebook.com/ActiveetyShot>

โทร : 083-889-2080

ข้อมูลร้าน

CG covergirl

คุณปิยะธิดา ศาสนูปถัมภ์ (อลาเวียร์)

<https://www.facebook.com/covergirlsbyalavear>

โทร : 085-554-7367

I.T.M.Fabric (ชอยหัวเม็ด ตำเพ็ญ)

รายละเอียด : จำหน่ายผ้าลินิน ผ้าต่างประเทศ ผ้าไหมทุกชนิด

โทร : 02-688-9898, 02-688-9899

ห้างอินเดีย (พาหุรัต)

รายละเอียด : จำหน่ายผ้าชีฟองและผ้าใยสังเคราะห์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้านธง (สัมเพ็ง)

รายละเอียด : จำหน่ายอุปกรณ์ตกแต่งเสื้อผ้า ไหมปัก กระดุม

โทร : 02-622-8889

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาววราลี สุกกาทอง

ระดับอนุบาล โรงเรียนอนุบาลมารีญา

ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสุเหร่าบึงหนองบอน

ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนอิสลามสันติชน

ระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

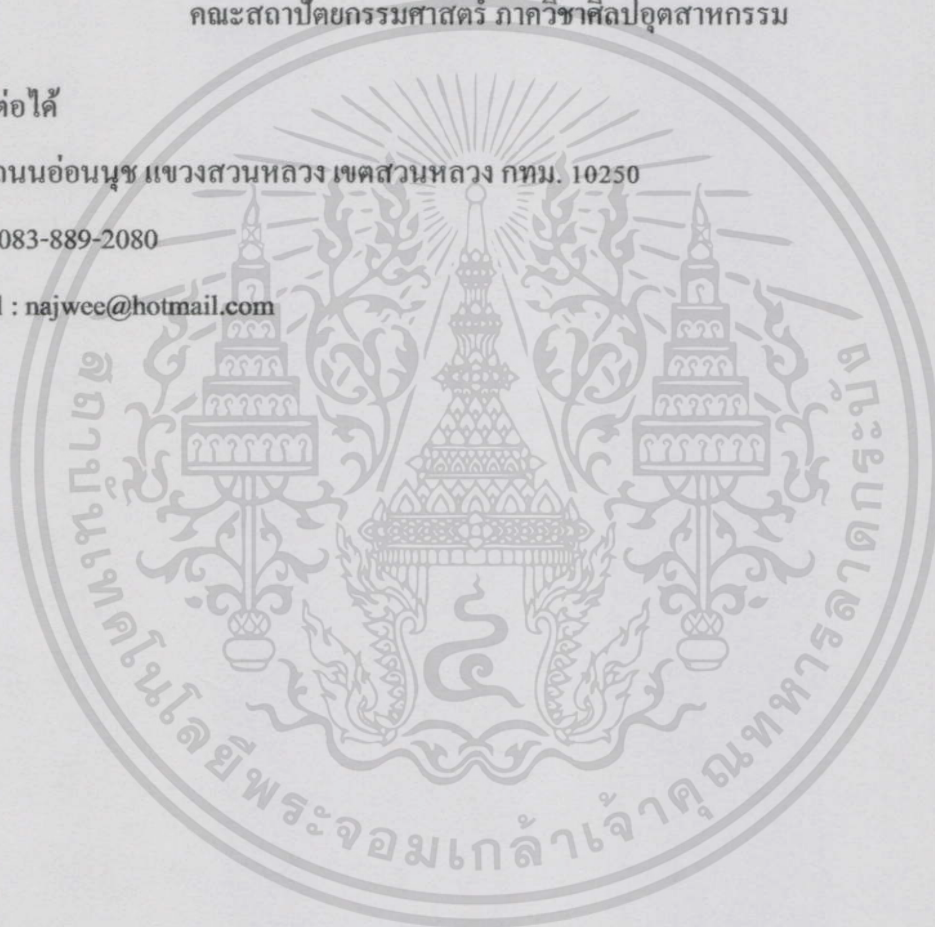
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม

ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้

2048 ถนนอ่อนนุช แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กทม. 10250

โทร : 083-889-2080

E-mail : najwee@hotmail.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้